

Vong Tình Thủy – Phiên Ngoại Tam Thê Tứ Thiếp

Contents

Vong Tình Thủy – Phiên Ngoại Tam Thê Tứ Thiếp	1
1. Chương 1: Họa Đoan (mầm Móng Tai Họa)	1
2. Chương 2: Thất Úc (mất Trí Nhớ) (thượng)	5
3. Chương 3: Thất Úc (hạ)	8
4. Chương 4: Hưu Thê 1	11
5. Chương 5: Hưu Thê 2	14
6. Chương 6: Hưu Thê 3	17
7. Chương 7: Hưu Thê 4	21
8. Chương 8: Ly Gia Xuất Tẩu	24
9. Chương 9: Ly Gia Xuất Tẩu 2	28
10. Chương 10: Ly Gia Xuất Tẩu- 3	31
11. Chương 11: Ly Gia Xuất Tẩu 4	35
12. Chương 12: Ly Gia Xuất Tẩu 5	39
13. Chương 13: Truy Phu Hành 1	43
14. Chương 14: Truy Phu Hành 2	47
15. Chương 15: Truy Phu 3	51

Vong Tình Thủy – Phiên Ngoại Tam Thê Tứ Thiếp

Giới thiệu

Edit: Tình Nguyệt Beta: Tiểu AnhThể loại: đam mỹ, cổ đại. . Mọi chuyện bắt đầu từ khi cả nhà trên dưới Tần gia dọn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tinh-thuy-phiên-ngoại-tam-the-tu-thiếp>

1. Chương 1: Họa Đoan (mầm Móng Tai Họa)

Edit: Tình Nguyệt

Chuyện kể rằng, trong lúc Tần gia dạo chơi Giang Nam, đã đem Đào Hoa Ổ của người ta thay tên thành “Tần Phủ”. Lúc này, công lực của Tần lão gia vẫn chưa hồi phục nguyên vẹn, nên vẫn ngại quen đường cũ, chơi bởi lêu lổng như xưa. Thất vị chủ tử ngoại trừ phải lo việc trên giang hồ của mỗi người, thì nay lại càng đáng thêm công việc trong phủ.

Đối với võ lâm, giang hồ hay thiên hạ mà nói, sức ảnh hưởng của Tần minh chủ có thể nói nhiều mà cũng không nhiều lắm cho nên thiếu đi một người thì cũng không sao. Tuy nhiên, vô luận thế nào cũng không thể thiếu Thất vị chủ tử của Tần Phủ. Nếu có một vị nào rời bỏ cương vị của mình một thời gian dài thì thiên hạ nhất định sẽ đại loạn. Nhưng bảy người cũng không giống như nữ nhân mà có thể ngồi nhà từng giây từng phút đợi chờ sủng ái của phu quân mình.

Cho nên, đối mặt với Đào Hoa Ổ chủ Nghiêm Thanh Nhâm không lúc nào là không nhìn phu quân mình như hổ rình mồi, bảy người lại đầu đầu không thôi. Có câu “Thần thông cũng khó phòng vạn nhất”. Trước đây, ít ra thì còn có thể dựa vào Tiểu Bính Tử, mặc dù hắn chẳng đáng tin cậy tí nào, nhưng hôm nay thẳng nhai này chỉ còn lại có nửa cái mạng, thân mình còn lo chưa xong, làm sao có dư lực để canh chừng một Nghiêm Ổ chủ bất chính cộng thêm một Tần minh chủ không biết tự giác.

Ban đầu, bảy người thay phiên nhau ở nhà chiếu cố phu quân. Mới đầu một vòng đến A Kiệt thì y liền mặc kệ. Nam Cung Môn chính thức quảng nạp môn nhân để mở rộng thế lực, thân là môn chủ y lại không tự mình đi tọa trấn, ngược lại ở cái chỗ này giống như nữ nhân cùng một kẻ khác tranh giành tình nhân. Làm sao y nuốt nổi cục tức này được? Oán hận chất chứa rốt cục bùng nổ trong một ngày.

“A Kiệt! Nghiêm huynh! Các người mau dừng... Ai nha, mau nhanh dừng lại đi a” Nhìn thấy giữa không trung có hai bóng người đang thi triển công phu, Tần Chính chỉ có thể đuổi theo chạy loạn xạ hô to, không biết hướng nào. Hít sâu mấy hơi thở, hắn cố gắng hướng về phía trước mà chạy, phí công a, ngay cả chạm vào một góc vạt áo của hai người cũng không thể. Ngó qua bên cạnh thấy Tiểu Bính Tử chỉ đứng lo lắng suông tuyệt không có ý định xen vào, Tần Chính liền chửi ầm lên “Tiểu Bính Tử, người còn đứng đó làm gì? Còn không nhanh chạy đi ngăn lại? Nếu Thất chủ tử bị thương coi ta có rút da người ra không?”

“A, Ta?!” Tiểu Bính Tử chỉ vào mũi mình mà hốt hoảng hỏi. Lão gia cư nhiên gọi hắn đi ngăn Thất chủ tử cùng Nghiêm Ổ chủ lại? Chớ nói hắn võ công nay không bằng xưa, dù là ngày xưa hắn cũng ngăn không được đâu a. Chỉ cần Thất chủ tử đánh ra chiêu Toái Tâm Chưởng thì liền có thể khiến cho hắn tâm phế câu nát, nôn máu ra chết, chớ nói còn có một Nghiêm Ổ Chủ công lực phi phàm!

Tần Chính đánh hắn một chưởng, hô to “Không phải người còn có thể là ai! Nô tài chết bầm người nhanh đi a..... A Kiệt ai nha.... mau tránh ra, đừng đánh nữa, đừng dọa phu quân chứ”

Tiểu Bính Tử bị đánh mạnh vào vai và lưng, lão đảo về phía trước, suýt ngã quỵ trên mặt đất, đứng lên thân lại còn run run, đau đến xương muốn nứt ra, trừng mắt nhìn Tần Chính kinh ngạc “Lão gia, ngài...” Không phải là lão gia đã khôi phục võ công chứ?

“Còn không mau đi, ta móc con mắt của người ra!!!” Tần Chính vươn tay làm bộ muốn lấy đi con mắt của hắn, nhưng mới vừa bước đến một bước, bên chân liền vấp phải chậu hoa, lão đảo một cái, cả người ngã vào Tiểu Bính Tử.

“Không có,” Tiểu Bính Tử trong lòng ai thán, rồi không biết vì sao lại nhẹ nhàng thở ra “Nhưng mà lão gia, Lục chủ tử phân phó tiểu nhân chờ vọng động chân khí, nếu không thương thế sẽ...” Nói đến đây thấy lão gia vẫn là vẻ mặt hung ác, hắn liền bật người thay đổi cách nói “Lục chủ tử nói y thật vẫn và mới bảo trụ tính mạng của tiểu nhân, lệnh cho tiểu nhân phải cố gắng bảo trọng thân thể, không thể làm cho chậm pháp ba năm nghiên cứu của y lại tiêu hủy trong một giờ. Tiểu nhân không có luyện tiết mạng mình, nhưng ngài biết Lục chủ tử luôn luôn say mê nghiên cứu y thuật, tiểu nhân thật sự không muốn làm Lục chủ tử thương tâm...”

Tiểu Bính Tử vừa dùng thanh âm chất chứa đầy nỗi ưu buồn nói, vừa liếc trộm biểu cảm trên gương mặt Tần Chính, quả nhiên nhắc tới “Lục chủ tử thương tâm” Tần lão gia liền đứng lên. Võ công của Nghiêm Thanh Nhâm hiển nhiên là dưới A Kiệt, từ lúc bắt đầu giao thủ tới nay hắn vẫn ở thế tiểu phong. Bất đắc dĩ một người mất đi công lực như Tần Chính ngay cả sức phán đoán cũng không có, càng không ngừng hô to gọi nhỏ “A Kiệt, cẩn thận” Bất cứ ai xem đều đánh giá người cần phải cẩn thận là Nghiêm Thanh Nhâm. Hắn công lực không bằng A Kiệt, đối mặt với chiêu thức tàn nhẫn của y thì tránh né đề phòng. Kinh công của Nghiêm Thanh Nhâm tuy rất tốt nhưng lại không có được thân thủ miễn kiện, vẫn bị A Kiệt làm cho thở dốc liên tục, không có lực chống đỡ.

“Để ta xem người có thể khoa trương đến đâu” A Kiệt hé miệng lộ nụ cười tàn khốc, ngay sau đó mây kiếm dựng thành một đường thẳng bạo rống ra tiếng, song chưởng thu về hình cung trước ngực, lòng bàn tay hướng cao, duỗi thẳng ra phía trước đẩy ngang phách về phía Nghiêm Thanh Nhâm. Một chưởng này tuy nói uy mãnh cường liệt, nhưng lại tự khí súc lực không đủ mau lẹ. Thấy đối thủ lại xuất chiêu thức đơn giản Nghiêm Thanh Nhâm mặt lộ vẻ trào phúng, không lo lắng, không hoảng hốt mà đề khí giữa ra sau bật đứng lên. Nhưng hắn mới nhảy lên vài thước, trước mặt một chưởng phong tựa như Chấn Thiên Lôi bạo liệt ầm vang chấn khai được đẩy tới, lan đến xung quanh phạm vi hai trượng có hơn. Chỉ thấy dưới chân A

Kiệt xung quanh ba thước, đất cát cùng bụi cuộn cuộn nổi lên, Nghiêm Thanh Nhắm giống như một con diều bị gió đứt đứt dây, bị bắn văng ra xa. Toái tâm chương bộ cuối cùng thức thứ nhất, Toái Không Phá Thiên, uy lực thực sánh với tên.

Áp lực càng lúc càng tiến lại gần khiến cho việc hít thở cũng trở nên khó khăn, Tần Chính bản thân đang giữ Tiểu Bính Tử liên đẩy hẳn ra phía trước làm khiến chấn hệ thể. Tiểu Bính Tử nhắm mắt cắn răng chuẩn bị chịu đòn. Ai ngờ thấy thời gian qua đã lâu mà vẫn vô sự, hẳn liền mở mắt ra, thấy sớm đã có một người đứng thẳng trước mặt hai người thì lập tức rống lên, nước mắt dàn dụa, “Thất..... Thất chủ tử.....” Thật tốt quá, Bồ Tát phù hộ! Hẳn còn giữ được cái mạng nhỏ này, còn có thể quay về Nam Lương! (cái tên trọng sắc khinh bạn này....)

A Kiệt dùng khinh công lướt tới trước mặt Nghiêm Thanh Nhắm, từ cao nhìn xuống người đang nằm trên mặt đất, thanh âm lạnh lùng nói: “Nghiêm Thanh Nhắm ta cảnh cáo ngươi, từ ngày mai nếu ngươi tới gần Tần Chính nửa bước nghĩa là đối địch với ta và Nam Cung môn, đến lúc đó đừng vội trách ta san bằng Đào Hoa Ổ của ngươi!” Nói xong, ánh mắt sắc bén chuyển hướng về cái người đang sợ hãi mà nấp phía sau Tiểu Bính Tử. (ôi, uy phong của lão gia...)

Tần Chính biết Thất phu nhân thật sự là đang rất giận a, đã chỉ tên nói họ đích danh gọi hẳn là ‘ Tần Chính ’, những lời trách cứ khi này lúc thấy Nghiêm Thanh Nhắm khoe miệng tràn đầy máu, hẳn liền vội nuốt xuống. Về mặt tràn đầy xin lỗi nhìn người bị thương, ánh mắt thành khẩn không thốt nên lời. Nghiêm ổ chủ xin lỗi, hận này xin cứ ghi tạc vào người Tần mỗ đi, Tần mỗ lại mắc nợ Nghiêm huynh, ai.....

Tần lão gia mới vừa đối với Nghiêm ổ chủ áy náy, lại chuyển hướng sang A Kiệt, thấy vật áo trước ngực y đều rách toan. Mặt tràn đầy ý xin lỗi biến thành tràn đầy vẻ lo lắng, “A Kiệt, có làm ngươi bị thương không đó, mau cho lão gia nhìn xem.” Đây là bị Nghiêm ổ chủ mới vừa rồi phóng ám khí cắt ngang qua, không biết có làm A Kiệt bị thương không. Nghiêm ổ chủ cũng thật là, sao lại dám dùng ám khí đối với A Kiệt của hẳn!

A Kiệt giáo huấn người ta xong trong lòng cũng vui sướng, nên để Tần lão gia ở trên người sờ loạn một trận. Hai người cứ làm như không có ai bên cạnh tán tỉnh nói yêu, Tiểu Bính Tử tâm không đành lòng, tiến lên nâng Nghiêm Thanh Nhắm dậy, giải đại huyết quanh thân hẳn, dùng linh dược chữa thương của mình, cho hẳn nuốt vào một viên, sau đó đỡ hẳn đi đến sương phòng.

Tần Chính nhìn thoáng qua thấy khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Thanh Nhắm tái nhợt, trong mắt khó nén buồn bã..... Đây là cố ý làm cho ngươi xem để ngươi biết điều mà rút lui. Sống chết của người ngoài mà so sánh với chí bảo của ta căn bản là không đáng giá nhắc tới, cho dù là ngươi, tội gì.....

“Ta nên đánh chết hẳn, đại ca.” A Kiệt nhìn hai bóng dáng đi xa đột nhiên nói.

Tần Chính đang hé miệng cười nghe thấy vậy liền mất hứng, một mặt sửa sang lại quần áo hỗn độn trên người y, một mặt trách cứ nói: “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn cứ cả ngày ham đánh ham giết, khó trách Quân Ngạo cứ cần nhằn ngươi.”

Nhắc tới Quân Ngạo, A Kiệt cảm giác hơi tội lỗi, thì thầm nói: “Lão gia, ngươi cũng đừng nói cho y biết chuyện này.”

“Biết sợ sao.” Tần chính cười nhạo nói.

“Ai sợ!”

“Không nói cũng được, trừ phi.....”

Không biết Tần lão gia ở bên tai Thất chủ tử nói cái gì, chỉ thấy Thất chủ tử ngay cả hai bên tai đều đỏ..... (chắc gia pháp trên giường =))

Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, chuyện Tần Thất chủ tử đã thương Nghiêm ổ chủ vẫn lan truyền ở quý phủ. Kỳ Nhi không thấy A Kiệt có gì không đúng, trong lòng ngược lại còn có chút vui sướng khi người gặp họa. Nhưng Quân Ngạo lại giận không thể nén, đã nghĩ mọi người ở trong phủ người ta đã làm người ta có nhiều thua thiệt, mà nay lại vẫn không biết tốt xấu mà đem chủ nhân của họ đánh trọng thương! Chớ nói giang hồ đạo nghĩa, tính tình đức hạnh cũng nói là vô liêm sỉ! (ôi ta phi thường yêu Kỳ Nhi nha, cái tính này, thật giống ta wa ah)

Tần Nhị chủ tử thực thịnh nộ sau khi hảo hảo giáo huấn nghĩa đệ, liền đem đầu mâu chỉ hướng về phía Tần Đại chủ tử, chỉ trích Tần Đại chủ tử lơ là chức thủ quản gia không nghiêm. Tự xưng bị trách cứ, Kỳ Nhi bị mất thể diện, không nhận được, giận dữ đem A Kiệt hung hăng xử trí, phạt y ở đỉnh ngọn núi Đoạn Nhai phía sau Đào Hoa Ổ gió táp mưa sa mà sống một tháng, lại ra lệnh mọi người không được mang đồ ăn cho y. Mặc Tần Chính cầu xin kêu khóc như gì đều không thể thay đổi ý chí sắt đá của Kỳ Nhi và Quần Ngạo.

Lão gia.....

Một bàn tay nhỏ bé xoa xoa gương mặt khóc tang của Tần Chính, nhẹ nhàng vuốt ve, an ủi. Tần Chính đem chủ nhân của bàn tay nhỏ bé ấy kéo vào trong lòng ngực, cầm tựa vào đầu vai y, ôm chặt, đồng thời hấp thụ lấy hơi thở ấm áp.

Sau lúc đó mọi thứ đều trở lại bình tĩnh như thường, mọi người đều rời đi chỉ còn lại có Tiểu Lâm bồi bên người phu quân. Tiểu Lâm nghĩ phu quân không có sai, Thất chủ tử cũng không có sai, sai chính là Nghiêm ồ chủ. Nhưng nếu suy đi nghĩ lại thì Nghiêm ồ chủ cũng không có sai, hẳn bất quá cũng giống mình, đều yêu phu quân, điều đó có thể nói là sai hay sao?

Sau này, Tần phủ cùng Đào Hoa Ổ trên dưới chung sống một mái hiên đã là chuyện thật, chỉ cần Nghiêm ồ chủ vẫn chưa từ bỏ ý định, chuyện như lần này chắc chắn không ngừng phát sinh lại, trừ phi Nghiêm ồ chủ có thể quên đi cái tình đối với phu quân. Nên làm cái gì bây giờ đây..... Vong tình (quên tình). Vong tâm đan?! Đột nhiên nhớ tới cái gì, Tiểu Lâm đẩy nhẹ phu quân ra, mắt mở to nhìn hẳn không nháy mắt.

“Tiểu lâm ngươi làm sao vậy?” Tần Chính vội hỏi.

Tiểu Lâm không để ý đến hẳn, y lâm vào trầm tư. Lộng Triều Nhân cũng ăn Vong tình đan, nếu là..... Nếu để cho Nghiêm ồ chủ cũng..... Nhưng..... Nhưng mà được này không phải dùng với ai cũng được, dùng không đúng cách sẽ làm bị thương nguy cấp tánh mạng.....

Thấy y như đi vào cõi thần tiên Tần Chính bật cười ra tiếng, cung chiều gõ nhẹ lên trán Tiểu Lâm, “Ngươi lại suy nghĩ phương thuốc nào nữa đây, nên dùng cơm trưa rồi, chúng ta ăn xong rồi nghĩ tiếp, đi thôi.”

ân.....

※

Dược vương đích thân trị liệu, thương thế của Nghiêm Thanh Nhắm rất nhanh có khởi sắc. Một ngày, Tần Chính tiến đến thăm bệnh không thấy hẳn ở trong phòng, đang muốn ngồi xuống chờ thì Tiểu Bính Tử liền bưng một chung đôn phẩm tiến vào, nói là nha đầu nửa đường có việc gấp đem thứ này giao cho hẳn biểu hẳn bưng tới. Tần lão gia thấy mặt của Tiểu Bính Tử có chút gì đó mập mờ, nhưng cũng không để ý, thăm nghĩ thẳng nhai này ước chừng là phụng lệnh các vị chủ tử mượn cơ đến giám thị.

Hai người ngồi trong chốc lát, Tần lão gia cảm thấy được miệng khô, nhìn nhìn trong phòng ngay cả trà cụ cũng không có liền sai cho Tiểu Bính Tử đi pha trà mang đến. Tiểu Bính Tử ‘lưu luyện’ nhìn cái chung đôn phẩm ấy mà rời đi, dặn đi dặn lại cả ngàn lần kêu lão gia không thể động vào vật ấy.

“Đã biết!?Ngươi tưởng lão gia ta chưa thấy qua thứ hiếm lạ này có phải hay không! Còn không mau đi!” Bị thẳng nhóc xem thường Tần lão gia tức giận rống lên.

Tiểu Bính Tử sợ tới mức ôm đầu chạy ra cửa, một khắc không dám trì hoãn, y lệnh lão gia mà đi pha trà. Lão gia gần đây vì việc của Thất chủ tử mà cực kỳ nóng tính, đang kiếm người để trút giận. Đợi hẳn bưng một đồng đồ ăn và trà trở về, lão gia đã nằm trên bàn mà ngủ, hẳn đi ra phía trước nhẹ lay vài cái, cao giọng kêu: “Lão gia tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a.”

“Đừng có ồn, ta đang mệt mà.....” Bị đánh thức, hẳn liền phát ra âm thanh lầu bầu, bất mãn, nhẹ nhàng mở mắt, buồn ngủ ngẩng đầu nhìn người đang đứng trước mặt, hàm hồ hỏi:

“Ai..... Ngươi..... Là ai vậy?”

Tiểu Bính Tử tưởng lão gia còn ngái ngủ nên hồ đồ, đang muốn trả lời thì hẳn thoáng nhìn qua một bên thấy cái chung hời nãy đang đầy giờ cận thấy đáy nhất thời cảm giác trời đất như sụp xuống, đông cứng như đá, ngã ngồi trên mặt đất, ngón tay run rẩy hướng về cái chén mà chỉ, thanh âm run run kêu lên: “Lão gia..... Lão gia ngài..... Ngài uống?!”

“Lão gia? Người gọi ta?” hần vẻ mặt mờ mịt hướng về phía Tiểu Bính Tử chấp tay xá một cái, có chút lễ hỏi han: “Xin hỏi thiếu hiệp là?”

“Lão gia ——, lão gia ta đã trở về ——!”

Đang ở lúc này, từ phương xa vang đến một âm thanh vô cùng lớn. Một lát sau một đạo thân ảnh xông vào phòng, tay cầm chiết phiến, đầu đội kim quan, một thân cẩm bào đẹp đẽ, quý giá, chính là Tần phủ Tần Ngũ chủ tử một tháng chưa về.

“Lão gia ta đã trở về, người hãy nghe ta nói, ta là đi.....” Không phát hiện sự khác thường, Duy Nhất nhào thẳng đến lòng ngực của phu quân nhẹ nhàng cạo qua cạo lại, thao thao bất tuyệt bào chữa cho hành vi phạm tội của mình. Nhưng mới nói đến một nửa liền bị mạnh mẽ đẩy ra.

“Công tử..... Xin hỏi công tử xưng hô là gì?”

“Hả?”

2. Chương 2: Thất Ưc (mất Trí Nhớ) (thượng)

Edit: Tình Nguyệt

Phần này thân tặng đến nàng bồ công anh bé nhỏ, đáng yêu vì công ơn nàng đã biết đến X, tình yêu lớn nhất của lớn nhất trong cuộc đời nhỏ bé này của ta.

“Xin hỏi công tử xưng hô là gì?”

Duy Nhất há hốc miệng, ngây người hơn nửa ngày, cuối cùng kết luận rằng phu quân nhất định là vì chuyện y tự tiện bỏ nhà đi chơi thể nên mới buồn bực nói ra lời này, vì thế y mang về mặt cầu xin nói: “Triều đình từ tám trăm dặm mang đến đây một mặt hàm, vì vậy ta mới không kịp thông báo cho lão gia, nhưng sau đó ta có nhắc cho Tổ Tâm biết, để nàng báo lại cho lão gia cùng Đại chủ tử biết việc này.” Nhân châu xoay động, Tần Ngũ chủ tử lại đem sai lầm đổ lên người nha đầu, “Tốt, nha đầu kia nhất định là đã quên! Xem ra ta phải trừng phạt nàng mới được.....”

“Lão gia? Người kêu ta?” Người bị kêu ‘lão gia’ chỉ vào chính mình vẻ mặt mơ màng hỏi.

“Đương nhiên phải..... Lão gia?” Duy Nhất lúc này mới phát giác sự tình có chút không đúng, y chuyển hướng Tiểu Bính Tử đứng một bên hỏi: “Lão gia làm sao vậy?”

Tiểu Bính Tử gắt gao nhìn chằm chằm cái chung đôn phẩm bị uống cạn, giọng run run như liễu trong gió yếu ớt, một chữ cũng đáp không được.

Duy Nhất vốn không có tính nhẫn nại, thấy vậy liền quát: “Tiểu Bính Tử! Ta hỏi người lão gia đây là làm sao vậy!”

Tiểu Bính Tử không mở miệng nhưng tên kia lại hỏi tiếp, “Xin hỏi hai vị có biết tại hạ?” Hần vừa nói vừa xoa trán, vẻ mặt đau đớn tựa hồ cố gắng hồi tưởng cái gì, nhớ không nổi thì càng xoa, càng dùng sức mà vỗ đầu mình, hy vọng có thể nhớ ra được một cái gì đó.

“Lão gia người làm gì?” Duy Nhất luống cuống đứng lên, vội vàng tiến lên chế trụ tay hần, ngăn Tần Chính tránh khỏi làm thương tổn đến chính mình.

“Ta..... Ta đây là.....” Hần không biết tại sao hai người đứng trước mắt cứ luôn mồm kêu hần là “lão gia”, nhưng mà có chỗ không đúng a! Hần có thể không biết bọn họ là thần thánh phương nào, nhưng hần làm sao ngay cả chính mình là ai cũng không biết!

Tiểu Bính Tử cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, hần liền làm càn, nắm lấy vạt áo lão gia hô, “Lão gia người thật sự nhớ không ra? Ta là Tiểu Bính Tử, đây là Ngũ chủ tử a!”

Không biết bản thân là người phương nào đã muốn bực không chịu nổi, thêm cái cơn đau như muốn bỏ đầu ra, lại còn hai người này không ngừng nói, nói xong hần nghe không hiểu tý gì cả, bảo sao Tần Chính không nổi giận.”Đủ rồi!” Bàn tay ‘lão gia’ vung lên, đem Duy Nhất cùng Tiểu Bính Tử đẩy đi thật xa. Tuy nói hần hiện giờ đã mất nhiều công lực, nhưng Tần Chính cường tráng, vạm vỡ như vậy lực đạo tất nhiên là không nhỏ, người mất đi võ công như Duy Nhất sao có thể đỡ lại. Y lão đảo hai bước té xuống đất

Đang vui mừng khi trở về nhà thì lại bị đối đãi như thế, Duy Nhất trong lòng ủy khuất, nhất định lão gia còn thâm tình đối với tên Đào Hoa Ổ chủ kia y liền đứng dậy trừng mắt, hung hăng nói: “Nếu lão gia chê ta chướng mắt, ta sẽ trở lại kinh thành, không bao giờ trở lại!”

Nghe vậy ‘lão gia’ tức khắc đuổi theo ngăn Duy Nhất lại, Tiểu Bính Tử đang muốn kinh thanh hoan hô, thì lại nghe hần nói lấp bắp: “Người..... Người còn chưa nói ta là người như thế nào?” Nói xong chính hần cũng buồn cười, có ai lại hỏi như thế đâu.

Duy Nhất nghiêng nghiêng đầu xem xét hần một lúc lâu sau, chớp mắt hỏi, “Lão gia, người đến tột cùng là đang đùa giỡn cái gì à?” Hay là Tần lão gia biến đổi chiêu thức trừng phạt y?

“Ta..... Ta cũng không biết.....” ‘Lão gia’ lại xoa xoa cái trán, hần cũng không biết tại sao vừa nghe vị công tử này nói ‘không trở lại’ liền hoảng hốt đứng lên, không chút suy nghĩ đã đi ngăn lại.”Xin hỏi, chúng ta chính là thân nhân, huynh đệ? Hay là chí hữu?” (bạn thân)

“Chí hữu?” Lệ ở hốc mắt Duy Nhất đã muốn đảo quanh gương mặt như hoa như ngọc, “Lão gia lời này là ý gì, không phải người muốn cấp cho ta một tờ hưu thư chứ?”

“Ngũ chủ tử.....” Tiểu Bính Tử gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, rồi lại không dám hướng Ngũ chủ tử mà nói nguyên nhân, chuyện này nói đến còn không phải đều là do hần nhất thời lơ là mà tạo thành sao, các vị chủ tử nếu biết, hần còn có mệnh sống hay không. Hần thật sự là mệnh khổ, thật vất vả lắm mới được Lục chủ tử cứu trở về một cái mạng..... Đúng rồi! Lục chủ tử! Hần như thế nào lại quên mất Lục chủ tử, Vong Tâm Đan chính là do Lục chủ tử cấp a!” Ngũ chủ tử, lão gia hần..... Hần bị bệnh, ngài đừng nghe hần nói mê sảng, phải đi tìm Lục chủ tử.”

Tiểu Bính Tử ném một câu liên lao ra cửa, mới bước ra cánh cửa liền bị một người chặn đường, may mắn người phía sau nhanh nhẹn đúng lúc, lắc mình né tránh.

“Người hành sự thật lỗ mãng.”

Nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang lên đầy trách cứ, Tiểu Bính Tử trong lòng giật mình, dưới chân mềm nhũn, đang muốn quỳ xuống thì một bàn tay nắm lấy vai, đỡ hần đứng dậy.

“Đại..... Đại chủ tử.....”

Kỳ Nhi thấy hần bệnh tật chưa thuyên nên mới có thể thất thường như thế liền lãnh đạm nói, “Đi xuống nghỉ tạm đi.” Thấy hần vẫn đứng ở trước mặt bất động, Kỳ Nhi mặt lộ vẻ giận, hỏi “Còn có việc gì sao?”

Tuy nói nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, nhưng Đại chủ tử tuy mới chỉ hơi nhú mào liền khiến hần trong lòng run sợ, nam tử hán này hần vẫn là không cần làm, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách! Sau khi hạ quyết tâm Tiểu Bính Tử bùm ngực ra vẻ thống khổ mà nói, “Không có, không có chuyện gì, tiểu nhân đi nghỉ tạm vậy.” Nói xong run rẩy đi ra cửa, đi vài bước rồi chợt chạy nhanh như bay.

Vào nhà chỉ thấy Duy Nhất mặt đầy nước mắt đang cùng ‘lão gia’ giằng co, Kỳ Nhi nghĩ đến Tần lão gia rốt cục cũng trừng trị cái tên không quy không củ này, đang đứng đó vuốt cằm ra vẻ đồng ý thì Tần Ngũ chủ tử liền quay đầu khóc ròng nói: “Đại chủ tử, lão gia nói hần phải hưu ta.”

Hưu? Kỳ Nhi có chút kinh ngạc, dù Tần lão gia có giận đến mức nào cũng không dùng đến từ này, tại sao hôm nay lại nói ra. “Lão gia, thật muốn hưu?”

Lại thêm một người nữa gọi hần là “lão gia”, vị công tử này thật là hảo tuần tú, chính là vì sao..... Vì sao người tuần tú như vậy lại khiến hần cảm thấy sợ hãi? Tuy nói vị công tử nọ quá mức lạnh lùng, sâu trong ánh mắt hiện rõ lệ khí, nhưng là không đến mức làm tâm hần sinh ra sợ hãi như thế. Đáng mạo tốt như vậy, hần thậm chí muốn nhìn thêm một chút, nhưng dù thế nào đi nữa hần cũng không dám ngẩng đầu

lên nhìn lần thứ hai. Làm như hắn đang sợ hãi thứ gì đó, hay là..... Hay là người này là cừu nhân kẻ thù của hắn?!

“Ta đang hỏi người đó, bộ người cảm thấy rồi hả?!”

Đáng sợ.....

‘ Lão gia ’ không khỏi co rúm người lại, nghĩ thầm rằng người này nếu không phải kẻ thù thì là có ác giao với hắn. Vỗ vờ vài cái rồi ưỡn ngực ‘ lão gia ’ lại một lần nữa nói, “Mạo muội xin hỏi, hai vị công tử cùng tại hạ quen biết ra sao?”

Duy Nhất thê lương nói, “Xem đi.”

“Quả thực không giả.” Kỳ Nhi hừ lạnh một tiếng, tiếp theo hướng ngoài phòng hô, “Người đâu, văn phòng tứ bảo hầu hạ!” (bút, mực, giấy, nghiên). Tiếng hô này cũng không lớn nhưng lại truyền khắp cả phủ đệ, ngay cả tâm phế cũng chấn động theo.

“Đại chủ tử, người làm thật sao?!” Duy Nhất liền đứng lên, y bất quá là chỉ là chọc giận lão gia một chút thôi. Tuy rằng không biết trong khoảng thời gian rời nhà, ở phủ phát sinh chuyện gì khiến cho lão gia thất thường như thế, nhưng lão gia đối xử với y như vậy là không nên, nhờ Đại chủ tử trả thù cho mình một chút cũng tốt. Cái này được lắm, Đại chủ tử thực là người công tư phân minh.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh vui vẻ, tiếp theo hai tiếng vèo vèo từ không trung xẹt qua, nhìn kỹ thì là kiếm với vỏ kiếm, vỏ kiếm còn chưa hạ xuống mặt bàn, bảo kiếm đã nhẹ nhàng tra vào vỏ.

Hảo thân thủ! ‘ Lão gia ’ trong lòng tán dương.

Vân Phi đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt trần trụi nét cười bước vào trong phòng, xem một thân quần áo kia thì chắc là mới vừa sẵn thú trở về, lần này hắn là thu hoạch không nhỏ. Không chú ý việc gì khác thường, y vào nhà liền tìm một chỗ ngồi xuống, miễn cưỡng đuổi dài hai chân hô, “Lão gia mau mau cho ta một chum trà, khát nước muốn chết.”

Tinh tế đánh giá ba người trong phòng, Tần Chính nghĩ thầm hồi nãy mới tỉnh dậy là có cảm giác mình đang ở chốn thần tiên nào đó, những người này, mỗi người đều đáng về bất phàm. Tuy nói trong đầu hắn trống rỗng nhưng hắn còn biết nhận xét người, ba người trước mắt cũng không phải là người bình thường. Trước tiên là nói về hai vị công tử vào sau kia, khinh công đều thực rất cao, hành tẩu gian y không dính chút tro bụi, một người nội lực hùng hậu, còn một người lại là cao thủ dụng kiếm, trong chốn giang hồ có thể cùng đánh ngang tài với y sợ là không có nhiều lắm. Lại nói tiếp đến cái vị công tử vừa đến cửa liền nhào vào lồng ngực hắn, nếu hắn không nhìn lầm thì bên hông vị công tử đó có đeo một đôi ngọc bội xanh thẫm là ngọc mắt mèo hiếm có, ánh sáng cùng độ bóng đều là hàng cực phẩm, thế gian khó tìm đến cái thứ hai để so sánh, nói là vô giá tuyệt không quá. Chỉ có điều, tại sao hắn lại biết chuyện này?

Thật lâu không thấy động tĩnh gì, Vân Phi lúc này mới chú ý tới cái không khí căng phẫn trong phòng, thấy Duy Nhất ở đó thì đoán rằng chính y là người khơi ngòi mọi chuyện, hảo tâm lên tiếng, “Lão Ngũ xem ra là cũng có nguyên nhân, ta nghĩ lão gia cùng đại chủ tử chắc sẽ không cùng hắn so đo?”

“Không phải, là lão gia hắn.....”

Thấy đầu mâu chỉ hướng về chính mình, ‘ lão gia ’ vội vàng chấp tay nói, “Ta nghĩ ta..... Ta nên cáo từ.” Nói xong liền chạy trốn chết hướng về phía phòng khách, cũng không chờ ra đến cửa đã bị một cổ cường lực lôi trở về ngã quay trên ghế.

“Cáo từ?” Vân Phi toan đứng dậy, cười hỏi: “Sao hôm nay lão gia lại trở nên khách khí như thế?”

Kỳ Nhi vung nhẹ ống tay áo, gương mặt nhìn sang Duy Nhất, không kiên nhẫn mà nói, “Các người đùa giỡn đã đủ chưa?”

“Chúng ta?” Duy Nhất chỉ chóp mũi mình cả giận nói: “Ai đang đùa ai a, ta mới vừa về đến nhà hồi nãy thôi, xảy ra chuyện có thể trách ta hay sao, ta còn đang muốn hỏi lão gia cùng các người xướng cái tuồng gì đây?”

Nguyên lai đối mặt với cử chỉ cổ quái của Tần lão gia, cả đám đều tưởng là một trong ba người kia đang giả trò đùa giỡn với hắn. Lúc này xem ra sự tình đều không phải là như thế.

“Tần Chính, đừng giả trò quỷ nữa.” Kỳ Nhi khiển trách.

“Tần Chính? Người là nói ta sao? Ta gọi là Tần Chính?” Biết được tên của chính mình ‘lão gia’ kích động vạn phần, liên thanh hỏi, “Người còn biết những chuyện khác của ta không? Ta..... Tại sao ta lại ở cái nơi này? Chúng ta..... Chúng ta là thân thích với nhau à?”

Kỳ Nhi không buồn phản ứng lại hắn, liếc ngang một cái rồi xoay người rời đi, lại bị tên kia bắt được y tú tay áo không để cho đi.

“Tại hạ thật không phải đang đùa giỡn, mong công tử cho tại hạ biết thực hư mọi chuyện.” ‘Tần Chính’ vẻ mặt bất đắc dĩ khẩn cầu nói.

Thấy hắn làm ra vẻ có chuyện, Kỳ Nhi cũng có lòng cùng hắn đùa qua giỡn lại,

“Người bảo ta là công tử, chắc cũng biết bản công tử là người phương nào?”

‘Tần Chính’ lắc đầu.

“Thế có biết bọn họ?” Kỳ Nhi nhìn về phía Vân Phi cùng Duy Nhất.

Vân Phi cười muốn rớt cái quai hàm, Duy Nhất từng chút một cắn cắn quạt giấy trong tay, cán quạt cũng sắp bị hắn cắn đứt.

‘Tần Chính’ vẫn lắc đầu như cũ.

“Tốt lắm, thật sự tốt.” Kỳ Nhi bỏ tay hắn ra, rút tay áo về, nhẹ giọng nói: ” Vậy thì từ nay về sau lão gia bản thân cư trú tại Thính Vũ Các luôn đi.” (ý nói không được đến ngủ với mấy em=))))

Nếu như ngày thường nghe nói như thế Tần Chính liền nhảy đứng nhảy ngồi, nhưng giờ phút này hắn bình tĩnh phi thường, bình tĩnh tuân lệnh khiến ba người cảm thấy được hắn thật sự không biết bọn họ.....

“Ầm” một tiếng, ngoài cửa vang lên một tiếng hét rồi có bóng người ngã gục. Sĩ Thần bất chấp bộ dáng chật vật của chính mình, từ mặt đất bò lên, thân liền tiến đến bắt lấy ‘Tần Chính’ hô: “Lão gia! Người người..... Người..... Ăn?”

“Ăn? Ăn cái gì, cô nương người.....”

Thần trí vẫn rối loạn nên Sĩ Thần vẫn chưa nghe thấy hai chữ ‘cô nương’, dư quang thoáng đảo qua cái chung trên bàn, vừa thấy nó trống rỗng, nhất thời mặt xám như tro tàn.

Duy Nhất vẫn là không đoán được chuyện gì, mà Kỳ Nhi cùng Vân Phi đã thay đổi sắc mặt. Dám gọi lão Tứ là ‘cô nương’, Tần lão gia có đùa giỡn cách mấy cũng sẽ không thái quá như vậy.

“Vong tâm đan..... Lão gia người thực ăn nó.....”

“Vong tâm đan, đó là cái gì vậy, Tư Đồ Sĩ Thần người nói rõ ràng!” Vân Phi gầm gừ đứng lên.

Kỳ Nhi không phân biệt nặng nhẹ, nắm cổ áo ‘Tần Chính’ cắn răng hỏi, “Tần Chính người nói coi, người ăn cái gì?!”

“Tổn công vô ích.” Sĩ Thần ai oán nói: “Lão gia sẽ không biết, hắn ngay cả chính mình là ai cũng không biết..... Tất cả..... Tất cả mọi chuyện hắn cũng đều quên hết.....”

3. Chương 3: Thất Ưc (hạ)

Edit: Tỉnh Nguyệt

Kỳ Nhi, Vân Phi cùng Duy Nhất mặc dù không biết Vong Tâm Đan là cái gì, nhưng nghe những gì Tần Chính nói, hơn nữa thấy hắn còn có những cử chỉ khác thường, thì dự cảm bất hảo ở trong lòng bọn họ nhanh chóng tụ lại. Đang lúc ba người hoang mang mờ mịt thì “Tần Chính” nôn nóng lớn tiếng chất vấn, đúng lúc đó, Dược Vương Lâm Tề, người luyện ra Vong Tâm Đan nghiêng ngả lão đảo chạy vào

Tiểu Lâm mặc thô bố y sam, y tụ xấn tới cánh tay, mái tóc đen bóng được buộc cao bằng một dây tơ đen, xem ra một khắc trước đang ở lò luyện được. Tiểu Bính Tử coi như còn một tia lương tâm, gặp rắc rối liền lo đào tẩu trước, nhưng vẫn còn nhớ rõ lưu cho Tứ chủ tử cùng Lục chủ tử một phong thư giải thích tình hình.

Gặp được một vị công tử có bộ dáng nhu thuận như vậy, ‘Tần Chính’ sáng ngời đôi mắt, sau đó cảm thấy một cỗ xúc động dâng lên, hắn kinh hoàng không thôi, liền thay đổi ý nghĩ..... Không,nói không chừng có lẽ vị công tử này là thân nhân của hắn,nếu bằng không hắn như thế nào lại có ý niệm này trong đầu.....

Tựa người vào khung cửa, Tiểu Lâm không còn có khí lực, đi về phía trước nửa bước, ôm chặt bụng mình, thở không ra hơi, khó nhọc mấp máy môi nói,

Lão gia hắn..... Hắn ăn.....

Duy Nhất nói “Tiểu Lão lục mau nói nhanh, người như vậy ai mà hiểu a!”

Lão gia hắn ăn Vong tâm đan?!

“Tần Chính” kinh ngạc khi thấy mình đọc được thần ngữ, lập tức trong lòng dâng lên một trận đau lòng cùng ảm đạm, hảo một dáng mạo thật nhu thuận động lòng người, nhưng lại không nói được.

“Rốt cuộc là cái đồ quỷ gì?” Kỳ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Lão Lục người mau giải thích rõ đi!” Vân Phi cũng gấp đến độ sắp nổi điên.

Nha đầu Tâm Như chạy theo sau chủ tử mình từ phủ đến tòa thượng, một mặt thay Tiểu Lâm xoa xoa cái bụng để làm dịu cơn đau sốc hông, một mặt lo lắng nói “Không biết các vị chủ tử còn nhớ rõ Lộng Triều Nhân.”

“Sao không nhớ rõ.” Duy Nhất bĩu môi.

Không cần nói đến việc ngày xưa, mà nay người này cả ngày theo sau Tâm Như, ngẩng đầu không thấy cúi đầu liền gặp, muốn không nhớ rõ cũng khó.

“Ngày đó lão gia cơ bản không muốn buông tha hắn, Lục chủ tử không đành lòng nên cứu lại hắn, chỉ sợ người này tâm tính không thay đổi, ngày khác góc đầu trở lại, cho nên Lục chủ tử liền luyện chế Vong Tâm Đan làm cho hắn ăn vào.....” Tâm Như nói đến người này Tiểu Lâm chợt dạ mà quay đầu đi, dù sao đem việc này gạt mọi người thực không ổn.

“Người nói Lộng Triều Nhân hiện giờ biến thành như vậy, là bởi vì hắn dùng Vong Tâm Đan?!” Sĩ Thần tuyệt vọng, sắc mặt lại tái nhợt không ít, lúc trước y nghĩ đến Vong Tâm Đan đơn giản chỉ là làm người khác quên đi một số việc trước đây, giờ nghĩ càng không muốn nghĩ gì thêm.

Nhớ đến Lộng Triều Nhân kia xuất hiện trước mặt bọn họ nghiêm nhiên thành một người khác, tính tình, những gì yêu thích hoàn toàn biến mất, lúc trước có chết cũng muốn có được ‘Ngụy Vô Song’ hiện giờ lại giao trái tim cho nha đầu Tâm Như, tâm tính cũng tốt lên. Nếu hắn thật là mất đi trí nhớ hồi xưa, quan tâm đến hắn cũng là lẽ thường, dẫu sao Lộng Triều Nhân đối với Tần Chính liếc mắt một cái cũng không có.....

Nghĩ đến đây, Sĩ Thần không khỏi bi thương lã chã rơi lệ.

‘Tần Chính’ nghe xong nửa ngày cuối cùng hiểu được sự việc, hắn nguyên bản là cùng những người này quen biết, mà nay hắn ăn vào một loại dược kêu ‘Vong Tâm Đan’ gì đó đem tất cả chuyện tình đều quên. Tuy nói là hắn không thể nhớ được gì hết, nhưng là không đến mức giống như trên trời rơi xuống. Thấy bộ dáng này của Sĩ Thần ‘Tần Chính’ tâm không đành lòng, ôn nhu nói: “Tại hạ có lẽ tạm thời đã quên một việc, nhưng mà cô nương.....”

“Cô nương?” Sĩ Thần hừ lạnh, mắt phượng chậm rãi biến chuyển.

Đúng lúc Tần Chính đang sợ hãi than trời, một vẻ đẹp yêu dã mị hoặc đã ở trước mắt, mũi kiếm lạnh như băng chỉ tại cổ họng, hần thậm chí không thấy rõ đôi phương rút kiếm ra khỏi vỏ lúc nào.

“Người gọi ta cô nương? Chính một viên Vong Tâm Đan khiến cho người đem toàn bộ chuyện đều quảng đi sạch sẽ? Hảo cho một người vô lương như người!” Một tiếng ‘ cô nương ’ khiến hần từ tuyệt vọng hóa thành bi phần, kiếm của Sĩ Thần chứa đầy sát khí.

Kỳ Nhi cùng mấy người khác đã mất tâm trí để ngăn cản Sĩ Thần làm bậy, nghe Tâm Như nói xong, bọn họ giống như lạc xuống vũng bùn, mặt như tro tàn, tâm càng trầm càng sâu, cũng nhân lời nói của Sĩ Thần mà nghĩ, quả nhiên chỉ một viên Vong tâm đan đã đủ làm hần đem chuyện ngày xưa đã quên đi sạch sẽ, khiến cho bọn họ không khỏi tâm sinh hận ý.

‘ Tần Chính ’ lúc này mới phát hiện “cô nương” lấy kiếm chỉ hần không phải là cô nương, mà là một nam nhân, một vị mỹ công tử. Khuôn mặt mặc dù quá âm nhu nhưng không có một chút son phấn, hần như thế nào lại nhận thành cô nương. Nhưng một đôi mắt này nhìn quanh lưu chuyển tự nhiên sinh tình, lại so với nữ tử còn muốn hơn ba phần mỹ thái động lòng người.....

Bị mũi kiếm tàn lạnh lẻo chỉ vào, Tần Chính chỉ cảm thấy ủy khuất vô hạn, không phải mới vừa rồi tên kia còn nói hần ăn cái ‘ Vong Tâm Đan ’ gì đó mà quên mất mọi chuyện, lúc này sao lại trách hần vô lương. Đối mặt với loại người ăn nói tiền hậu bất nhất, hần hần là phần nộ mới đúng, nhưng lại chỉ cảm thấy ủy khuất, mà cái kiểu ủy khuất như vậy..... Quen thuộc, giống thói quen vậy, là một điều gì đó đương nhiên, giống như hần cho tới bây giờ cũng chỉ có thể ủy khuất như vậy, dường như.....

Thấy tên kia nhìn chằm chằm mình, Sĩ Thần gắng kiềm nén, trong lòng mừng như điên, thử thăm dò hỏi, “Trông rõ ràng là không có, còn nhận được ta?”

‘ Tần Chính ’ bất đắc dĩ cười khổ, “Ta rất muốn nói nhận được.”

“Thật không nhận ra được sao?”

Mọi người thấy hoa mắt, kiếm của Sĩ Thần nằm gọn trong tay Kỳ Nhi. Cái này không chỉ là mũi kiếm chỉ vào, mũi kiếm đã nằm ngang tại cảnh thượng (gáy) của “Tần Chính”.

“Người thật không nhận ra?” Kỳ Nhi nhấn mạnh lại lần nữa.

“Tần Chính” không sợ chết mà lắc đầu.

“Ta hỏi lại một lần nữa, ta là ai”. Kỳ Nhi tay cầm kiếm vận lực, Vân Phi cùng mấy người khác khóc thút thít nhưng tuyệt không có ai tiến lên ngăn cản.

Giọng Kỳ Nhi nhẹ nhàng, nhàn nhạt như gió thoảng mà hỏi Tần Chính, tuy bộ dạng như muốn hạ thủ độc ác nhưng trên mặt lại không có một tia biểu tình. Ngay cả một nỗi kinh sợ dâng trào trong lòng cũng không hiện ra ngoài mặt. Không ai biết Kỳ Nhi đang lo sợ đến mức nào. Nếu thật Tần Chính quên hết chuyện xưa, quên hết tình cảm, quên hết bao sóng gió mà mọi người đã vượt qua, vậy Kỳ Nhi nên làm thế nào bây giờ.

Tuy Tần Chính trong lòng rất không muốn, nhưng sự việc xảy ra như thế thì vị công tử này chắc chắn là kẻ thù của hần. Ban đầu thì lãnh ngữ, ác ngôn, giờ này lại vung kiếm giết chóc, nếu không phải kẻ thù thì sao có thể cầm hận mà đối với hần như thế? Có lẽ là được tính của Vong Tâm Đan mãnh liệt theo thời gian, khiến cho đầu óc hần không thông, chỉ theo biết nghĩ theo ý mình, còn cho đó là sự thật, tin tưởng không thôi. (ta muốn đánh chết cái tên lão gia người, dám đối với Kỳ Nhi ta như vậy)

Thừa nhận như vậy làm cho đáy lòng của “Tần Chính” có chút bi thương, hần nhẹ nhàng rút kiếm khỏi vỏ, thanh âm lạnh lùng nói: “Công tử là ai tại hạ không biết, đối xử như thế này chỉ sợ tại hạ cũng không cần phải biết là ai.”

Vong tâm đan quả nhiên là Vong Tâm, lãnh ngữ ác ngôn, Tần Chính muốn vung kiếm chống lại người mà hần nghĩ là kẻ thù, Sát Thiên Dao đích thật là muốn giết Kỳ Nhi ngàn đao mà, Kỳ Nhi của hần vốn là như thế này, hần đã quên sao.....

Không chỉ Kỳ Nhi mà Vân Phi, Sĩ Thần, Duy Nhất cùng Tiểu Lâm, đều nghe được tâm của chính mình vang lên một tiếng “tư”, một vết nứt từ từ xâm nhập, rất lạnh, lạnh như băng.

Lặng im giằng co thật lâu, Tiểu Lâm thường hay rơi lệ cũng đã ngừng nước mắt, Duy Nhất lưu không ra một giọt nào, nước mắt tựa hồ cũng cho rằng chính mình không cần thiết, bởi vì nó cảm nhận được nỗi bi thương của chủ nhân.

“Xem ra là thật rồi.”

Quần Ngạo cùng A Kiệt sải bước từ cửa đi vào, A Kiệt vì quá lo lắng nên một bước đạp nát cánh cửa. Theo sau hai người là một người khác đang co rúm lại thành một đồng đích thị là Tiểu Bính Tử vốn đã đào tẩu hồi sớm. Chỉ tại hân sáng nay rời giường không thắp hương, mới ra cửa đã bị Nhị chủ tử cùng Thất chủ tử vừa vịn bắt lại, thấy hân thần sắc bất thường, hai người năm lần bảy lượt truy vấn mới biết được việc này.

“Đại ca, ngươi có nhận được chúng ta không.” Quần Ngạo biết chính mình đang hỏi vô nghĩa, chính là hân vẫn là nghĩ muốn đem cái vô nghĩa ấy tái lập một lần.

A Kiệt đi theo hỏi: “Đúng vậy, đại ca ngươi thật không có một chút ấn tượng sao?”

Một nho nhã, một sắc lãng, Tần Chính chỉ cảm thấy dương quang sáng rõ, hòa nhã chiếu vào trong người, làm tan đau khổ trong lòng hân. Đúng vậy, đau khổ, có trời biết hân nói ra câu nói kia xong thì muốn rút lại nó biết chừng nào, nếu không phải vị công tử lạnh lùng kia đoạt lấy kiếm, hân không chắc hân thực hội cắt cổ chính mình. Không biết sao, hân cảm thấy được những lời hân nói ra đều không thể tha thứ.

“Các người kêu ‘ đại ca ’, chẳng lẽ là huynh đệ của tại hạ?” ‘ Tần Chính ’ kinh hãi hỏi.

“Lão gia!” Tiểu Bính Tử thấp giọng hô, nhị vị chủ tử ở phía sau nhú mày liếc sang, ý nhắc hân đừng nói nữa.

Quần Ngạo ôn hòa cười nói, “Chúng không phải huynh đệ của ngươi, không phải cùng ngươi có quan hệ huyết thống gì, nhưng là thân nhân của ngươi.”

Tần lão gia suy đoán một chút rồi nói: “Kim lan thủ túc?”

A Kiệt trong mắt chợt hiện một tia âm đạm, cười khổ lắc đầu.

“Vậy đến tốt cùng các người cùng với ta có quan hệ gì?” ‘ Tần Chính ’ phát điên đứng lên, hân từ đầu chí cuối hỏi cả nửa ngày nhưng không ai trực tiếp trả lời cho hân, “Còn có mối quan hệ gì mà khó có thể mở miệng?!”

Trong phòng bảy người đều là sưng sốt, một lát sau thần trí cũng không quay về..

“Khó có thể mở miệng...”

Vân Phi trong lòng căng thẳng, đứng dậy đi nhanh ra phòng khách, vừa bước ra cửa hai hàng thanh lệ lặn xuống gương mặt. Ở ngoài Bạch Vân Thành, hân không để ý sinh tử vì y mà nhảy vào thiên quân vạn mã, không tiếc đem mười lăm công lực truyền cho y, nguyên lai, nếu không có tất cả những việc đó, y cùng với người này đúng là quan hệ khó có thể mở miệng....

4. Chương 4: Hưu Thê 1

“Các người rốt cuộc có quan hệ gì với ta. Còn có mối quan hệ nào mà khó có thể mở miệng?!”

Vân Phi đã đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Kỳ Nhi cùng sáu người còn lại chỉ lặng im không nói gì. Khó có thể mở miệng, thực đúng vậy, mối quan hệ như thế, khó có thể mở miệng, khó có thể mở miệng!

“Tiểu Bính Tử.” Duy Nhất thấp giọng kêu một cái, sáu ánh mắt đều đổ dồn vào đứa xấu số bị kêu tên.

“Vâng.” Tiểu Bính Tử đáp mà vẻ mặt như muốn khóc, đến tốt cùng thì hân đã làm gì có lỗi khiến lão thiên gia dày dạn hân như thế a....Tiểu Bính Tử đứng lên ho khan hai tiếng đang muốn mở miệng, liền thấy cặp mắt của Tần Chính cùng chư vị chủ tử nhìn chăm chăm vào mình, khiến hân vô thức mà lùi lại vài bước. Đáng sợ a... Muốn hân nói như thế nào, bảo hân nên nói như thế nào đây, nếu nói thẳng ‘ lão gia a, bọn họ

kỳ thực là phu nhân của người , sẽ hù dọa vị lão gia mất trí nhớ này đến chết mất. Cặp mắt ngơ ngác của lão gia thật giống với mấy đứa ngốc đầu ngốc não dữ ờ, Tiểu Bính Tử cho ra kết luận, phải nói, nhất định phải nói.

‘ Tàn Chính ’ đợi dài cổ cả nửa ngày, cũng không thấy tên ngốc đầu tiểu tử kia nói gì, không khỏi giận dữ mà hét lên, “Người mau mau nói a!”

“A, vâng, vâng.” Ho khan vài tiếng, ngốc đầu tiểu tử bắt đầu dông dài “Trước tiên là nên nói về xuất xứ của chúng ta. Chúng ta thuộc Tàn Phủ, quý phủ nguyên bản tại Tàn quận, vì một số nguyên nhân ba chấm mà dọn tới đây, nơi đây là Giang Nam, nguyên là Đào Hoa Ổ, cũng vì một vài nguyên nhân khó nói mà thay tên thành “Tàn Phủ”. Lão gia thực ra là chủ nhân của Tàn Phủ, mấy vị này là.... bất quá bọn họ đều không phải là lão gia, mà là...” Nói rồi Tiểu Bính Tử bắt đầu chỉ từ Kỳ Nhi nhất nhất nói qua, “Đại chủ tử, Nhị chủ tử, Tam chủ tử là người vừa mới bước ra, còn có Tứ chủ tử, Ngũ chủ tử, Lục chủ tử, Thất chủ tử. Lão gia người có hiểu hay không?”

Nếu là thường ngày thì Kỳ Nhi cùng với các vị chủ tử khác đã sớm cắt cái lưỡi lẩm lời của tên lẩm mồm này, nhưng lúc này lại muốn hẳn nói thêm một hồi.

“Có hiểu hay không?” ‘ Tàn Chính ’ vẻ mặt mờ mịt, trong một lúc mà tổng cho hẳn nhiều thứ như vậy, chính hẳn không rõ, hẳn cùng với các vị công tử kia quan hệ như thế nào. Đều là chủ nhân của quý phủ, cũng là thân nhân nhưng lại không có quan hệ huyết thống, cũng không phải kết bái kim lan, hẳn thực sự không nghĩ ra được mối quan hệ gì nữa. Còn nữa, nghe thằng nhãi này nói một hồi, hẳn tại sao lại có cảm giác rất muốn đánh người?

“Không rõ?” Tiểu Bính Tử thương cảm nhìn hẳn một cái, thâm nghĩ được này thực làm cho con người ta trở nên ngu xuẩn, “Lão gia, đây là chủ tử, hiểu chưa?”

Tàn Chính gật đầu, “Hiểu rồi.” Sau đó thì sao?

“Bọn họ là người rất quan trọng đối với lão gia.”

“Còn gì nữa?” Hẳn là rất quan trọng a, nếu không, không thể nào đều là chủ nhân của quý phủ

“Thất vị chủ tử cùng lão gia tương nhu dĩ mật.(tương cứu trong lúc hoạn nạn)” Đây là sự thực, “Tương thân tương kính” cái này còn chờ suy tính, “Tương hỗ phù trì (giúp đỡ lẫn nhau), đồng sinh cộng tử.” Kể khác vừa ao ước lại vừa cảm động.

“Chờ một chút” ‘ Tàn Chính ’ vội vàng kêu to ngăn Tiểu Bính Tử nói tiếp, cộng hoạn nạn đồng sinh tử hẳn biết, nhưng giữa hẳn và bọn họ còn có thể gọi là ‘ tương nhu dĩ mật ’ hay ‘tương thân tương kính ’ sao?

Tiểu Bính Tử nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của hẳn, chuẩn bị tiến thêm một bước chỉ ra.

Nhưng vào lúc này, A Kiệt một bên đột nhiên đập bàn hô lớn, “Câm miệng.” Sau đó chuyển hướng về ‘ Tàn Chính ’ cắn răng nói rằng, “Để cho ta nói cho người biết, ta đã cùng người mặc qua hồng bào, đã bái thiên địa, cũng đã đi qua lễ chu công!” Nói xong vẻ mặt của y đầy bi phần cùng khuất nhục.

“A Kiệt...”

Quần Ngạo nắm nhẹ vai hẳn, mi mắt hạ xuống, che giấu nỗi buồn ẩn bên trong.

Nguyên lai, nếu hẳn không chấp nhận, nếu hẳn không tiếp thu thì loại quan hệ bị khinh thường này thật là khó mở miệng.

“Người là nói...” Thành thân?! ‘ Tàn Chính ’ cả kinh, choáng váng, xem ra Vong Tâm Đan không có khiến hẳn quên đi mặc hồng bào, bái thiên địa, đi chu công chi lễ là chỉ việc thành thân.

“Người bây giờ đã tường tận chưa?” Kỳ Nhi quay đầu lại, hai mắt tràn ngập nỗi sợ hãi. Tiểu kỳ lân lãnh tuyệt, kiêu ngạo là thế, nhưng giờ đây, ngay cả cái tính cách lạnh lùng ấy cũng không lấp được nỗi kinh hãi trào dâng trong lòng.

“Điều này sao có thể! Đây...đây....đây” ‘Tàn Chính ’ cả người lạnh run, cũng không biết là hẳn thực đang nộ khí hay vì cái khác, “Đây quả thực là sai lầm! Hoang đường! Hoang đường nhất trong thiên hạ!

Tần Chính đang mất trí nhớ, hắn cũng không muốn nói ra những lời như vậy, hắn thực tại chịu quá nhiều kích động, lại thêm, khi hắn biết được mấy vị tướng mạo bất phàm như vậy là người của hắn ... Hắn thật... Phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn là vui mừng điên cuồng, không sai, chưa phát giác ra đó là sai lầm, chưa phát giác ra đó là hoang đường, giống như từ trên trời vô duyên vô cớ rớt xuống tuyệt thế bảo bối nên cho hắn một cái làm chấn thương cả đầu, một cái lại tiếp theo một cái, bảy cú đập như vậy, khiến cho hắn vui sướng hân hoan. Thế nhưng niềm vui ấy chỉ duy trì trong một cái chớp mắt, hắn liền thanh tỉnh ý nghĩ, bọn họ cùng hắn là nam nhân a! Có lẽ, mọi người là đang làm trò đùa giỡn với hắn. Hắn lại vì thế cảm thấy vui vẻ, điều này khiến hắn nổi giận, muốn hỏa thiêu ba trượng! Vì cảm thấy nộ phần như vậy nên hắn mới há mồm hướng về mấy người đó nói ra mấy lời ác độc như thế.

“Không có khả năng, thành thân... Thế nào lại.... thê tử của ta ...”

Ánh mắt hắn nhìn qua A Kiệt, A Kiệt cười lạnh nói “Đâu có, chỉ là thiếp thất nhỏ nhoi mà thôi.”

Quần Ngạo lại bóp chặt vai y hơn, như đang cố sức ức chế cái gì.

Sĩ Thần vỗ nhẹ gương mặt, thê lương cười nói, “Nói cũng phải, khuôn mặt như vậy thật giống như nữ nhân, đáng tiếc ta cũng không phải là nữ nhân a.”

Duy Nhất thì không rơi lệ, sắc mặt tuyệt không phảng phất một tia bi thương, chỉ đứng đó khẽ quạt phiến tử, hồi lâu mới mở miệng nói, “Tất cả chỉ là một giấc mộng thôi, phải không? Có đúng hay không đã tới lúc phải tỉnh giấc chiêm bao này?”

Chỉ thấy ngón trỏ của Tiểu Lâm nhẹ nhàng bật ra một cây kim màu bạc chói mắt, chậm rãi giơ hướng về phía sau gáy, đâm mạnh tới.

Tâm Như vội vàng trấn an mọi người, “Lục chủ tử chỉ là muốn ngủ.”

Ngủ, ngủ, tất cả nhất định chỉ là mộng, mới sáng sớm, lão gia hắn còn đang buồn ngủ mà bị đánh thức dậy nên trong lòng rất xấu, không nên trách mắng hắn... Nằm mơ, Tiểu Lâm đang nằm mơ a...

‘ Tần Chính ’ như có chút lo lắng, đi tới muốn tự mình kiểm tra.

“Đừng đụng vào y!” Kỳ Nhi đá thanh kiếm rơi trên mặt ngăn trở tay Tần Chính chạm tới Tiểu Lâm, kiếm sượt qua cánh tay hắn, tụ quần (cánh tay áo) rớt xuống, để lại một vết trầy nhẹ.

“Ta chỉ là lo lắng y...”

“Lo lắng?” Kỳ Nhi dùng mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực trái của Tần Chính, điểm nhẹ xuống dưới hai cái, khoe môi cong lên, cười một cách châm biếm.

Đây là lần đầu tiên ‘Tần Chính’ nhìn y cười, nguyên có một người, chỉ một nụ cười thôi là cú hòn đoạt phách người khác. Một nụ cười điên đảo cả giang sơn.

Cười vang một hồi lâu Kỳ Nhi mới ngấm khê, “Lo lắng, nga, thật đúng là sai lầm, hoang đường, việc hoang đường nhất trong thiên hạ.”

Miệng cười vẫn như cũ, chỉ là điều lời y nói ra chẳng buồn cười tí nào, nhưng Tần Chính lại nguyện khuynh tảo mọi thứ để đổi lấy nụ cười của người kia.

“Có một số việc nếu quên, đó là phản bội.” Kiếm bị quăng mạnh xuống đất, một trận gió thổi qua phòng, thân ảnh Kỳ Nhi biến mất.

Biết mà vẫn làm, đó là một cái tội, nhưng không biết mà làm có đôi khi lại là một điều độc ác.

“Tiểu Bính Tử, hảo hảo hầu hạ lão gia, Tâm Như đỡ Lục chủ tử quay về.....Chính ta.... cũng muốn rời khỏi đây” Dứt lời Quần Ngạo ôm Tiểu Lâm vác trên vai bước ra phòng khách, A Kiệt theo sát sau đó.

Tâm Như nửa ngày mới lấy lại tinh thần, kêu to ‘ Nhị chủ tử cẩn thận ’ rồi đuổi theo.

Trong một lúc bốn người đi mất, Tần Chính quay đầu, hướng ánh mắt về phía Sĩ Thần cùng Duy Nhất.

Duy Nhất cũng không thèm liếc tới hắn một cái, chỉ nói, “Tứ chủ tử, người mau mau đi, mang ta theo với, ta một khắc cũng không muốn lưu lại nơi này.”

Sĩ Thần liền gạt đầu ngay sau đó hai đạo thân ảnh rời phòng tiến đến phòng khách, vô tung vô ảnh.

Lúc này đây, một người cũng không thêm lưu lại.

Tiểu Bính Tử nhìn ngoài cửa, mĩa mai nói , “Hưu thư này lão gia viết rất tốt, rất thâm diệu a”.

“Hưu thư?!”

Tiểu Bính Tử háng giọng một cái, học khẩu khí vừa rồi của lão gia, quát, “Chuyện này quả thực là vớ vẩn! Hoang đường! Hoang thiên nhất trong thiên hạ!”

“Đều là nam tử, người không biết là.....”

Tiểu Bính Tử thật sự là nổi giận, không thêm quan tâm đến tôn ti mà cả gan nói, “Ta rõ ràng thấy người đang mừng trộm trong lòng a.” Chính là chúng chủ tử không thấy thôi. (bộ em không sợ ko còn mạng quay về với Đàm hay sao?)

‘ Tàn Chính ’ vốn là đang bức bối, nghe những lời tên nhãi kia nói, không kìm nén được cơn giận, quát, “Ai đang mừng trộm!” Hắn không có a, hắn là nam nhân, như thế nào lại cười nam tử làm thê thiếp!

“Ta chính là nói người?” Tiểu Bính Tử bằng bất cứ giá nào cũng phải nói ra hết, nếu đã đắc tội lão gia, ngại gì mà không chơi tới bến, dù sao hiện giờ lão gia cũng không có gì đáng sợ, lâu lâu làm uy một cái, chẳng hề gì..... nhưng chỉ thấy lão gia híp dài đôi mắt lại, từng bước tới gần, trong nháy mắt, tóc gáy liền dựng thẳng, thật đáng sợ!

“Ta nói chút, vị thiếu hiệp này, nếu ta nhớ không lầm thì lúc này ta tỉnh lại, người đầu tiên ta thấy là người, thỉnh người nói cho ta nghe một chút đi cái ‘ Vong Tâm Đan ’ này như thế nào ta lại nuốt vào bụng, chung quy không đến mức là ta ngu ngơ giật lấy nó đường đường mà ăn, phải không?”

“Lão gia người người người..... Không quên, người nhớ hết mọi chuyện rồi đúng không?” Tiểu Bính Tử kinh hô.

Nếu là lão gia thực sự đã quên, vì sao lại nổi giận lên, còn đáng sợ giống như lúc trước a —————!

5. Chương 5: Hưu Thê 2

“Ta nói chút, vị thiếu hiệp này, nếu ta nhớ không lầm thì lúc này ta tỉnh lại, người đầu tiên ta thấy là người, thỉnh người nói cho ta nghe một chút đi, cái thứ ‘ Vong Tâm Đan ’ này làm thế nào ta lại nuốt vào bụng, chung quy không đến mức là ta giật lấy nó đường đường mà ăn, phải không?”

“Lão gia người người người..... Không quên, người nhớ hết mọi chuyện rồi đúng không?” Tiểu Bính Tử kinh hô.

Nếu là lão gia thực sự đã quên, vì sao lại nổi giận lên, còn đáng sợ giống như lúc trước a ——!

“Người còn không mau nói!” Tàn Chính mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng mới vừa rồi đối với thất vị chủ tử theo bản năng sợ vợ cũng không dám lỗ mãng, lúc này thất vị đều đi rồi, đối mặt tiểu Bính Tử mới dám đem tất cả tức giận phát tiết ra, thể hiện chút uy quyền vốn dĩ đã mất từ lâu.

Tiểu Bính Tử bị bộ dạng hung hăng đáng sợ của lão gia dọa tới mức lui đến một góc, vạ phần ủy khuất mà nói, “Lão gia, chuyện này không liên quan đến ta.....ta cũng là phụng mệnh làm việc a!”

“Phụng mệnh của ai?” Tàn chính vừa nói nắm tay thành nắm đấm, tiếng khớp xương răng rắc vang lên.

“Tứ..... Tứ chủ tử.”

“Tứ chủ tử?” Tàn Chính nhất thời không biết hắn chỉ người nào.

Tiểu Bính Tử liền nhắc nhở, “Chính là cái vị mà người mới vừa rồi gọi ‘ cô nương ’ chứ ai.”

Lục chủ tử thiện tâm, sợ dùng Vong Tâm Đan sẽ làm bị thương, nguy hiểm đến tính mạng của Nghiêm ỗ chủ, liền không có ý dùng dược này. Tứ chủ tử tình cờ mà có biết được, cũng không quản có hại chết người ta (đương nhiên chết tốt nhất) hay không, liền bắt Tiểu Bính Tử mang nó đưa cho Nghiêm ỗ chủ ăn, để hắn đỡ phải dây dưa với lão gia.

Trong đầu hồi tưởng dung nhan của Sĩ Thần, Tần Chính vô thức kêu lên, “Nói bậy! Người còn không mau khai thật, đừng có mà đổ tội cho người khác!”

Tần Chính tuy mất trí nhớ, quên đi một số việc, nhưng có những nguyên tắc cơ bản đã in sâu vào não của hắn, dù giờ không rõ ràng nhưng vẫn còn lưu lại dấu vết. Tỷ như trong đó có một nguyên tắc là, ‘Thất vị phu nhân làm gì cũng đúng và có nguyên do, ngược lại nếu là sai thì nhất định không phải do thất vị phu nhân gây nên, nếu như không có một lời giải thích, thì mời im miệng chớ có lộ ra’. Cho nên khi thấy Tiểu Bính Tử ‘vu oan’ cho Tứ chủ tử, Tần Chính không khỏi giận dữ.

“Tiểu nhân không có nói bậy.” Oan ức quá ... Tiểu Bính Tử đứng dậy, chạy vọt đến chỗ lão gia, đứng thẳng lưng lớn tiếng la, “Nói đi nói lại đều do lão gia người! Nếu không phải người cùng Nghiêm ỗ chủ tăng tị qua lại, làm sao lại có chuyện này!”

Tần Chính ngó người, đầu lại càng thêm nhức tợn, tự dưng lại lòi ra thêm cái vị Nghiêm ỗ chủ nào nữa đây? “Người mau nói rõ ràng cho ta!”

Kết quả là, Tiểu Bính Tử đem chuyện Tần Chính cùng Nghiêm Thanh Nhắm từ đầu tới cuối tự thuật một lần. Chính là hai người là như thế nào gặp nhau, Tần lão gia đã phạm phải cái việc thương thiên hại lý với người ta ra sao, rồi kể đó Nghiêm Thanh Nhắm tìm tới cửa nhà, Đại chủ tử cuối cùng buộc hắn thú ‘Bát chủ tử’, sau này Nghiêm Thanh Nhắm lại lấy cớ muốn được bù đắp bắt Tần gia cùng chư vị chủ tử đáp ứng điều kiện dời đến Đào Hoa Ổ. Kì thực chính là Tần Chính muốn cùng Nghiêm Thanh Nhắm nói lại quan hệ xưa nên mới chuyển đến, còn có chuyện sau khi đến Đào Hoa Ổ, sao hắn cùng Nghiêm Thanh Nhắm có mối quan hệ mờ ám dẫn đến chuyện “Vong Tâm Đan”, thẳng nhai nhiều chuyện hớ hênh đem kể hết đến nửa canh giờ sau mới xong.

“Cưỡng... cưỡng.... cưỡng.... ép.....” nam nhân ——?“Không thể nào ——!” Tần Chính chỉ cảm thấy choáng váng mặt mày, đặt mộng ngồi xuống tọa ỷ phía sau. Hắn cứ nhiên đem một người nam nhân mà làm.....làm cho..... Cái này cũng không phải là sự thật!”Nói!”

Tần lão gia thanh âm lạnh lùng mà sắc bén phóng tới, Tiểu Bính Tử lại bị dọa cho sợ tới mức lùi về góc tường, “Lão..... Lão gia.....”

“Nói! Ta với người vốn không có huyết hải thâm thù, thế mà đối với ta đặt điều chửi bới nói xấu ta như vậy!”

Tiểu Bính Tử lòng đầy ủy khuất cùng phiền nhiễu, hắn rõ ràng chính là trần thuật lại sự thật, sao biến thành đặt điều chửi bới. Hơn nữa, tai tiếng của Tần lão gia này trong quý phủ không người không biết, không người không hiểu, “Không tin, lão gia có thể đi hỏi người khác, nếu mà ta có nửa chữ đặt điều, ta..... Thiên lôi xuống đánh chết ta!...”

Thấy Tiểu Bính Tử thề thốt nặng lời như vậy, Tần Chính không khỏi rùng mình, chẳng lẽ hắn thật sự cảm thú đến như vậy..... Một người cảm..... Chợt Tần lão gia ngừng lại, hắn cự tuyệt không muốn thốt ra chữ sau. Người nói ta lúc trước là vô lâm minh chủ? Vô nghệ cao cường?”

Tiểu Bính Tử gật đầu lại lắc đầu, “Lão gia đúng thực là đảm đương minh chủ vị, vô nghệ trác tuyệt là sự thực, từng nói là thiên hạ vô song cũng không sai, chẳng qua sau lại thôi.....”

Tần Chính y bản năng thử vận khí đến, một lát sau lại gục đầu xuống, nội lực như vậy làm sao là thiên hạ vô song, chỉ sợ hiện tại ngay cả cái gã sai vặt mặt sáng lạng, ánh mắt sáng ngời này hắn đánh cũng không lại.”Nếu biết nhiều như thế, vậy người mau đem tất cả mọi chuyện rõ ràng nói ra.”

Tiểu Bính Tử khó hiểu, nói cái gì a, yêu cầu gì mà dư thừa quá, thật lão gia bị cái dược này làm cho xuẩn ngốc mất rồi.

Tần Chính không biết như thế nào lại đỏ mặt, ngập ngừng nói, “Kể lại chuyện ta..... Ta cùng bọn họ.....” Hay là hắn ăn Vong Tâm Đan này, không chỉ có mất đi trí nhớ, còn đem luân lý cương thường, hồng trần

thế sự quấy cho loạn lên? Trên thực tế thất vị công tử tướng mạo bất phàm kia mà làm phu nhân của hần là chuyện cực kỳ bình thường? Không, nhất định là không bình thường chút nào, khẳng định là có nguyên nhân gì đó!

Mới vừa rồi đã lê thê hết cả nước miếng, Tiểu Bính Tử khụ khụ yết hầu chuẩn bị nói ngắn gọn.

“Đại chủ tử có thể nói là do lão gia ngài dưỡng dục lớn lên, nghe nói nguyên bản là hài nhi do đích thân sư phụ ngài thu dưỡng, có lẽ là vì ngài vừa mới nhìn thấy Đại chủ tử liền yêu mến, muốn giữ ở bên người.....” Tiểu Bính Tử không hề nói bậy nửa điểm, gút mắt giữa Tần Chính và Kỳ Nhi nói ngắn gọn chính là một hồi như vậy.

Nghe lời sau Tần Chính lại muốn rút cảm thêm lần nữa, vị lãnh diện công tử tên Kỳ Nhi kia, hóa ra là do hần thừa dịp người ta tuổi nhỏ không biết sự tình, vẫ lại sư phụ mang Kỳ Nhi theo dưỡng bên mình..... Đồng dưỡng tức (Con dâu nuôi từ bé) ——?!”Không có khả năng ——!” Tần Chính lại nhảy dựng lên, “Cái khác không nói, chỉ bàn về tướng mạo kia thôi, vị lãnh diện công tử cùng vị công tử mang theo chiết phiến bên mình,vừa nhìn thấy liền biết là được sinh ra trong gia đình quyền quý, bọn họ như thế nào lại trở thành người của ta.... Của ta.....” Đồng dưỡng tức.....

Tiểu Bính Tử vẻ mặt sùng bái, “Tiểu nhân thế nhưng lại không ngờ lão gia còn biết xem tướng số!” Dừng một chút hần nói, “Đại chủ tử đích thật là sinh ra tôn quý vô cùng, nhưng nghe nói lúc ấy gia tộc phát sinh chiến tranh ngầm có không ít người muốn đẩy Đại chủ tử vào chỗ chết, mà lão gia ngài vẫn không rời không bỏ, chỉ chăm chút che chở y, cho đến khi y trưởng thành.....” Lời này của Tiểu Bính Tử vốn là khen ngợi tình ý của lão gia đối với Đại chủ tử,ai ngờ Tần Chính nghe vô liền biến đổi ý tứ hoàn toàn.

“Người là nói ta lấy ân hiệp nhân? Ý vào ân tình của ta đối với y, liền bắt y làm người của ta..... Năm đó, ầu nhi không có năng lực, bắt đắ dĩ mới thuận ý ta. Có phải hay không!”

Tiểu Bính Tử vốn định nói ‘ không phải ’, nhưng nghĩ lại dường như nghe nói năm đó Đại chủ tử vốn phải theo Phượng chủ trở về Nam Lương, nhưng lão gia không thuận theo, kiên trì đuổi theo mang y quay về. Tiểu Bính Tử ở Nam Lương Trần Bắc Vương Phủ thường xuyên nghe hạ nhân nói về chuyện này. Lúc đó lão gia thật uy phong a, dám uy hiếp vị Phượng Chủ cao cao tại thượng, nói cái gì là Đại chủ tử là của hần, ai dám tranh với hần, hần liền san bằng từng tấc đất ở Nam Lương. Nếu nghĩ như thế thì cái câu lấy ân hiệp nhân vẫn là cách nói khá khách khí.

Thấy Tiểu Bính Tử im lặng không nói gì, Tần Chính liền giơ tay lên tự tát mình một cái.

“Lão gia!” Tiểu Bính Tử kinh hô, chạy nhanh đến ngăn hần lại.

Khó trách vẻ mặt y nhìn lạnh lùng đầy sát khí, khó trách Kỳ Nhi động một chút liền đem kiếm đặt ngang cổ hần. Tần Chính ban đầu tưởng Kỳ Nhi là cừu nhân của hần, hiện giờ xem ra, nói là cừu nhân cũng chưa đủ. Tần Chính u ám mà nghĩ.

“Lão gia ngài không có việc gì chứ?” Tiểu Bính Tử thật sự không hiểu nỗi suy nghĩ của Tần Chính, nếu muốn nói đến áy náy tội lỗi, thì hồi này lúc nói đến tội ác mà lão gia đã làm với Nghiêm ỗ chủ, còn không nặng nề hơn sao, dù sao chuyện đó mới đáng bị thiên đạo vạn quả chém.

“Nói tiếp đi.”

Tiểu Bính Tử thanh hạ yết hầu lại nói, “Nhị chủ tử cùng Thất chủ tử vốn là kim lan huynh đệ với lão gia.”

Nói đến chỗ này Tần lão gia lại một lần nhảy người lên, “Kim lan huynh đệ?!” Trong đầu Tần Chính hiện ra hình ảnh một vị công tử tao nhã không kém phần chất chính trực nghĩa hiệp, người còn lại là anh tuấn sáng sủa, tuy tính tình có hơi nóng nảy một chút.

Tiểu Bính Tử sợ còn nói sai cái gì nữa làm lão gia kích thích, cân nhắc đắn đo trước sau mới nói, “Nhị chủ tử cùng Thất chủ tử võ nghệ trác tuyệt, nhưng năm đó đều thua dưới tay lão gia ngài.” Lời này vốn là mượn Nhị chủ tử cùng Thất chủ tử để so sánh, làm nổi bật lên võ công cao cường của lão gia, nhưng khi đến lỗ tai Tần Chính thì lại biến thành ý khác.”Phụ thân của Nhị chủ tử vốn là Minh chủ, không, là tiên Minh chủ vô lâm, sau đó lại đem ngôi vị truyền lại cho lão gia. Thất chủ tử là môn chủ Nam Cung môn, từng bị kẻ mẫu hãm hại, là lão gia ngài cứu hần, còn phù trợ hần lên chức môn chủ, bất quá lão gia không đồng ý

Thất chủ tử chủ quản môn sự của Nam Cung môn.” Bởi vì phải bôn ba qua lại giữa Nam Cung môn và Tần Phủ, đường xá xa xôi mà chẳng kém phần cực nhọc.

Đối với chuyện năm đó Tiểu Bính Tử cũng là nghe người khác kể lại, cho nên những gì hắn biết được cũng không rõ ràng lắm, không khỏi nhiều chỗ sai lệch, hắn chỉ đơn giản mà nói vài câu, nhưng vắn vỏi vài câu này cũng đủ làm Tần Chính liên tưởng sai lệch.

Nghe xong những lời này Tần Chính dĩ nhiên càng điên loạn hơn, kim lan của hắn, “Ta cư nhiên cậy thế võ công mình cao cường, bắt bọn họ..... Không chỉ có như thế còn đoạt mình chủ vị, ngay cả vị trí môn chủ Nam Cung Môn cũng nhắm nhe muốn chiếm.....” Hắn không phải là người a! Lúc trước, nghe xong quan hệ giữa hắn với Kỳ Nhi cùng chuyện với Nghiêm Thanh Nhâm, cái tên mất trí nhớ này đại khái đã định hình được ‘Tần Chính’ là người như thế nào, lúc này lại nghe chuyện với Quần Ngạo cùng A Kiệt, hắn tự nhiên liên tưởng tất cả về cùng một phương hướng.

Tiểu Bính Tử vốn muốn giải thích rồi lại nuốt những lời đó xuống, bởi vì hắn cảm thấy được chuyện năm đó nói không chừng có lẽ thật sự là như vậy, nếu không, lão gia như thế này sao có thể nghênh đón thất vị chủ tử cao tại thượng vào nhà? Một người thôi hắn cũng đừng mong nghĩ tới. (sao khinh thường lão gia quá vậy?)

“Tam chủ tử nguyên là thành chủ Bạch Vân thành, quen biết với lão gia từ nhỏ, sau lão gia thấy Tam chủ tử thú thê thì lại khuấy động hôn lễ của người. Tứ chủ tử là Tứ trang chủ của Việt Vương Kiếm, từng có một vị Vương gia của Nam Lương muốn thú ỷ thành tề quân, gọi cách khác là Vương phi, ở Nam Lương nam tử có thể cùng nam tử khác thành thân. Ở đại hôn của Tứ chủ tử cùng vị Vương gia kia, lão gia khiến cho Nam Lương cùng Thiên triều khai chiến, mang Tứ chủ tử đi.” Tiểu Bính Tử đem mọi chuyện càng nói càng tinh giản, ý muốn không để lão gia hiểu lầm, nhưng phiền nỗi hắn càng cố tình tinh giản mọi chuyện, Tần Chính càng hiểu lầm lợi hại thêm, làm cho người ta không thể không hoài nghi gã tiểu tử (sai vật) này có cố ý chơi người khác không nữa.

Lúc này Tần Chính đã xơ cứng thành tảng đá, trong lòng không ngừng niệm câu “ta không phải người,ta không phải người”, ngay cả chú rể và tân nương của người ta đều cướp đoạt, hắn vẫn là còn người sao!

“Ngũ chủ tử..... Ách.....” Nói đến người này ngay cả Tiểu Bính Tử đều cảm thấy được có điểm khó có thể mở miệng, “Lão gia năm đó tựa hồ như là cướp dâu, đem Ngũ chủ tử cướp về.....”

‘ Tảng đá ’ dĩ nhiên vô tri vô giác, nhưng mà trong lòng yên lặng tiếp tục suy xét ý tứ những lời của Tiểu Bính Tử, ‘ cướp dâu, đúng vậy, người nếu không nói là cướp đoạt thì chính ta cũng không tin.

“Lục chủ tử thuở nhỏ đi theo sư phụ Dược Thánh lớn lên, tuy có song thân nhưng lại không nơi nương tựa. Hắn vốn là do lão thái gia cùng lão gia chỉ phúc vì hôn cho ngài. Nói thế chớ khi lão gia mới phát hiện ra Lục chủ tử thân có khiếm khuyết.” Bổ sung một câu lúc sau Tiểu Bính Tử lại nói tiếp, “với lại biết được Lục chủ tử là nam nhi ngài ban đầu vốn định là bãi hôn, không biết sau lại như thế nào cùng Lục chủ tử.....”

Người kia đáng mạo linh lung động lòng người trong thiên hạ, nhưng hắn lại khi dễ y không nơi nương tựa, thân thể có khuyết tật mà cư nhiên đem thân nam tử kia chiếm đoạt.....

Nghĩ đến đây, ‘ tảng đá ’ ngồi phịch xuống đất, chỉ cảm thấy thân thể bể ra từng khối. Ông trời na, một vạn cái ác ta lại không cái nào lại không phạm, đến cảm thú cũng không bằng a—————!

6. Chương 6: Hưu Thê 3

Edit: Tình Nguyệt

“Lão gia.....” Tiểu Bính Tử sợ hãi kêu lên một tiếng. Hắn thật sự đoán không ra tâm tình của lão gia giờ phút này, chiếu theo phẩm tính thì nghe xong hắn giảng, lẽ ra lão gia phải ngẩng mặt lên, lỗ mũi nở to như một con công làm dáng mới đúng chứ. Vì sao lại phản ứng như vậy?

“Không bình thường.....”

“Lão gia nói cái gì?”

Nam nhân thú nam nhân đương nhiên không bình thường, huống chi là thú đến bảy người, nguyên lai đều là kết quả do hấn lạm dụng uy quyền bắt người khác phải khuất phục.

“Ta..... Chúng ta có thể có con?” Tần lão gia đột nhiên toát ra một câu hỏi cực kì ba chấm.

“A?!” Tiểu Bính Tử làm như thấy rần rết, liền nhanh nhanh lui về phía sau, xem ra Vong Tâm Đan không chỉ làm người ta quên mất chuyện cũ, còn có thể đem đầu óc biến thành ngu muội. Nam nhân cùng nam nhân như thế lại nào có thể sinh con?!

Tần Chính thấy hấn hiểu lầm, mới sửa lời nói, “Ta..... Ta có con hay chưa?”

Tiểu Bính Tử châm biếm, “Ngài dám có sao?”

“Còn bọn họ..... Bọn họ thì sao?”

Tiểu Bính Tử giận dữ, “Ngài dám hoài nghi lòng trung thành của thất vị chủ tử?!”

Tần Chính không khỏi nắm tay thành đấm, nói hấn vạn ác không tha là còn chưa đủ, quả thực là thương thiên hại lí, đáng bị quăng xuống mười tám tầng địa ngục! Người ta nam nhi cần phải nói dối tông đường, hấn cứ nhiên bắt buộc nam nhi bọn họ trở thành thiếp của hấn!

“Người kêu là Tiểu Bính Tử phải không?.” Tần Chính chậm rãi đứng dậy, hai đấm nắm chặt hít sâu hai hơi, “Tiểu Bính Tử, thỉnh người giúp ta chuẩn bị văn phòng tứ bảo.”

“Lão gia phải làm gì.....”

“Viết hưu thư.”

“Hưu..... Hưu thư ——?!”

Đã từng phạm tội lớn ngập trời như thế, hy vọng bây giờ chuộc tội còn kịp.

Nói là viết hưu thư, nhưng hưu thư này phải viết như thế nào, cách viết ra sao hấn còn không biết. Tần Chính mặc dù không phải học phú ngữ xa (giống như một bụng đầy chữ), nhưng tốt xấu gì cũng là Ngụy Vương, khi còn trẻ cũng đã đọc đủ thứ thi thư. Ngặt nỗi hấn nghĩ muốn nát đầu cũng không biết được phải viết hưu thư ra sao, chỉ đành cường bức Tiểu Bính Tử dẫn hấn đến thư phòng đi tìm bản mẫu.

Ở thư phòng, tuốt trên cái kệ cao muốn chọc trời, hấn cuối cùng cũng tìm được một quyển dã sử Trung Hoa nói về chuyện vua chúa của Trung Hoa ngày xưa đã viết một phong hưu thư cho thê tử mình như thế nào.

Mở đầu hưu thư là viết như vậy, “Ta thiếu niên khí phách, chịu lệnh phụ mẫu, lại có phần ngưỡng mộ người thanh tú, toại ý cùng người đồng sàng.” Đọc xong Tần Chính liền lập tức lắc đầu, không được, không thích hợp, bọn họ làm sao mà được tới lệnh của cha mẹ chứ. Bất quá cái câu ‘ ngưỡng mộ người thanh tú ’ thật rất thích hợp, nghĩ đến đây Tần Chính trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Kỳ Nhi băng lãnh tuyệt sắc dung nhan, Quần Ngạo lỗi lạc, nho nhã..... Ngừng lại, không được nghĩ tiếp nữa!

“Từ mẫu thương người tuổi nhỏ, yêu thương hết lòng như chính bản thân mình, rõ ràng như thế, người vẫn còn nhớ chứ? Người chưa từng quan tâm, không hề cảm ân tẩm lòng của phụ mẫu, ngược lại còn gian trá, quỷ quyệt, ác độc, tàn bạo!” Lung tung quá, một chút cũng không áp dụng được.

“Muôn vàn nguyên do, chuyện người làm, người tự biết, ta cũng niệm tình phu thê, tất cả đều nhất nhất dung lượng, mỗi khi giảng giải, người giả vờ như không nghe không thấy, ngày càng ác độc xảo quyệt, ra vẻ bề trên.....” Muôn vàn nguyên do? Cái gì mà muôn vàn nguyên do, không cần phải nói rõ ràng sao? Hưu thư có thể viết hàm hồ như thế à? Nam nhân viết cái thư này nhất định không phải người tốt. Tần Chính tâm nghĩ như thế.

“Người điêu ngoa giả dối, tâm địa xấu xa, chuyên gây họa lớn, hưởng phúc từ họa, lại đắc ý khi thấy người khác gặp nạn, bụng dạ hẹp hòi, tham lam ngay cả hổ lang cũng không bì kịp” Câu này, ừ, tựa hồ có thể sử dụng tiếp theo câu trên, để qua một bên trước, rồi tìm tiếp.

Vì muốn mau chóng bù lại những đại sai lầm trong quá khứ, Tần Chính suốt đêm thức trắng không nghỉ, ở thư phòng tìm một đồng thư chấp vá lung tung, cũng không quản là có thích hợp hay không, toàn bộ viết thành một lá. Cách ngày sau, sáng sớm mang thư giao tận tay Kỳ Nhi bảy người.

Ngày thứ hai Tần lão gia mất trí nhớ. Đào Hoa Ổ....

Không, hiện giờ phải gọi là Tần Phủ, ở Tần Phủ Thính Vũ Các, là chỗ lão gia ở ngày xưa, bảy người bọn Kỳ Nhi sớm bị tiểu Bính Tử gọi vào nơi này.

Khi Tần Chính đưa ra hưu thư, bảy người xơ cứng ở tại trận, hôm qua đã cố ý quên, nay ác mộng lần thứ hai lại tiếp diễn.

“Sao lại chỉ có một phong, không phải là bảy phong hay sao?” Sĩ Thần trào phúng nói.

Kỳ Nhi tiếp nhận hưu thư, nằm mơ y cũng không ngờ lại có một ngày mình cầm cái thư này trong tay.

“Viết cái gì, Đại chủ tử cho ta xem.” Sĩ Thần lấy hưu thư từ tay Kỳ Nhi, mở tờ thư ra đọc lên, “..... Người yêu tiền như mạng, ham tài vật, bạc thân nghĩa, đặc lũng vọng thực*, tham lam ác độc đến nỗi ngay cả loài rắn rết cũng không bằng người.....” Đọc đến chỗ này Sĩ Thần nhanh chuyển hướng sang Vân Phi, ra vẻ kinh ngạc, “Ồi, Bạch Vân Phi, đây không phải đang nói về người sao?”

Lời nào, câu nào là viết cho ai, Tần Chính đâu có biết. Nhưng mà vừa nghe Sĩ Thần nói như vậy, ánh mắt hắn vô thức hướng về phía Vân Phi. Vân Phi nhìn thấy, liền cho rằng những lời này thật sự ám chỉ mình.

“Nguyên lai lão gia vẫn chê ta yêu tiền như mạng a.” Vân Phi mở miệng, cười ra hai tiếng, lập tức bước tới trước Tần Chính, tay nắm cổ áo hắn xách lên mà quát, “Ta không yêu tiền như mạng, ta không đặc lũng vọng thực*, thì người ăn cái gì uống cái gì! Người làm sao có ngân lượng mua đại quỳ hoa này, tiểu quỳ hoa nọ! Nói ta độc như rắn rết, ta độc lúc nào, ta ác ra sao? Tần Chính, người nói coi!”

Tần Chính bị rống đau cả màng nhĩ, vừa định mở lời giải thích, Vân Phi đã buông hắn ra, đi đến trước mặt Sĩ Thần, lấy hưu thư, tiếp theo đọc to lên, “Người điêu ngoa giả dối, tâm địa xấu xa, chuyên gây họa lớn, hưởng phúc từ họa, đặc ý khi thấy người khác gặp nạn, bụng dạ hẹp hòi, hổ lang cũng không bì kịp lòng tham của người. A, Tư Đồ Sĩ Thần, cây này đặt trên người người thật thì thích hợp nha.”

Sĩ Thần nheo mắt phượng lại, “Đúng thật là như thế sao, Tần lão gia?”

Tần Chính vừa định lắc đầu, nhưng nghĩ lại, thư này chẳng phải là viết cho bọn họ hay sao, vì thế cắn răng gật đầu một cái. Hắn không biết rằng hành động này đã ban cho hắn một hân một kết cục cực kỳ tàn khốc trong vài phút tới. (ngu hết biết...chuẩn bị nhận quả báo nhá =))

“Tốt! Ta điêu ngoa giả dối, ta bụng dạ hẹp hòi! Ta chuyên gây họa lớn! Ta tham còn hơn hổ lang!” Lúc này đây đến lượt Tứ chủ tử đứng dậy xách cổ áo anh chồng tội nghiệp của mình mà lắc lắc, “Trừ người ra, Tần lão gia, ta còn đối với ai điêu ngoa giả dối? Rõ ràng là người thiên vị Bạch Vân Phi, lại vẫn nói ta bụng dạ hẹp hòi! Nhiều năm như vậy, ta hưởng phúc nào, tạo họa nào? Ta tham với người cái gì, cái gì ta cũng đều cho người, cái gì ta cũng đều hi sinh cho người để người được hạnh phúc, ăn sung mặc sướng, ta còn có thể tham lại người cái gì! Có chăng chỉ cầu chút tình cảm từ một người vô lương như người mà thôi.”

Tần Chính bị hắn dùng sức nên loạng choạng, suy nghĩ vừa mới lướt qua đầu đã cảm thấy chóng mặt, làm sao còn nghe thấy Tứ chủ tử đang nói cái gì, càng đừng nói Tần Chính trả lời lại.

Hưu thư bị Sĩ Thần vo thành viên quăng vào mặt Tần Chính, vừa lúc cục giấy đó dừng ở tay Kỳ Nhi. Kỳ Nhi vốn định đem thứ này xé đi, ai ngờ một hàng chữ cực kỳ chói lóa vô phúc rơi vào ánh mắt của hắn.

“Ta hối hận cùng hổ lang làm bạn, ta thẹn đồng sàng cùng rắn rết, nhưng lại không quả quyết nên ẩn nhẫn (ngấm ngầm chịu đựng) nhiều năm.....” Đọc được khúc này Kỳ Nhi đã tức giận đến cả người phát run, chỉ cảm thấy muốn phun ra một ngụm huyết khó chịu ở ngực, trong một chốc, sát khí tề tụ bên người tầng tầng lớp lớp “Cùng hổ lang làm bạn? Cùng rắn rết đồng sàng? Đúng vậy, nhịn nhiều năm như vậy, quả nhiên là ủy khuất cho người Tần lão gia!”

“Không phải, cái này đều không phải là ta.....” Tần Chính nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, không biết vì sao đối mặt với vị lãnh diện công tử này hắn liền cảm thấy sợ hãi không thôi.

Thấy Đại chủ tử khí cực, sắp đem chỉ thư tạo thành bột phấn, Tiểu Lâm đang đứng lặng lẽ bên cạnh liền nhón chân thò tay đoạt lấy hưu thư. Kỳ Nhi hai mắt gắt gao trừng Tần Chính, vẫn chưa phát giác Tiểu Lâm đã lấy mất hưu thư.

Ta thiếu niên khí phách, chịu lệnh phụ mẫu, lại ngưỡng mộ người thanh tú, toại ý cùng người gia đồng sàng..... Phàm người khác hưu thê khi thê tử mình phạm một trong thất xuất chi trạng, nhất vô tử, nhị dâm dật, tam bất sự cữu cô, tứ khẩu thiết, ngũ đạo thiết, lục đồ kị, thất ác tật. Người thử cân nhắc kỹ xem người đã phạm mấy tội. Người có xứng mặt phối ngẫu cùng ta..... . Đọc đến đây, Tiểu Lâm sớm khóc hết sức lực. Nguyên lai lão gia chính là ghi nhớ chỉ phúc vi hôn từ phụ mẫu, mới cố mà giữ y ở bên người. Y sớm nên đoán trước đến điều này, chỉ cần là cái ‘ Thất ác tật ’ này, hẳn cam điếu làm sao có đủ tư cách làm Tần Lục chủ tử, y không có tư cách đứng bên người lão gia, hầu hạ lão gia, y không có tư cách.....

thất xuất chi trạng: 7 tội mà nam nhân có thể dựa vào đó mà từ thê tử: không con, dâm dật, không kính cha mẹ, mồm miệng, trộm cướp, đồ kị, mắc bệnh hiểm nghèo.

“Lão lục!”

“Công tử!”

Tần Chính nhanh hơn Kỳ Nhi, bắt được thân hình Tiểu Lâm đang đổ xuống ngất xỉu, liền kinh hoảng kêu lên, “Công tử tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a! Y, Y làm sao vậy?”

Kỳ Nhi chặn ngang, đoạt lấy Tiểu Lâm từ lòng ngực của hắn, giao cho nha hoàn Tâm Như, “Dẫn y đi xuống, chuẩn bị chút được an thần, tạm thời để cho y ngủ.” Phân phó nha hoàn xong liền chuyển hướng sang Tần Chính cười lạnh nói, “Y làm sao vậy? Như người mong muốn, nếu như y đã chết thì cũng bị một tờ hưu thư này của người làm cho tỉnh dậy.”

Quần Ngao nhìn chằm chằm chỉ thư trên mặt đất, sau một lúc lâu mới xoay người nhặt lên, đang muốn mở ra xem rồi lại dừng. Hai tay hung hăng đem nó vo thành viên tròn, tùy tay đưa cho A Kiệt đứng bên cạnh, không thèm liếc mắt một cái. (anh nhất, ko dám đối mặt với hiện thực)

A Kiệt đem viên giấy mở ra, miệng đọc một đoạn viết vô phúc rơi vào tầm mắt, “Phàm là duyên phu thê, phải kết duyên ba kiếp trước, kiếp này mới cùng nhau kết thành phu phụ. Nếu kết duyên không hợp, tựa là oan gia. Như thế thì chẳng thể nào đồng lòng đồng sức, cùng nhau vượt chuyện được, vậy chỉ còn cách phân ly. Nay nhờ thư này báo với mọi người, nhân duyên chấm dứt, hai người rẽ lối, đường ai nấy đi, không nguyện chung hướng.....”. Tới đây A Kiệt cũng không muốn đọc tiếp nữa, gơ tay hất hưu thư qua một bên, yên lặng mà đi đến bên giường ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài cửa sổ. Hôm nay trời rất cao, rất trong rất xanh, chỉ duy nhất màu thiên thanh trải dài không thấy đích. Đường ai nấy đi là là sao? Mà cũng không sai. Giống như Tần lão gia nói đã nói, kết duyên ba kiếp thì kiếp này mới thành phu thê. Mà chuyện giữa bọn họ, bất quá chỉ là một hồi hoang đường, hiện giờ là cũng đã đến lúc nên chấm dứt.

“Cuối cùng mới đến phiên ta sao?” Duy Nhất “bá” một tiếng rồi thu hồi chiết phiến, lại “bá” một tiếng mở ra hưu thư, suy xét ý tứ của ngòi bút, tìm được một đoạn thuộc về y, nhưng vừa thấy liền lập tức la lên, “Cái gì?!”

Chỉ thư trên, câu cuối cùng lại viết ‘ Chỉ nguyện ta người đôi ngã phân ly, người đáng dập thanh tao, duyên đáng xinh đẹp, yếu diệu thực nữ, nhanh nhẹn khéo léo. Dễ dàng tuyển chọn cho mình một vị cao quan, hưởng vinh hoa phú quý. Nên giải đi nút kết này, đừng níu kéo chỉ làm mình thêm khổ. Một cuộc biệt ly, hai người đều nhẹ, mọi người cùng vui ’.

“Mặc kệ! Ta không cần câu này! Đáng dập thanh tao, mày ngài duyên đáng, yếu diệu thực nữ, nhanh nhẹn khéo léo, dễ dàng chọn cho mình một vị cao quan làm nơi nương tựa? Đây là cái gì a!” Y đường đường là Tịnh Khang Hầu gia, dưới một người mà trên triệu người, lại dám ví y như một mị nhân! Để cho cái đám mị nhân trong thiên hạ “nhanh nhẹn khéo léo, yếu diệu thực nữ” đến lấy lòng y còn chả thiếu, cần gì y phải ra tay!” Mặc kệ, đối câu này! Tư Đồ Sĩ Thân ta và người đối!” Y tình nguyện làm kẻ điều ngoa giả dối, bụng dạ hẹp hòi chứ không muốn làm cái này!

Nghe xong lời này của Ngũ chủ tử, Tiểu Bính Tử suýt nữa ngã quỵ. Giờ này là lúc để lo chọn câu nào hợp với mình?.

* Bây giờ edit lại mới thấy hồi xưa mình non tay quá. Câu này nguyên bản là Đắc Lũng Vọng Thục, nghĩa là được đất Lũng, còn vọng sang nước Thục. Tiếng việt mình có một câu tương tự là “Được voi đòi tiên”

Vậy câu thành ngữ này có xuất xứ từ đâu?

Lũng là vùng đất phía Đông tỉnh Cam Túc còn Thục là vùng đất phía Tây tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc ngày nay. Chuyện kể rằng Sầm Bành là một đại tướng thời Đông Hán, đã lập được rất nhiều chiến công, giúp Lưu Tú bình định thiên hạ. Khi Lưu Tú xưng đế, Sầm Bành rất được trọng vọng và được phong làm đại tướng quân sự. Sau đó, Lưu Tú cho quân tấn công Lạc Dương thành nhưng tướng giữ thành này là Châu Vĩ quá giỏi, đội quân hùng hậu của Lưu Tú tấn công mấy tháng trời vẫn không chiếm được. Biết Sầm Bành có thời là hiệu úy của Châu Vĩ, Lưu Tú bảo Sầm Bành khuyên Châu Vĩ hàng. Châu Vĩ biết quân mình đã vào thế sơn cùng thủy tận nhưng vẫn không muốn hàng vì xưa kia đã từng tham gia sát hại anh trai Lưu Tú, nay sợ bị trả thù. Sầm Bành bèn chuyển lời hứa của Lưu Tú là sẽ trọng dụng Châu Vĩ. Châu Vĩ vẫn không tin, cho người hạ sợi dây thừng xuống bảo Sầm Bành là nếu có thành ý thì hãy lên thành nói chuyện. Sầm Bành không hề do dự leo lên, Châu Vĩ lúc ấy mới tin và chịu hàng, quả nhiên được Lưu Tú tự tay cởi trói và phong làm Bình Định tướng quân. Trong chiến công Lạc Dương thành, Sầm Bành được xét công đầu.

Sau này, Lưu Tú lại đem Sầm Bành tấn công thành Quỷ Ngao của Tây Lương. Sau khi hạ lệnh cho các tướng khác vây thêm thành Thượng Quê, Lưu Tú quay về Lạc Dương rồi viết thư chỉ đạo Sầm Bành: “Sau khi chiếm được hai thành thì lập tức dẫn quân chiếm Tứ Xuyên. Lòng người khó mà thỏa mãn được, chúng ta đã bình định được Cam Túc (Lũng), lại muốn tấn công Tứ Xuyên (Thục), có lẽ con người đều tham lam không biết thế nào là đủ là như vậy đó”.

Đáng tiếc là lần này quân của Sầm Bành đã thất bại vì thiếu lương thực, sau đó Sầm Bành lại bị thích khách giết chết khi đem quân chinh phạt Công Tôn Thuật (lúc bấy giờ đã gần thắng lợi), làm Lưu Tú thương tiếc mãi không nguôi.

Từ điển tích này mà người Trung Quốc có câu “Đắc Lũng vọng Thục”.

Cóp về từ trang web nhà Athena, sorry chị, em mượn dùng.

7. Chương 7: Hưu Thê 4

Edit: Tình Nguyệt

“Thế quái nào ta phải đổi với ngươi chứ?” Sĩ Thần mới mặc kệ.

“Bởi vì.....” Duy Nhất bước đến trước mặt y, dùng chiết phiến nâng cằm Sĩ Thần lên, cười nói, “Ngươi không phải rất giống nữ nhân sao? Câu này dùng để tả về ngươi là quá thích hợp. Đúng không, Tam chủ tử?”

“Nói đúng lắm.” Vân Phi gật đầu.

“Tốt, Bạch Vân Phi, ngươi rảnh quá không có việc gì làm muốn gây sự phải không?” Mắt phượng của Sĩ Thần nhú lại, lập tức rút kiếm.

Vân Phi cũng nắm cán của bội kiếm rút ra, “Lời này cũng không phải là do ta nói, ngươi muốn đánh, hảo, ta tiếp ngươi!” Đang lo không chỗ phát tiết!

“Các người dừng.....” Tần Chính đang muốn đứng dậy, lại phát hiện nơi thắt lưng rất đau đớn, cử động cũng không xong.

“Không có nghe lão gia nói như thế nào sao? Ta hối hận cùng hổ lang làm bạn, ta thẹn cùng rắn rết đồng sàng nhưng lại không quả quyết, ần nhẫn nhiều năm!” Sĩ Thần tiếp theo mắng to.

“Đó là nói ta sao? Rõ ràng là nói.....” Nói đến đây Vân Phi cùng Sĩ Thần không hẹn mà đem ánh mắt hướng về phía Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi áp chế vị ngọt đang dâng lên nơi cổ họng, hai mắt nhìn thẳng hai người, đuôi tóc phía sau hơi hơi bay lên, nội lực đã được tập trung đến mức cường đại. Sát khí không cần dấu nữa mà cứ tùy tiện tản ra.

“Đại chủ tử xin dừng.....” Tiểu Bính Tử thấp giọng hô. Xong rồi, Đại chủ tử phải đại khai sát giới!

“Dừng lại!” Hiển nhiên, Tần Chính cũng biết sự tình không ổn, hần can đảm nhảy vọt đến đánh về phía Đại chủ tử đang cơn thịnh nộ.

Phần nộ che mất đi ánh mắt của Kỳ Nhi, y đã không thấy rõ người phóng đến là ai. Không đợi Tần Chính chạm đến một vạt áo trên người, y đã chộp lấy tọa ý (ghế dựa) bên người dùng sức chém ra, đánh bay con ‘muối’ đáng ghét đang xó rớ bay lại gần đó.

“A!”

“Lão gia!” Tiểu Bính Tử sợ hãi kêu lên.

Tọa ý đập nát, chú ‘muối’ nhỏ bé và tội nghiệp bị đánh bay ra, rớt xuống bên chân Duy Nhất, Tiểu Bính Tử thấy Ngũ chủ tử vươn tay, tưởng là y muốn đỡ lão gia dậy, lại không ngờ là Ngũ chủ tử lôi vạt áo của lão gia đang mắc dưới chân ra, giật duỗi chân cho thẳng, sau đó đá con ‘muối’ xấu số dám quấy rầy y xem trò vui qua một bên.

“Ân hừ!”

Muối lăn lăn đến trước mặt A Kiệt, A Kiệt mới vừa đưa tay ra liền nghe thấy Quần Ngạo ho khan một tiếng, vội vàng lùi về. Chân đối tứ thế, đồng thời rất không cẩn thận mà giẫm lên ngón tay út của Tần Chính, cơ hồ đem xương ngón tay của hần nghiền nát, đau đến độ khiến cho Tần lão gia trào ra lệ nam nhi.

“Ngô.....” Tần Chính nhin cơn đau xuống, cố gắng đứng dậy, nhưng khôn thay, hần mới vừa đứng lên, trên lưng lại bị một kích quất tới khiến cả người ngã nhào xuống. Nguyên lai là khi Quần Ngạo uống trà, y vô tình không để ý, trượt tay, làm chén trà trượt ra ngoài, khéo làm sao, nó lại văng trúng lưng của Tần lão gia.

“Lão gia.....” Tiểu Bính Tử đứng một bên, rớt nước mắt thương cảm cho lão gia, hần không làm mà cũng không xen vào. Nói giỡn, loại tình huống này, nếu hần tiến lên bảo vệ cho lão gia, nhất định sẽ biến thành vật hi sinh! Hần không muốn a, hần vẫn còn muốn về Nam Lương với vợ ‘hiền’ xinh đẹp của hần.

“A ——”

Tam chủ tử bị Tứ chủ tử bức tới bên này, mũi kiếm không cẩn thận, vô tình cắt qua cánh tay của lão gia.

“Nha ——”

Tứ chủ tử bị Tam chủ tử đánh rớt kiếm, vừa hay khiến cho nó rớt xuống đập trúng mặt lão gia, số của ngài cũng coi như may mắn, chỉ có sống kiếm đập vào mặt hần chứ không phải là mũi kiếm.

“A nha ——”

Đại chủ tử rất lợi hại, một mình địch hai người, cách khoảng không tung ra một chiêu lực rất bá đạo, nhưng mà lại không chính xác lắm, không đánh trúng Tam chủ tử hay Tứ chủ tử mà lại thương cập đến lão gia vô tội.

“A a a ——”

Ba vị chủ tử đứng gần so chiêu, mỗi chiêu đều không cẩn thận mà dừng lại trên người lão gia. Vả lại mỗi một lần lão gia mau mau đứng lên để tránh thoát quyền cước thì chén trà của Nhị chủ tử sẽ không cẩn thận bay tới, rồi lại bay trở về để có thể tái sử dụng. Hoặc là ngân châm từ chiết phiến của Ngũ chủ tử, cũng có thể là bởi vì Thất chủ tử thuận tay làm rớt bồn hoa Diệp Tử bên cửa sổ, tóm lại ai nấy dường như “vô ý hữu tình” đồng tâm làm Tần lão gia vẫn quỳ rạp trên mặt đất không đứng lên được.

Dám đem chuyện cũ trước kia quên đi đã là tội không thể tha thứ, mà nay còn cả gan viết hư thư, lại là tử tội khó tránh khỏi! Cùng lắm thì người chết ta chôn cùng với người.

Tiểu Bính Tử không đành lòng xem, quay lưng lại, trong lòng không ngừng niệm ‘Lão gia an giấc ngàn thu đi’. Hần sớm nên biết, các chủ tử không phải nữ nhân, tuyệt sẽ không vì chuyện này mà hối hận, hôm qua chính là nhất thời không tiếp thu được sự thật, hôm nay mới là phản ứng của bọn họ.

“A —— nha —— a nha —— a a a ——”

Nghe thấy Tần Chính lại rên thêm một tiếng thê thảm, Tiểu Bính Tử rút cuộc nhịn không được xông lên phía trước bảo vệ hắn, “Các vị chủ tử hạ thủ lưu tình a! Các người sao có thể tin được lời của lão gia? Hắn.....hắn xem như là một người bệnh a!” Nếu không ngăn cản, lão gia sẽ bị giết chết!

“Người bệnh?” Kỳ Nhi, Vân Phi cùng Sĩ Thần vội vàng thu hồi quyền cước.

Trong phòng sáu vị chủ tử quay mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu đều là một vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, lập tức thần tình vừa ảo não vừa áy náy. Đúng vậy, sao bọn họ lại quên chứ, Tần Chính là bởi vì ăn Vong Tâm Đan mới biến thành như thế nha! Bọn họ không những không giúp hắn trị bệnh, mà chẳng biết thông cảm nữa..... Cúi đầu xuống xem Tần lão gia đang nằm trên mặt đất nửa sống nửa chết, ai nha, tựa hồ bọn họ xuống tay hơi nặng chút.

“Lão gia, ha ha.....” Duy Nhất dùng chiết phiến che đi nửa khuôn mặt, cười gượng hỏi, “Ngài..... ngài có khỏe không?”

Mặt khác, năm người kia liếc ngang y một cái, ý bảo tên kia đang nói nhảm gì đấy? Bị đánh phủ đầu như vậy mà còn khỏe được à? Chưa chầu ông bà là còn may!

Ba người hồi nãy âm thầm giả vờ đánh nhau giờ đây cứng lưỡi, đều tự trở về chỗ ngồi. Kỳ Nhi dùng ánh mắt ý bảo tiểu Bính Tử nhanh đi phù lão gia, nào biết hắn tư duy ngu dốt không hiểu ý tứ, chỉ ngây ngốc đứng ở một bên, sau đó bị chén trà của Quân Ngạo bắn trúng mới để ý.

“Lão gia, lão gia, người còn sống.....” Người còn sống hả? Sáu ánh mắt giết người phóng tới Tiểu Bính Tử không thể nói hết lời.

Tiểu Bính Tử đem xác Tần Chính bắt qua vai tính vác đi, lúc này hắn đã nhắm chặt hai mắt, để lộ vẻ mặt xanh trắng nhìn qua rất dọa người. Trừ này cái này, trên người thật không nhìn ra bất kì ngoại thương gì, ba vị chủ tử trong võ lâm đều là nhất đẳng cao thủ, bọn họ đánh người nếu không muốn đối phương lưu lại vết thương ngoài da, thì người nọ trên người ngay cả một nửa điểm xanh tím cũng sẽ không có. Đạo lý cách núi đánh trâu vẫn giữ được nguyên dạng, sáu người ai cũng thuộc nằm lòng, quyền cước trút xuống người đối phương tưởng chừng như không phải là đòn nghiêm trọng, nhưng nó lại thông qua da, đã phá các bộ phận trong cơ thể, gây nội thương khó lường.

Không thấy ngoại thương, Tiểu Bính Tử lại chạy nhanh đi sờ cổ tay của Tần Chính, bắt được mạch rồi, bỗng đứng hẩn ngửa mặt lên trời khóc lớn, “Lão gia a, đều do ta, là ta hại người a!”

“Các người sao lại hạ thủ nặng tay quá vậy?” Kỳ Nhi trừng mắt nhìn Vân Phi cùng Sĩ Thần.

Vân Phi, Sĩ Thần quay ngược lại, trừng mắt Kỳ Nhi một cái, tựa hồ như muốn nói rằng người xuống tay nặng nhất chính là người.

“Lão gia a, ngài xảy ra chuyện gì, tiểu nhân cũng không sống nổi a!” Tiểu Bính Tử càng lúc khóc càng hăng hơn, đúng là xem xét thương thế của Tần Chính, biết Tần lão gia bị thương cũng không nặng lắm, hắn mới khóc nhiều như thế, thanh sắc thê lương như vậy, họa may chúng chủ tử sẽ tạm thời bỏ qua cho lão gia.” Là tiểu nhân hại ngài a, ngài muốn trấn trời điều gì, tiểu nhân sẽ nguyện ý làm tất!”

“Câm miệng!” A Kiệt đập mạnh xuống bàn, một chương này đủ phá nát cái trác kị (bàn con). Trong lòng y vốn đang lo lắng cho thương thế của Tần Chính, chưa kịp xem xét gì hết, nghe thấy Tiểu Bính Tử, thẳng nhãi này gào khóc thảm thiết lại càng cảm tức, “Còn không tới phiên người phải lo!”

Tiểu Bính Tử vội vàng che miệng im tiếng, đúng vậy, nói cái gì là nguyện ý lão gia, cái này làm sao tới phiên hắn, thật là, hắn đã nói mấy lời ngu xuẩn gì đây?

“Đỡ hắn xuống đi, lão Lục lúc này còn chưa có tỉnh, trước tiên đành phải cho Tâm Như thay y chăm sóc cho lão gia.” Đại chủ tử ra lệnh.

“Vâng” Tiểu Bính Tử dùng cả vai đỡ thân thể Tần Chính, sau đó xoay người đưa hắn công trên lưng chạy nhanh về hướng được lâu của Tiểu Lâm. Cảm giác được người trên lưng đang run run, Tiểu Bính Tử an ủi nói, “Lão gia đừng sợ.”

“Bọn họ.....”

“Bọn họ đã đi hết rồi.” Người trên lưng liền giật giật, không hề phát ra âm thanh nào, Tiểu Bính Tử sợ hãi kêu lên, “Lão gia người nói một câu gì đi a, ta biết người không có việc gì hết, nhưng người cũng đừng làm ta sợ!”

Tần Chính hơi hơi mở mắt nói, “Bọn họ.....”

Bọn họ là ác quỷ a —————!

8. Chương 8: Ly Gia Xuất Tẩu

Edit: Tĩnh Nguyệt

Cái tên xấu số kia nằm trên giường lăn qua lăn lại một đêm, ngủ không ngon giấc, khi thì chau mày, khi thì trăn trở nói lời vô nghĩa, có đôi lúc còn sợ hãi la lên. Thẳng đến bình minh hắc mới ngủ ngon được một chút, dần dần ở khóe miệng còn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ đang ở trong mộng đẹp.....

Bầu trời xanh thẫm, mây trắng vây quanh, hắn thấy đủ loại điều nhân xinh đẹp, vũ mao sắc thái tiên diễm, thân thể đầy đặn uyển chuyển, tiếng hét vang vọng lại êm dịu, làm hắn mừng rỡ, hồ hởi truy đuổi, phen này phải bắt cho bằng được vài con nhốt làm cảnh mới được.

Hắn vừa nhìn vừa đếm từng con một, đứng đầu là một con Phiến anh vũ hữu đào kiếm mẫu đan (đại thể là con vẹt có gương mặt đẹp như hoa mẫu đơn), còn có Quỷ hoa phượng đầu, Phi hồng bảo thạch, thêm Bạch ngọc hồng linh, bên trái kia là một mảnh Hối ca nhân, bên phải thì có Bách Linh*, Chu tước, Vân tước*..... Thiệt nhiều thiệt nhiều, bảo bối của hắn a, đợi hắn a, hắn mau tới, mau tới đây!

*chim thuộc họ sơn ca.

Đúng lúc hắn đang quờ quẩn thì triển khinh công bay lên trời cùng các bảo bối thân thiết vui đùa, thì đột nhiên một trận mưa tên từ đâu bay tới, đem đám chim chóc đang rồi hơi bay lượn trên không, toàn bộ bắn trúng.

“Đừng mà!”

Tiếng gào thê lương vừa thoát ra khỏi cổ họng hắn, đám chim bị trúng tên đều từ trên cao rơi xuống, không ngờ rơi tới giữa không trung lại biến thành tảng đá cực đại, làm hắn sợ tới mức chạy vòng vòng để tránh. Chính là cái tảng đá này bự đến nỗi có thể che trời, hắn làm sao tránh được, đúng lúc tảng đá sắp đè hắn dẹp lép như con tép, thì bỗng nhiên bề ngoài lại biến chuyển tiếp, tảng đá không ngờ biến thành nắm tay cùng chân, cứ nhè người hắn mà quất tới.

“Đừng đánh, đừng đánh!”

Thất song quyền, thập tứ cước, đánh cho hắn thiếu điều muốn kêu cha gọi mẹ.

“Ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi —————!”

“Lão gia tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a.” Tiểu Bính Tử vừa lay người hắn vừa kêu.

“A ————!”

Tần Chính quát to, theo ác mộng mà tỉnh lại, vừa mới mở mắt liền kéo chăn trùm quanh đầu núp ở góc giường, tưởng như là quyền cước trong mộng còn theo hắn ra đến tận đời thực, cứ nhè thân còm của hắn mà quánh tới.

Đây là ngày thứ ba Tần lão gia mất trí nhớ...

“Lão gia, là ta a, Tiểu Bính Tử, Đại chủ tử bọn họ không có ở đây.”

“Thật sự không có?” Tần Chính xúc cảm bị lên, thấy trong phòng thật sự không có người thứ ba, hẳn mới từ trong chăn chui ra.

Gặp bộ dáng này của lão gia, Tiểu Bính Tử không khỏi lã chã rơi lệ, “Lão gia người chịu khổ rồi.”

“Khổ?” Tần Chính từ giường nhảy xuống, nắm tay lại rống lên với Tiểu Bính Tử, “Ta như thế này còn gọi là khổ?” Cái mạng nhỏ nhoi của hắn bị bọn họ ngoạn đến gần sắp đứt dây, nói khổ là còn quá nhẹ a. “Người, Tiểu Bính Tử phải không? Người mau nói cho ta biết, ta cùng với bọn họ, quan hệ thật sự là giống như lời bọn họ nói? Ta là phu..... Phu quân của họ?”

Tiểu Bính Tử gật đầu, “Thiên chân vạn xác!”

“Thiên chân vạn xác?” Tần Chính lại một phen nắm lấy cổ áo của Tiểu Bính Tử, chửi ầm lên, “Nói láo! Ta thấy bảy người đó xem ta giống như là cừu nhân sát phu quân của bọn họ vậy!”

“Ngài nói như vậy cũng phải.”

“Có ý tứ gì?”

Bị lão gia nắm chặt cổ áo lắc qua lắc lại, Tiểu Bính Tử khó nhọc mở miệng hỏn hển nói, “Lão gia người đã quên thất vị chủ tử, đã quên bọn họ là ai, đã quên tình phân ngày xưa, đã quên lời thề sinh tử giữa bọn họ cùng người. Tình cảm sâu đậm bao năm, khó khăn người cùng họ trải, mọi thứ.... Cái gọi là khắc cốt ghi tâm, hừ, người chỉ dùng một viên thuốc là quên đi sạch sẽ. Người nói xem như vậy bọn họ có coi người là cừu nhân hay không? Bọn họ...có hận người không?”

(Độc khúc này, ta thấy bị thương quá, mặc dù ta cũng có chém gió tý chút cho tăng phần kịch tích, nhưng mà, đau quá a....)

Tần Chính buông tay ra, suy sụp thả người ngồi ở bên giường, “Người cũng thấy bọn họ đối đãi ta như thế nào.”

Nguyên bản đã quên hết thấy, bảy người kia đối với hắn không còn liên quan gì nữa, chẳng khác chi người xa lạ. Lại đánh hắn ra nông nổi này, lẽ ra hắn phải cảm thấy phần nộ mới đúng, thậm chí nhớ kỹ thù này, chờ thời cơ trả lại cả vốn lẫn lời, nhưng mà hắn chỉ lại cảm thấy đau lòng, bi ai. Tưởng tượng nếu bọn họ thật muốn hắn chết, tâm hắn liền thực sự thuận theo, không nửa phần hối tiếc. Cảm giác này nghĩa là gì, sao lại là loại hoàn cảnh này, Tần Chính vừa mờ mịt vừa không biết phải xử trí ra sao.

” Ngày xưa ta đối đãi với bọn họ như thế nào?”

“Lão gia là nói.....” Tiểu Bính Tử không hiểu được ý tứ của lão gia.

“Ta là đối đãi với bọn họ không tốt, thật không tốt?” Nếu không có như thế, bọn họ như thế nào lại nhẫn tâm như vậy. Nghĩ vậy vị Tần lão gia mất trí nhớ lại nhịn không được nổi buồn từ đâu lan đến.

“Ta thật sự không biết phải nói như thế nào?” Tiểu Bính Tử suy nghĩ một hồi lâu cũng không biết trả lời như thế nào, “Ta chỉ nhớ rõ lão gia từng nói qua, cuộc đời này đối thất vị chủ tử vĩnh viễn không có tư cách nói từ ‘tốt’.”

Lần này đến phiên Tần Chính không hiểu rõ lời hắn nói, chỉ hỏi người kia tiếp một vấn đề, “Vậy..... Vậy từ trước bọn họ đối đãi ta được không?”

“Đối đãi ngài được không à?” Tiểu Bính Tử nhíu mày, đi đến bên cạnh bàn cầm lấy một cái chén trà nói, “Lấy việc uống trà này mà nói đi, nước quá nóng thì họ sợ người phỏng miệng, mà nếu thối đi thì lại sợ lạnh dạ dày của người.”

Tần Chính khoát tay, “Người khỏi nói nữa, ta đã hiểu. Các người còn nói ta là..... Vô lâm minh chủ?”

“Từ trước cơ, mà minh chủ vô lâm nay là Đào Hoa Ổ chủ Nghiêm Thanh Nhắm, lại nói tiếp vẫn là lão gia hào phóng nhường ngôi cho hắn.”

Nói lúc ấy Tần phủ còn tại Tần quận chưa dời tới đây, khi Nghiêm Thanh Nhắm tới cửa tìm đến Tần lão gia để tính sổ sách phong lưu năm đó, Đại chủ tử tức giận bắt Tần Chính thú Bất chủ tử. Cho dù sau đó

Tần lão gia bị treo ở thiên đàn, bị bỏ đói đến nửa chết nửa sống cũng không đáp ứng, sau mới nhận lời giúp Nghiêm Thanh Nhắm ba việc, việc thứ nhất là trợ hần đi lên ngai vàng của Võ lâm Minh chủ.

“Võ công của ta rốt cục là cao đến mức nào?” Tần Chính lại hỏi.

Tiểu Bính Tử nghĩ nghĩ đến thời kì tuyệt đỉnh của lão gia, giơ ngón tay cái lên nói, “Thiên hạ vô song.” Đúng như tục danh hồi xưa của lão gia, Ngụy Vô Song. Trên đời không ai bằng, vô song trong thiên hạ.

Tần Chính gật đầu, “Đã hiểu.” Hắn toàn bộ đã hiểu, đã thông. Lúc trước hắn võ công cái thể thiên hạ vô địch, cho nên bọn họ không dám đối với hắn không tốt, mà nay hắn ăn cái Vong Tâm Đan gì gì đó, trí nhớ cùng toàn bộ võ công hoàn toàn biến mất, bọn họ liền nhân cơ hội báo thù, dần cho hắn một trận để thỏa nỗi uất ức bao năm! Chuyện này thì có gì là tốt! (ngài có thật sự là “hiếu” không hả lão gia?)

Thấy lão gia vẻ mặt sầu khổ, Tiểu Bính Tử tiến lên vỗ vai hắn an ủi nói, “Lão gia, nhân sinh mọi chuyện không có khả năng xuôi chèo mát mái vĩnh viễn, chỉ có một chút chuyện nhỏ thôi, ngài phải ráng chịu đựng a.”

Giờ này khắc này trong lòng tiểu Bính Tử lại có một tia vui sướng, vui sướng khi người gặp họa. Nhớ lại lúc trước bảy vị chủ tử đối đãi với lão gia như thế nào, lão gia kia so với thần tiên còn sướng hơn. Mà hắn đâu có biết ơn chúng chủ tử, cứ quần kia áo nọ, đến tột thì hắn vẫn chỉ là có tâm chứ không có dạ, hắn có chết đi sống lại thì vẫn không thay đổi được cái bản chất ấy. Đối với người như lão gia đây, rất khó không đổ tất a.

“Chuyện nhỏ?” Tần Chính sợ hãi kêu lên, cái này mà còn nói là chuyện nhỏ ư, có phải đợi đến lúc hắn bị đánh chết tươi mới kêu là chuyện lớn hay không? Không được, nơi đây không thể ở lâu, lần này không chết là do mạng hắn lớn, nếu còn nấn ná lưu lại hắn còn đường mà ‘sống’ sao?!

“Lão gia ngài... ngài làm gì nhìn ta như vậy?” Tiểu Bính Tử bị Tần lão gia nhìn đến óc át nổi đầy người.

“Tiểu Bính Tử, tốt xấu gì người cũng kêu ta là lão gia, có thể nào giúp ta một chuyện được không?”

Trốn, nhất định phải trốn!

“Cái gì?” Tiểu Bính Tử giật nảy người lên, làm ngã cả cái tọa ỷ phía sau, “Ngài đang nói là nói thật cuộc.. không bao giờ ... trở lại đây nữa? Không bao giờ ... quay về Tần phủ nữa?!”

Tần Chính gật đầu thật mạnh, “Ta nhất định phải rời khỏi nơi này! Người thật cuộc có giúp ta hay không?”

Tiểu Bính Tử nguyên tưởng rằng lão gia nói rời đi, chính là tạm thời thôi, hắn chỉ muốn đi đâu tránh một chút, đợi cho thất vị chủ tử tiêu khí, quên đi chuyện hưu thư, rồi trở về, không ngờ rằng ý lão gia muốn nói là hắn không bao giờ muốn gặp lại thất vị chủ tử nữa, đồng thời cũng không muốn trở về luôn.

“Lão gia ngài chính là tạm thời mất đi trí nhớ, phải biết rằng Lục chủ tử chính là Dược Vương, y nhất định có thể chữa khỏi cho người.”

“Chữa khỏi?” Suy nghĩ của Tần Chính đang dao động giống như cái trống bỏi, hắn mới không cần chữa khỏi, không tình nguyện khôi phục trí để tiếp tục sống cùng với những người này. Nghĩ bọn họ mới hôm qua thấy hắn mất trí nhớ liền tận lực ngược đãi, hắn nhận không được rùng mình liên tục, lại nhớ đến bản thân đã mất đi võ công, ngày sau trở thành một người bình thường mà sống cùng với ác quỷ, hắn còn không lập tức cắt cổ chết đi cho thống khoái.

“Giúp hay là không giúp?” Tần Chính lại hỏi.

Tiểu Bính Tử nói khổ, “Không phải ta không giúp, mà là không giúp được a, ngài phải biết rằng đây là Tần Phủ, chỉ cần Đại chủ tử bọn họ ra lệnh một tiếng, dù là hoàng cung đại nội cũng không được bảo vệ nghiêm mật bằng chỗ này.”

“Người nói là khi bọn họ hạ lệnh, lúc này bọn họ cũng không biết tâm tư của ta, đúng là thời cơ tốt để thoát đi!”

“Vẫn là không được.....”

“Đi, như thế nào không được, người hãy nghe ta nói.....”

Đang lúc Tần lão gia cực lực miệng mồm lôi kéo người giúp mình bày chuyện trốn nhà, Tần Phủ Thất vị chủ tử tụ họp ở Dược Lâu của Tiểu Lâm, thương thảo chuyện liên quan đến giải dược ‘Vong Tâm Đan’ – căn nguyên khiến Tần Chính mất trí nhớ lúc này, cả bọn cùng hợp sức lại tìm ra phương pháp giải quyết.

Vốn tưởng rằng này dược là do Tiểu Lâm sở chế, điều chế giải dược đều không phải là việc khó, nhưng ai ngờ...

Vong tâm đan, khi luyện chế cần mười tám vị dược liệu, trong đó sáu loại thành phần chủ yếu là Vô ưu hoa, Tuyệt tình quả, Độc tâm căn, Túy nhân tô, Tần sương giới, Thiên thảo khô. Tác dụng của bốn vị trước là tiêu trừ trí nhớ, làm tê liệt thần kinh, đoạn tuyệt tâm niệm, hai vị kịch độc sau làm tăng mạnh dược tính của thuốc. Đối với Dược Vương mà nói, chỉ cần biết một loại độc vật trong phối phương (phương cách pha chế) y liền có thể luyện chế ra dược giải dược, nhưng mà giải dược của Vong Tâm Đan không đơn giản như vậy. Sáu dược vị hòa tan trong đó là độc dược giết người từng chút một, cho nên mặt khác phải dùng mười hai dược vị khác để trừ độc tính đồng thời bảo trì cái tác dụng ‘Vong Tâm Đan Tình’ này. Vả lại trong quá trình điều chế, nếu trình tự bỏ sáu vị dược liệu chủ yếu vào không đồng nhất, cũng ảnh hưởng đến trình tự xen kẽ của mười hai vị dược liệu phụ trợ.

Để cho Nghiêm Thanh Nhảm ăn Vong tâm đan, nguyên bản chỉ là ý niệm động trong đầu của Tiểu Lâm, không phải là thật sự muốn dùng nó. Chỉ vì vật ấy thí luyện còn chưa hoàn thiện, e rằng sẽ nguy hại đến tính mạng của người dùng. Nào biết y mới lộ ra miệng một chút, Sĩ Thần liền khẩn cấp lặng lẽ thâu nó giấu đi, còn lệnh cho Tiểu Bính Tử bỏ vào thức ăn của Nghiêm Thanh Nhảm. Thật có thể nói là tự làm bậy tự gánh hậu quả.

Trước lúc xảy ra chuyện Tần Chính, dược quỹ của Tiểu Lâm có tám viên Vong Tâm Đan đã được điều chế thành công, nhưng mà lòng lại không muốn lưu trữ thứ dược độc hại như vậy, nên mới không đem quá trình luyện chế mà ghi chép lại. Có nằm mơ cũng không ngờ hồ ly Tứ chủ tử lại sau lưng ăn trộm một viên. Không biết phối dược (cách pha chế thuốc) của Vong Tâm Đan cùng với trình tự cho vô lò của từng dược vị liền không thể dễ dàng phối chế ra giải dược, bởi vì nếu trình tự bất đồng thì giải dược cho ra cũng sẽ bất đồng, nếu là ra sai thì vạn phần nguy cấp đến tính mạng của Tần Chính.

Nghe Tiểu Lâm nói xong Vân Phi cùng Duy Nhất liếc Sĩ Thần một cái, nhưng lại không chỉ trích gì, bây giờ có truy cứu trách nhiệm thuộc về ai thì cũng đã là vô nghĩa rồi.

“Lão Lục người nói trình tự phối dược của Vong Tâm Đan có thể có bảy cách, nói cách khác, giải dược cũng có thể có bảy loại?” Vân Phi cười khổ nói, “Bảy loại, đoán trúng được cũng chẳng dễ dàng gì!”

Sĩ Thần thê lương lên tiếng, “Nói cách khác, chỉ có thể để hấn như vậy..... Quên đi mọi thứ, phải không?”

Nghe vậy, thân thể đầy căng thẳng của Kỳ Nhi phát run lên. Quên đi tất cả? Không, y không chấp nhận nỗi sợ thật tàn khốc này. Tần Chính, người thật quên đi những năm tháng lưu lạc giang hồ, người dùng thân để bảo vệ ta, người thật quên đi những gian nan sinh tử mà chúng ta đã trải qua...tất cả.... đều quên hết sao?

“Bảy loại.....” Duy Nhất cắn cắn chiết phiến nói, “Vừa đúng Vong Tâm còn lại bảy viên, bắt quá..... bắt quá thì chúng ta đi tìm bảy người, cho họ ăn bảy viên còn lại này, sau đó lại cho họ ăn từng loại giải dược vào, như thế thì có thể tìm ra dược giải dược thật sự.”

“Không tốt.” Quần Ngạo là người đầu tiên lên tiếng phản đối, “Há lại có thể xem mạng người như cỏ rác vậy sao?..”

A Kiệt cũng la lên, “Tại sao lại không tốt, ta cảm thấy cách này rất được a! Lỗi của y cũng chính là suy nghĩ của ta. Triển đại hiệp à, tới rồi giờ phút này rồi thì làm ơn dẹp bỏ cái tâm địa hiệp nghĩa của người một chút đi!”

Kỳ Nhi nắm tay, hiển nhiên là quyết định dùng biện pháp này, “Mau mau tìm ra bảy tử tù để thử dược.”

Tiểu Lâm lắc lắc đầu, phải chi mọi việc chỉ đơn giản như thế thì tốt biết bao. Đôi môi khê mở, vô thanh mà nói, Vong tâm đan lấy đi tâm ý của người dùng, nếu không có tình sâu nghĩa nặng, nó sẽ lấy đi tính mạng của người nọ.

Vân Phi là người đầu tiên hiểu được ý tứ của Tiểu lão lục, “Ý của người là nếu người dùng được này tình không sâu, nghĩa không nặng, thì sẽ không quên hết chuyện cũ, đánh mất trí nhớ, mà sẽ là đánh mất tính mạng?”

Sĩ Thần bị thương kêu lên, “Thiên hạ lại có vật quý dị như vậy, Tiểu Lão lục người cũng thật không phụ danh xưng Được Vương.”

Lời này Sĩ Thần chỉ vô ý nói ra trong lúc tức giận cũng khiến Tiểu Lâm tự trách không thôi, hốc mắt lại đỏ một vòng.

Duy Nhất mở chiết phiến ra, vui mừng mà nói, “Nếu là như vậy, lão gia lại không đi bán trứng muối, có thể xem là người tình thâm ý trọng?” Thấy mấy ánh đầy sát khí cứ nhìn chằm chằm hận không thể ăn tươi nuốt sống, Duy Nhất liền ngậm cái miệng lạnh chanh lại. Nhưng y vẫn không cam, lại bĩu môi ra vẻ đầy ủy khuất, sự thật là vậy, bộ y có nói sai sao?

Trên thực tế, người ngoài mặt cười đùa vui vẻ là Duy Nhất cũng cùng với sáu người bị bị dọa đến ra mồ hôi lạnh. Cái tên hồ đồ dằn độn kia thay đổi thất thường, lúc trước thì là ngoan cố không đổi, giờ thì là vô tình vô nghĩa. Lão gia a, người muốn ngoạn bọn ta đến tức chết thì người mới vừa lòng hay sao?

“Đại chủ tử, người xem nên giải quyết như thế nào.....” Vân Phi nhìn về phía người đưa ra quyết định cuối cùng.

Cái hồi này....thật dài a.... nhất là cái lúc được vị gì gì đó, rồi nùi cả lên, làm ta cũng đầu choáng mắt hoa....

Tiểu Anh àh, năng hiểu vì sao mà Tiểu Lâm không chế ra được giải được chưa....

9. Chương 9: Ly Gia Xuất Tẩu 2

Edit: Tình Nguyệt

“Đại chủ tử, người xem nên giải quyết như thế nào.....” Vân Phi nhìn về phía người đưa ra quyết định cuối cùng.

Quần Ngạo lại giành nói, “Tiểu Lâm, giải được tạm thời không bàn tới, người có thể chế ra một số được ôn hòa cho hắn, mặc dù là không thể trị tận gốc, nhưng có thể làm tiêu biến đi một ít tác dụng của Vong Tâm Đan cũng tốt.” Quần Ngạo rất hiểu đương gia chủ tử của Tàn Phủ, căn cứ vào phương thức làm việc của y, nhất định sẽ kêu Tiểu Lâm y theo bảy loại được phương mà chế xuất ra hàng trăm viên Vong tâm đan, sau đó sẽ tìm trăm ngàn người đến ăn được này vào, trong đó nếu có người gọi là ‘ tình thâm ý trọng ’ không chết liền cho đến lấy giải được. Loại sự tình này, Tàn Đại chủ tử không phải không làm được.

Tiểu Lâm nhìn thấy Kỳ Nhi vẻ mặt lãnh liệt, mặt mũi không kém phần tiêu điều mà Quần Ngạo bộ dạng cũng lo lắng vạn phần, vội vàng gật đầu, Ta sẽ tận lực thử xem.

“Tề quân.”

Đúng lúc này, ở cửa Được lâu xuất hiện một mảnh hôi y sắc giáp (góc áo màu xám)không đợi mọi người thấy rõ diện mạo của mình, hôi y nam tử đã quỳ một gối xuống ở trước mặt Kỳ Nhi. Nhìn kỹ, bên mép cổ áo của nam tử này có thêu một con tiểu tiểu kỳ lân, đó chính là thân vệ của Tàn Đại chủ tử, chỉ có bọn họ mới có thể dựa theo xưng hàm của Nam Lương mà gọi Kỳ Nhi là ‘Tề quân’

Hôi y thân vệ không biết ở Kỳ Nhi bên tai nói nhỏ cái gì, chỉ thấy tiểu kỳ lân lạnh lùng cười nói, “Muốn bỏ nhà đi bụi?” =))))))))))))))))))

Tuy rằng mất đi trí nhớ, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lá gan của Tàn lão gia quả thật là rất to và không kém phần giảo hoạt a.

Sau khi dùng đủ mọi chiêu từ cưỡng bức, dụ dỗ, đến thuyết phục Tiểu Bính Tử tiếp tay cùng hắn thực hiện kế hoạch trốn nhà lang bạt mà hắn dày công suy nghĩ, cuối cùng Tần Chính cũng đạt được ý nguyện. Đầu tiên, hắn bắt Tiểu Bính Tử mang theo một ít đồ vật này nọ, lặng lẽ vượt tường rời khỏi Tần Phủ, tiếp theo hắn nghênh ngang đường đường chính chính mà đi ra bằng đại môn, nói là hắn Tần Đại lão gia muốn đi tới chợ một phen để xem có giống chim tốt nào được bày bán hay không. Nghe tiểu Bính Tử nói trước khi hắn mất trí nhớ, hắn có đam mê cái thú chơi điểu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, ngoại trừ thất vị chủ tử cùng bảy nha hoàn thân cận bên người bọn họ, Tần Phủ quý hạ còn không biết lão gia ngu ngốc của mình đã ăn lầm Vong tâm đan gặp phải sóng to gió lớn, thủ vệ ngoài cửa còn cung kính chúc hắn ‘lão gia đi hảo’ rồi mở cửa tiễn hắn đi.

Bước đầu tiên thành công, sau đó Tần Chính dựa theo cùng kế hoạch đã vạch sẵn trước với Tiểu Bính Tử, đi tới thành tây của Tô Châu tìm một khách điểm kêu ‘Tân Khách Như Quy’ mà đặt một gian phòng hảo hạng. Rồi tiếp đến ngồi lì ở trong phòng đợi, ước chừng chạng vạng mới từ khách điểm đi ra, đi đến thành đông xem hội đèn lồng đêm nay. Kỳ quái chính là, chỉ một khắc sau đó lại có một thân ảnh thoát ra từ gian phòng hảo hạng này, lại cắp theo một bao phục chạy trốn chết, bên hướng đến cửa thành tây của Tô Châu.

Nguyên lai vị lão gia theo khách điểm đi ra đến thành đông xem hội đèn lồng chính là Tiểu Bính Tử cải trang, mới sáng tinh mơ hắn đã nhẹ nhàng xuất phủ đó là vì hắn phải đến khách điểm này ẩn thân trước, đồng thời lợi dụng thời gian này dịch dung thành bộ dạng của lão gia. Chỉ vì Tần Chính ngày thường xuất môn, chúng chủ tử thường ngầm cho người theo hộ vệ hắn, cho nên đôi lúc Tiểu Bính Tử phải dùng đến chiêu kim thiên thoát xác cộng thêm dương đông kích tây này đó để lão gia thoát khỏi mấy người phiền hà đó.

Tần lão gia cứ dựa theo kế cũ mà thực hiện, đang mừng hớn hở, ai ngờ vừa mới ra đến Tây thành môn thì bị cánh quân coi giữ cửa thành ngăn lại, không cho đi tiếp.

“Này, trong thành ngoài thành, người đến kẻ đi đông như hội, cơ sao lại chỉ có mình ta là không được ra khỏi thành?”

Đối mặt với ác thanh chất vấn của Tần Chính, từ trước đến giờ quân coi giữ cửa thành vốn được xem là hung man (ác độc, dữ dằn) nay lại hảo thanh hảo khí nhỏ nhẹ mà trả lời, “Vị lão gia này xin chớ sinh khí, chúng tiểu nhân chỉ muốn hỏi ngài vài việc thôi.”

Tần Chính đang có tật giật mình, kinh hoảng mà nhìn phía sau, “Chuyện gì, hỏi mau.”

“Ngày hôm trước có một người dưới quê tiến đến nha môn kích trống kêu oan, nói là lạc mất tướng công ở Tô Châu thành, nay đưa ra bức họa cầu nha môn thay hắn tìm người, chúng tiểu nhân cảm thấy được ngài cùng với người trên bức họa ấy có chút giống nhau.”

“Các người nhận sai người rồi, tại hạ chưa bao giờ cùng nữ tử nhà ai kết hôn.” Tâm Tần Chính không khỏi sinh đề phòng với nghi kỵ. Chỉ là một dân phụ thôi lại có thể bắt cả nha môn giúp nài tìm người?

“Bọn họ nói cái tên nhà quê kia là nữ tử khi nào?”

“Kiến quá Hầu gia!” Quân coi giữ thành môn nhất tề quỳ xuống đất bái lễ, trong đó một người vội vàng tiến lên mà phủ phục trước ngựa, làm bệ đỡ người trên ngựa bước xuống.

Tịnh Khang Hầu Gia kim quan cao thúc, phe phẩy cây quạt theo ngựa bước xuống, cười cười đi tới trước mặt vị Tần lão gia đang trở mặt há mồm, giọng đều đều nói: “Lão gia, bao phục rất nặng, hay là để cho ta cầm giúp ngài nha.” Nói xong Duy Nhất liền gỡ cái “gánh nặng” trên vai Tần lão gia đang ngốc lảng ra đó xuống.

“Người..... Người vì sao tới nhanh như vậy?” Chẳng lẽ thân phận của Tiểu Bính Tử bị lộ rồi sao? Nhưng mà dựa theo tính toán của hắn, mặc dù tiểu Bính Tử có bị lộ thì hắn cũng có đủ thời gian để ra khỏi cửa thành, lý do khiến hắn chọn cái khách điểm kia chỉ vì chỗ đó cách Tây môn thành chỉ có vài bước. Theo lý thì hắn đã sớm tai qua nạn khỏi mà thoát cửa thành, cơ sao đến tận chỗ này, chỉ còn vài bước nữa thôi lại bị ác quỷ nắm đầu lôi lại a.

“Mau?” Duy Nhất thu hồi chiết phiên, chỉ vào một loạt quân coi giữ trước mặt nói, “Từ lúc chúng ta tới nơi này an cư, ta liền bắt những người kia đem theo bức họa của người để tại ngực áo mà nhìn suốt một tháng,

dù cho là người có hóa thành tro thì bọn họ cũng nhận ra được người là Tần phủ Đại lão gia. Nếu không có ta thông truyền khẩu dụ trước, lão gia người nhất quyết không được ly khai khỏi thành một bước.”

Tần Chính khó có thể tin, “Người..... Người là người nào, lại có quyền lực này?” Quân coi giữ cửa thành cũng phải tuân theo mệnh lệnh của hắn!

Tần lão gia mất đi trí nhớ, cũng quên mất đi thân phận hiển hách của vợ năm nhà mình. Nói chi đến cái đám quân coi giữ Tô Châu thành nhỏ nhoi này, dù đó có là hoàng thành thủ vệ, y cũng có thể sai sử

Duy Nhất hừ một tiếng, cười lạnh nói, “Năng lực của ta sao sánh được với lão gia ngài, ta đây không dám ăn tim gấu mật beo mà lớn gan vậy đâu.” Dám bỏ nhà đi bụi, chí khí ngất trời nhỉ!

Tần Chính chỉ cảm thấy một cổ hàn khí lạnh thấu xương theo lòng bàn chân từ từ dâng lên, “Ta..... Ta.....”

“Muốn đi du sơn ngoạn thủy thì chờ nhiều ngày nữa, đợi thử khí (khí nóng) qua đi rồi hẵng bỏ nhà cũng chưa muộn, hay lão gia trước mắt vẫn là theo ta trở về phủ tránh nắng, nghỉ hè đi. Đại chủ tử bọn họ còn đang chờ người về dùng bữa tối a.” Lời nói của Triệu hầu gia đầy vẻ châm biếm, rõ ràng giờ đã tàn thu rồi mà còn có thử khí với nghỉ hè cái gì. Có chăng cũng chỉ có mình Tần phủ giờ này thử khí nóng hừng hực, đủ muốn thiêu sống người khác, bởi vì thì là lúc này trong phủ đang có sáu người đang phun hỏa, muốn bốc cháy.

Tần Chính nhắm mắt lại, mặc cho vị Hầu gia này tha hắn quãng lên ngựa. Lòng nghĩ thầm, lần này hắn xong rồi, mạng sống của hắn hôm nay xem như chấm dứt, trở về chắc chắn sẽ bị bọn họ nấu thành bữa tối. Hắn xuất môn đúng lúc gặp trừ phòng đang mua về mấy lô cá lư ngư, lần này chắc không đem hắn với cá lư ngư mà tần chính thành một chữ Thanh chưng lư ngư. Quái, vì sao trong đầu hắn hiện lên suy nghĩ rằng bọn họ sẽ dùng hắn làm thanh chưng lư ngư chứ không phải là đường thố ngư hoặc là thị hồng thiêu ngư, mà thôi, chung quy làm thành món nào thì cũng chẳng khác biệt gì lắm. Hắn chết chắc rồi.

Đáng sợ quá... Tần lão gia cứ như vậy miên man suy nghĩ, hắn còn cách nào có thể thoát ra khỏi địa ngục môn không nhỉ?.

“Vào thôi, lão gia.” Duy Nhất nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, Tần lão gia vấp phải ngưỡng cửa, ngã cả người vào trong hoa thính của Thính Vũ Các.

Thật sự là mất mặt, hắn nhưng lại sợ đến mức chân mềm nhũn ra! Sợ cái gì, cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán! Nghĩ vậy, Tần Chính hít sâu một hơi mà đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực nghiêm nhiên giống như một dũng sĩ thấy chết không sờn.

Thấy bộ dáng oai hùng kiêu vĩ không sợ chết của lão gia, bảy người trong phòng khách có chút kinh ngạc. Phạm vào chuyện lớn như vậy, nếu là trước kia, người này sớm núp ở góc tường nơm nớp lo sợ, mất trí nhớ quả thật là khiến cả người đều thay đổi.

“Hưu thư, đào gia (bỏ nhà), bước tiếp theo là cái gì?” Kỳ Nhi đứng dậy đi đến trước mặt ‘dũng sĩ’, nhẹ nhàng sửa lại ngọc đai cho hắn, nhưng chỉ có một động tác ôn nhu như vậy liền làm cho dũng sĩ của chúng ta sợ tới mức tới mức cương tác thành một tảng đá.

“Ta ta ta..... Ta không không.....” ‘Tảng đá’ răng va lộp cộp, run run nói, “Ta không biết các người, nơi...nơi... Nơi này không phải là nhà của ta!”

Kỳ Nhi lại không vì lời nói hàm hồ của phu quân mình trong lúc hoảng loạn mà tức giận, chỉ nhẹ nhàng chỉnh lại cái cổ áo đang bị lệch qua một bên của hắn, sau đó xoay người, thanh âm bình thản nói, “Lão Thất, ném hắn tới sài phòng (phòng củi). Hôm nay khởi cho hắn ăn bất cứ thứ gì, cho nhịn đói hồi lâu.....” Chợt, Kỳ Nhi dừng một chút, nghĩ tới nghĩ lui rồi sửa lại, “Sài phòng kia có một lão cầu, nó ăn cái gì cho hắn ăn cái đó!”

A Kiệt ở đằng xa buông chân đang gác trên trác kỉ xuống (bàn con), miễn cưỡng trả lời, “Biết rồi.”

Tần Chính hoảng sợ la lớn, “Cái gì?! Người muốn ta cùng cầu ăn chung thức ăn?!” Tần lão gia mới vừa rồi không sợ chết, dũng khí hiên ngang oai hùng, lúc này lại sợ ăn thức ăn của cầu, “Sĩ khắc sát bất khả nhục, có bản lĩnh các người sát..... A!” Lời nói còn chưa dứt, hắn đã bị Tần Thất chủ tử nắm lấy cổ áo hướng về phía sài phòng đi tới.

Quần Ngạo vỗ vỗ trán, ai oán thở dài, “Bây giờ nên làm gì đây?”

Vân Phi cùng Duy Nhất mặt ủ mày chau, Sĩ Thần cùng Tiểu Lâm thì lại hỏi hân không thôi.

“Trước tiên tạm giam hân lại mấy ngày, lão Lục người điều chế một ít dược cho hân dùng thử, để xem có thể giúp được bao nhiêu.” Kỳ Nhi mệnh lệnh phân phó công việc.

Tiểu Lâm gật đầu, mấp máy môi vô thanh nói, “Ban đêm lạnh, cho lão gia ngủ ở sài phòng có nên hay không? Dù gì.....

Kỳ Nhi lạnh lùng cất tiếng, “Sống chết của hân người quản được sao?”

Dù rằng ngoài miệng nói Tần Chính sống chết mặc kệ, nhưng tâm của Kỳ Nhi thì lại không lạnh như thế, nhân lúc màn đêm buông xuống thì mang một chiếc chăn dày cùng đệm ấm đi vào sài phòng.

Lúc tới nơi, Tần lão gia đang bưng một cái chén thiết bự như cái như cái chậu rửa mặt mà dán mặt vào đó, ăn lấy ăn để. Đại chủ tử đã hạ lệnh, ai dám không tuân, tiểu tư phụ trách mang cơm tối, mang thức ăn đến cho hân, nhìn thì quả thật cùng với thức ăn của cậu thật chẳng khác bao nhiêu, một đồng hồ lớn, liếc sơ qua thái sắc là biết chẳng ngon lành gì. Chẳng ngờ trù tử của Tần gia thật có bản lĩnh, một chén canh cùng với mấy miếng thịt kho củ cải cũng có thể làm nên một bữa ăn mỹ vị vô cùng. Tuy rằng Đại chủ tử nói là nói vậy, nhưng mấy ai dám đem đồ ăn thực sự của cậu cho lão gia ăn.

Thấy người tới, Tần Chính chẳng e dè, quay lưng đi, tiếp tục đem mặt chôn vào cái chậu, không thèm để ý..... Trong bát cơm, hân vừa lừa đồ ăn vừa nói, “Ta đã nghĩ qua, nếu chết đói thì thật đúng ý các người, ta không dễ để các người thỏa mãn vậy đâu.”

Chỉ sợ hân dối làm dối chính mình, lúc này thấy hân cất lực ăn như thế, khóe môi Kỳ Nhi không khỏi hiện lên tiếu ý, tiếp theo Đại chủ tử nổi tiếng lạnh lùng, không để ai vào mắt lại giống vợ hiền mà trải đệm phủ chăn cho chồng, một bên nhóm củi sưởi ấm, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ cứng rắn nói, “Cậu nhà ta sợ lạnh lắm, buổi tối người phải cùng nó tranh giật rồi.”

Tần Chính hừ nói, “Ta đâu lạ gì, ta chính là con cậu mà, hừ.”

Nếu không phải sợ hân bị sặc cơm thì Kỳ Nhi rất muốn tặng hân hai chưởng mạnh làm món tráng miệng hân nếu là cậu, vậy bảy người bọn họ kia là cái gì!

“Giả bộ tốt đẹp làm gì, đem hết đồng đệm giường đó tặng cho lão cậu của nhà người đi.” Tần Chính ác thanh ác khí mà nói.

Từ trước đến nay, tên đàn độn này đều là người ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh vợ hiền giao phó, đâu có khi nào dám dùng loại khẩu khí này hướng vợ cả của hân nói chuyện, Kỳ Nhi bỗng nhiên cảm thấy được thú vị, “Người thật muốn đi?”

“Ân?” Tần Chính sững sốt đáp lại, tiếp theo nâng bát cơm lên mặt, quay đầu nói, “Đương nhiên ta vẫn còn hi vọng mong được trốn thoát khỏi đây.” Không đi, ở lại đây chịu tra tấn, đừng nói là một mạng, dẫu có mười mạng cũng chẳng đủ để đưa cho các người hành.

“Được rồi, đừng nói là ta chưa cho người một cơ hội.” Nói xong Kỳ Nhi rút đoản kiếm bên hông ra để tại trước mặt, “Nhặt nó lên, chỉ cần có thể dùng nó đánh trúng ta một chiêu, ta liền thả người đi.”

Tần Chính cũng không tỏ ra chút hứng thú gì, “Thật sao?” Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy.

“Lời nói của ta có khi nào lại không chân thực.” Nam tử nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy, người lo gì!

10. Chương 10: Ly Gia Xuất Tẩu- 3

Edit: Tình Nguyệt

Là Ngụy Vô Song cũng tốt, là Tần Chính cũng được, nhưng nói bàn đến võ công thì quả thật đáng bàn. Sau khi trải qua một trận quyết chiến với lão tặc Khải Tinh Di kia không những bị trọng thương nguy cấp đến tánh mạng, mà nay nội lực còn lại cũng không được bao nhiêu. Nhưng dù cho nội lực không cao như xưa, thì hần cũng từng học qua kiếm pháp, vẫn dựa theo bản năng mà xuất chiêu tấn công.

Đột nhiên chiêu thức biến đổi, xoáy thẳng về phía trước, bất chợt bụng dưới quần đau một cơn, kiếm ảnh như gió như liễu, nhìn thật nhẹ nhàng ôn nhu nhưng giữa chiêu lại biến đổi, hiển rõ sát khí. Đây chính là Lưu Vân Kiếm của Vân Phi, Lưu Vân Kiếm đệ tam thức, Hành Vân Lưu Thủy, lưu loát sinh động.

“Nhiều năm không thấy người luyện, không ngờ vẫn thành thạo như vậy.” Kỳ Nhi một bên khen, một bên theo kiếm ảnh di động thân hình, giống như dính vào mũi kiếm nhọn hoắc kia, không gần không xa vẫn cứ duy trì khoảng cách một tấc. Y chuyện trò vui vẻ, nhưng khiến cho thần kinh Tần Chính lại căng thẳng, sợ trong một lúc không chú ý sẽ khiến đoản kiếm trong tay đã thương vị công tử kia.

Đoản kiếm xẹt qua tạo thành một hình cung dài hướng Kỳ Nhi mà đến, Tần Chính vốn định dằng không để tránh đi đồng thời cải biến chủ ý một chút. Nhưng chỉ thấy khoe miệng Đại chủ tử nhẹ giương , ngay sau đó liền mở rộng ngực, khuynh thân (dốc hết sức) nhào về phía trước.

“Người!” Tần Chính bị dọa như vật liền gấp rút nường theo chiêu thức làm cho thân thể xoay tròn khiến đoản kiếm trong tay bị văng ra, tiếp theo nhảy dựng lên bạo rống, “Người điên rồi!”

Kỳ Nhi khê nhượng mây dương dương tự đắc, chẳng hề để ý mà nói,

“Không phải giết ta rồi thì người có thể tự do đi khỏi nơi này?”

“Ta muốn đi, nhưng ta chưa bao giờ nói là phải giết người thì ta mới đi được!” Tần Chính tức tối dậm chân trở lại sải phòng, đem then cửa ném bay ra xa, không thèm liếc mắt đến người bên ngoài một cái. Ô ô, hần không chơi, dùng trò này chẳng khác chi bắt nạt hần.

“Vẫn không tiến bộ chút nào.” Kỳ Nhi nhẹ giọng cười mắng.

“Đại chủ tử, đã bắt trời tên kia lại rồi ạ. ” Nha hoàn Thúy Mặc bước nhanh lại báo tin.

“Đại chủ tử tha mạng a, tiểu nhân không dám không nghe lệnh của lão gia.” Tiểu Bính Tử vạy phần ủy khuất mà nói, phục sức hần mặc trên người cùng Tần Chính giống nhau như đúc.

“Tha mạng?” Kỳ Nhi cười ầm áp như gió, “Thúy Mặc, còn nhớ rõ Thất chủ tử mấy ngày trước đây dạy ta vài chiêu công phu gọi là gì?”

Nha đầu Thúy Mặc xinh đẹp nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói, “Hồi đại chủ tử, gọi là Phân Cấn Thác Cốt Thủ.”

“Mấy ngày không luyện thật có chút không quen tay.”

“Thúy Mặc liền để tên này ở lại làm mộc trụ, người hảo hảo dùng hần để luyện tập.”

Nói xong, Thúy Mặc liền dẫn hai gã thủ vệ lui ra.

Tiểu Bính Tử hô to, “Thúy Mặc, hảo cô nương, cứu cứu ta a! Ngày thường người kêu ta làm cái gì, ta tuyệt không sai lời làm theo cái ấy, lúc này người không thể thấy chết mà không cứu được a! Ta hôm qua còn giúp người cấp cho Lý công tử một phong tình tín thư ——”

Thúy Mặc ban đầu vốn định nể tình ‘ đồng triều vi quan ’ (làm quan cùng triều) với hần, quay đầu lại đến giúp thẳng nhãi này nói giúp vài ba câu, nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng của hần cuối liền không quay đầu lại nữa mà nhanh bước ly khai. Cái tên mồm mép thói tha không biết giữ điều này, chết cũng không đáng để luyện tiếc.

“Đại chủ tử, không, tha mạng, đại chủ tử tha..... A ——” Để cho lão gia ăn nhảm Vong tâm đan, thất vị chủ tử còn chưa tính toán sổ sách với hần, nay hần lại còn dám tấn thêm một bút, không chết mới là lạ.

Nghe thấy tiếng rên la ầm ỉ, Tần Chính vội vàng mở cửa sải phòng ra, ai ngờ đập vào mắt là một tình trạng dị thường thê lương hết chỗ nói.

“A ——”

“Nha ——”

“A nha ——”

Nhìn thấy Tiểu Bính Tử bị dẫn đến người nhìn không ra hình, Tần Chính bị dọa đến gốc lảng ra, hồi sau mới mở lớn miệng kêu ra tiếng, “Dừng tay! Dừng tay! Người mau buông hấn ra, chuyện này không liên quan đến hấn, có bản lĩnh người cứ hướng ta mà đập!”

“Ta cho tới bây giờ..... Chưa bao giờ thấy lão gia hiên ngang đứng ra mà..... mà giảng nghĩa khí như vậy.....” Nói xong một câu cuối cùng tiểu Bính Tử liền mỉm cười nhắm mắt lại, đầu gục xuống.

“Tiểu Bính Tử!” Tần Chính bị thương kêu lên, là hấn hại chết người ta!

Kỳ Nhi thẳng tay quăng Tiểu Bính Tử đáng thương qua một bên, không có tức giận, hướng Tần Chính đi tới, “Thật muốn ta ra tay với người?”

Nghĩa khí nghiêm nghị của Tần lão gia một khắc trước nay lập tức bay mất không còn sót lại chút gì, “Người..... Người dừng lại đây! Người..... Người muốn giết ta thì ra tay thống khoái chút, dùng đoản kiếm này của người cho ta một kiếm!”

“Một kiếm?” Kỳ Nhi cười tinh quái giống như hài tử, “Chỉ sợ không đủ a, ta trước tiên phải cắt lỗ tai, tiếp đến lấy móc mắt, sau đó chặt hai tay hai chân của người xuống, rồi mới khai tràng phá búng, cuối cùng lấy lòng của người ra để xem.”

“Để xem.....” Bộ dáng của Tần lão gia cơ hồ như sắp ngất đi.

“Đúng, để xem.” Kỳ Nhi vừa dứt lời, Tần Chính liền cảm thấy một trận đau ở phía sau gáy, tiếp theo chìm vào một mảng hắc ám. Kỳ Nhi đỡ thân thể hấn đang ngã xuống, lẩm bẩm nói, “Nhìn xem lòng của người đến tột cùng chia làm mấy khối, khối nào là thuộc về ta.....”

Đại chủ tử cũng không phải là muốn moi tâm của Tần lão gia ra thật. Tần Chính đã nhiều ngày vốn nghỉ ngơi không tốt, vừa rồi lại khoa tay múa chân mấy thức kiếm chiêu, Kỳ Nhi cảm giác được hấn hô hấp không thuận, lúc này mới điểm thụ huyết làm cho hấn hảo hảo ngủ một giấc.

Kỳ Nhi đem Tần Chính đang say ngủ nằm trên đệm giường êm ấm, tiếp theo đem cái tên Tiểu Bính Tử vốn không còn mấy hơi thở, bầm dập không kể xiết tiến đến sài phòng, sau đó đóng cửa lại để ngăn hàn khí đêm thu bên ngoài. Sài phòng nhỏ hẹp, tiểu Bính Tử bị quăng nằm một góc, còn lão gia nhà hấn thì dựa vào tường nằm ở một góc khác.

Đại chủ tử ngày thường làm việc cũng rất khoan dung, vì sao ôn sảng noãn ốc (giường êm phòng ấm) lại không dùng, mà hồ đồ để chủ tớ chen chúc trong một cái sài phòng nhỏ hẹp? Nói Tần lão gia phải ngủ sài phòng thì bất cứ giá nào hấn cũng phải ngủ ở nơi này, thánh chỉ Đại chủ tử hạ, há có thể thu hồi lại sao? Nhưng mà cái người cố tình ra cái lệnh này lại đau lòng ngay tức khắc, không phải vì những người khác lên lút đến đây. Từ lúc bị nội thương trầm trọng đến bây giờ, vào những đêm thu đông, hàn khí khiến chân của họ Tần ngu ngốc này lạnh giá, khiến cả thân thể ngủ không yên giấc, thế nào cũng phải có yếu nhân sưởi ấm người hấn.

“Cho người chết công luôn.” Nhẹ giọng mắng một câu sau, Kỳ Nhi liền tự mình đem giày bần của Tần Chính cởi ra, sau đó xé bỏ vạt áo của ngoại y đem đôi chân lạnh lẽo của hấn ôm vào trong ngực, cẩn thận bao bọc lại.

Kỳ thật Đại chủ tử nói quá lời, Tần lão gia mới chịu lạnh một chút, nhất định không thể chết liền được, ngay cả cái lông tơ còn chưa đông lại. Đồ thừa quái lạ như vậy, xem ra ý chừng đều vì nuông chiều một người

Hình như cảm thấy ấm áp, khuôn mặt nhăn nhó đang say ngủ của Tần Chính liền từ từ giãn ra, nghe hấn ngủ ngon mà ngáy thành tiếng, vẻ băng lãnh thường ngày của Kỳ Nhi liền tiêu tảm hết, thay vào đó trên gương mặt xuất hiện ý cười ấm áp.

“Ta nói rồi, bất kể thứ gì, chỉ cần người muốn, ta đều cho người.....” Nói đến tận đây, nụ cười ẩn hạ nơi khóe miệng Kỳ Nhi liền hiện lên một mặt tàn nhẫn, “Ngược lại, những gì người không thích, vô luận cái gì, ta cũng sẽ giúp người loại trừ.....” Bao gồm cả ta.....

Sáng hôm sau, ngày thứ tư kể từ khi Tần lão gia ăn phải Vong Tâm Đan.....

Mở mắt ra, trong sài phòng chỉ còn lại có hai người, không đúng, là một người một thi, hẳn cùng thi thể của tiểu Bính Tử!

“Tiểu Bính Tử, thực xin lỗi, là ta hại ngươi a!” Tần lão gia rống lên, phủ phục trước cái xác...

Là ta hại ngươi a, lúc trước tiểu Bính Tử cũng hú lên một câu như vậy, hai chủ tớ, vẻ mặt cùng ngữ khí không gì sai lệch, cũng chẳng biết là ai ở học ai.

“Ây da?” xác của người chết thì nên cứng ngắc lạnh lẽo a, vì sao tiểu Bính Tử còn mềm mại, ầm ập như vậy? Tần Chính nghi hoặc không thôi, đang tính áp lỗ tai vào để nghe thử coi có tiếng tim đập hay không, nhưng hẳn mới vừa cúi xuống, thì bất chợt thi thể liền nhảy dựng lên, làm hắn sợ tới mức chạy quáng quàng đập đầu vào cửa, “Xác..... Xác chết vùng dậy a!”

“Aha ——” ‘Tử thi’ đứng dậy, ngẩng đầu che khuất dương quang chói mắt, thân thể cao to nhưng lại đầy vẻ mệt mỏi.

Tần Chính hẳn không sợ ánh mặt trời, liền cẩn thận hỏi, “Ngươi, ngươi không chết?”

“Chết?” Tiểu Bính Tử mặt mày sa sầm, chẳng hề kiêng nể nói “Vận khí của ta quả thật tốt quá nha, mới sáng sớm, lão gia ngươi liền rửa ác ta như vậy!”

“Ngươi, ngươi không phải bị y làm cho.....” Tần Chính vẻ mặt hiện lên bốn chữ: khó có thể tin, hắn liền bước lên phía trước cầm hai cánh tay của Tiểu Bính Tử quặp về phía sau, sau đó lại đẩy ngược lại về phía trước, lực mạnh đến nỗi thiếu điều muốn đem các khớp xương bẻ ngược lại hết.

“A! Lão gia ngươi muốn giết người a!” Tiểu Bính Tử bị đau liền rống lên như lợn bị chọc tiết.

“Y rõ ràng đem chân tay ngươi mà vặn tới vặn lui, vặn đi vặn lại đến mấy vòng, ngươi thế nào lại không chết?”

Tiểu Bính Tử dùng sức giãy lão gia yêu dấu của hắn ra, nhảy qua một bên la to, “Ta không có chết, không có chết!” Không những không chết, lúc này tỉnh lại, còn cảm thấy được cơ bắp linh hoạt hơn, thần thanh khí sảng, tinh thần vui vẻ thoải mái gấp trăm lần.

Tần Chính cũng sờ nhìn hắn, sau đó mờ mịt nhìn quanh bốn phía, lẩm bẩm nói, “Người trong cái phủ này, đều quái như nhau.....”

“Lão gia ngươi đừng nói như vậy... nơi này.....nơi này là nhà của ngươi.”

Tần Chính lắc đầu, “Nhà của ta? Ta ngay cả chính mình là ai cũng không biết. Ta chỉ biết ngày ấy mới vừa mở mắt ra liền thấy bảy người bọn họ vây quanh người ta, còn nói....còn nói bọn họ....là của ta.....” Nói đến đây Tần Chính ngồi xổm xuống đất, lấy tay bao trụ thân mình, không ngừng mà lắc đầu, “Ta không phải là không muốn đối mặt với bọn họ, ta chỉ là..... trong lúc nhất thời không biết rõ ai là ai.....”

Chưa khi nào thấy qua lão gia bất lực hoảng hốt không biết làm gì như vậy, tiểu Bính Tử không nén nổi đau xót, “Lão gia, bọn họ là thâm ái yếu nhân của ngươi a.”

“Yêu?” Tần Chính ngẩng đầu lên, tự giễu nói, “Một người có thể đồng thời yêu bảy người hay sao?” Có thể à? Hẳn có tư cách không? vấn đề càng lúc càng rối rắm cứ lần lượt kéo đến, làm cái tên mất trí nhớ kia không ngừng từ đáy lòng khảo vấn chính mình. Nhưng vì sao khi hắn vừa nghĩ đến cái đáp án có phải hay không, hắn liền có một loại cảm giác không nói nên lời..... Không cam lòng

Tiểu Bính Tử nghẹn lời, vấn đề này không ai có thể trả lời lão gia được.”Lão gia ngươi có nhớ lại chút gì không?” Hẳn cũng đã từng hỏi qua lão gia một câu tương tự như vậy, vẻ mặt của lão gia cũng biểu tình y hệt thế.

“Hiện tại, trong đầu ta thực loạn, ta nghĩ ta nên tìm một chỗ yên tĩnh, suy nghĩ một chút có lẽ có thể nhớ lại được chút gì, chính là đối với bọn họ.....” Tần Chính vẻ mặt sầu khổ, lắc lắc đầu, “Không biết vì sao, nghĩ đến họ, trong đầu ta liền trống rỗng.”

“Cho nên lão gia mới muốn rời khỏi Tần Phủ? Không phải lúc trước ngài nói vĩnh viễn không trở lại sao?”

Tần Chính nghiêng nghiêng đầu, có chút ngượng ngùng mà nói, “Bị đánh bầm dập đến như vậy, khó tránh khỏi có chút giận dữ.”

Tiểu Bính Tử vẻ mặt bừng sáng, có lẽ đã hiểu ra, “Nguyên lai chỉ là nói chơi thôi à! Ta đã nói rồi, lão gia người cho dù ăn cái Vong Tâm Đan gì gì kia, cũng tuyệt đối không bỏ được bảy vị chủ tử.”

Tần Chính hơi hơi đỏ mặt nói, “Ta..... Ta cũng không chán ghét bọn họ gì lắm, ta chỉ muốn mau chóng khôi phục lại trí nhớ, có thể nhớ ra bọn họ là ai.....”

“Ân, ân.” Tiểu Bính Tử gật đầu, trên mặt bày ra hai chữ ‘ta hiểu’ như thể thông thạo hết mọi chuyện, “Có đôi khi con người rất cần sự yên lặng để tĩnh tâm thì mới có thể thông suốt mọi chuyện, nếu là có lòng nhưng tâm không chuyên, đầu óc sẽ giống như một mảnh hồ đồ, cái gì cũng muốn không rõ.”

“Đúng đúng rồi, đúng là có chuyện như vậy!” Tần Chính vẻ mặt như thông hiểu mọi chuyện, nhanh chóng trả lời.

Nhanh, nhanh, cá sắp mắc câu rồi.

“Lão gia người yên tâm!” Tiểu Bính Tử hùng hồn vỗ ngực, nói một cách khí khái, “Ta bằng bất cứ giá nào, cũng phải trợ giúp người một tay!”

Không đúng, không chỉ là trợ giúp ta một tay, mà là trợ ta chạy trốn lên trời càng tốt! Tần Chính mừng như điên ở trong lòng hô to. Ha ha, cuối cùng cá vẫn là mắc câu! Trốn, nhất định phải trốn, Tiểu Bính Tử, thằng nhãi này mạng lớn không chết, mặc cho hắn quay về có bị nhinh thành ma hoa nhân thì chắc cũng không sao cả, không phải lo, giữ cái mạng nhỏ này của ta trước đã!

Đúng vậy, trước lúc mất trí nhớ Tần lão gia quen dùng bộ dạng đáng thương vô tội để dấy lên lòng thương xót của kẻ khác, từ đó đào ra sự cảm thông, dụ dỗ người ta vì mình làm chuyện. Tiểu Bính Tử ngu ngốc, theo lão gia nhiều năm như vậy, cư nhiên còn có thể trúng kế, quả thực là gỗ mục chẳng điều được thành hoa

Bởi vậy một chuyện nhỏ liền có thể lĩnh ngộ hai đạo lý lớn. Thứ nhất, ngu ngốc vĩnh viễn là ngu ngốc, hồi còn nhỏ là tiểu ngu ngốc, bây giờ trưởng thành là đại ngu ngốc, đến khi già vẫn là lão ngu ngốc, người không thể trông cậy vào việc hắn sống nhiều năm, đầu óc ít nhiều lúc gặp biến sẽ thông minh một ít. Thứ hai, chồn vĩnh viễn là chồn, gây chuyện chính là chồn, mà không gây chuyện cũng là chồn, người không thể vọng tưởng hắn vừa bị đập đầu một cái, tỉnh lại liền biến thành thỏ ngọc dễ thương thuần khiết, dù cho có mười viên Vong tâm đan cũng không có công hiệu này. Tiểu bối đời sau, hãy nhớ lấy!

11. Chương 11: Ly Gia Xuất Tẩu 4

Edit: Tình Nguyệt

Cổ sức kéo dài hơi tàn, ngắc ngoải mãi, hắn cũng lết từ Nam Lương trở lại Trung Nguyên, sau được Dược Vương Lâm Tề mấy tháng tận tâm cứu chữa mới đoạt mạng hắn về từ tay Diêm Vương.

Trong số những phương thức chữa bệnh của Lục chủ có phao dược trì, phương pháp, hình thức giống như lúc hắn bị luyện chế thành dược nhân, dùng dược trấp(nước thuốc) để ngâm, bài trừ độc tố xâm nhập thân thể hắn trước kia, đồng thời xúc tiến tác dụng của dược vật mà hắn uống mỗi ngày.

Hắn thường sử dụng dược trì ở Thính Vũ Các của lão gia, cũng chính là Hồng Học Viên của môn nhân Đào Hoa Ổ trước đây. Lúc chữa thương, mỗi ngày đều cần phải ngâm bốn canh giờ, nhờ vậy mà trong một lần hắn vô tình ngụp lặn xuống ao, phát hiện dưới đáy ao có ẩn chứa bí mật khác.

Theo đáy ao có thể thông ra bên ngoài phủ, hắn thầm nghĩ phải là do môn nhân của Đào Hoa Ổ xây dựng, chắc là phòng đến lúc nguy nan thì dùng để chạy trốn. Phát hiện được huyền cơ ngoài ý muốn, hắn nghĩ không nghĩ tới hôm nay lại có việc phải dùng.

Tịch dương buông xuống, tia nắng cuối cùng cũng theo hoàng hôn mà biến mất, Tần lão gia cùng gã thiếp thân tiểu tử của hắn bắt đầu hành động. Cho dù có rất nhiều ánh mắt ở theo dõi hai người hắn trong tối cũng nhất định đoán không ra bọn họ lại chọn Thính Vũ Các mà bắt đầu kế hoạch, chỉ cần không ra khỏi Tần Phủ, những bóng đen này tuyệt sẽ không đi báo cáo lại với thất vị chủ tử.

Tiểu Bính Tử vừa đi vừa nói những chuyện hắn nghĩ trong đầu, đột nhiên Tần Chính lại đem cái mũi người người hửi, “Lão gia người làm gì?”

Tần Chính đang dùng toàn lực phát huy khứu giác, lúc sau lắc đầu, không phải vị đạo của thằng nhãi này. Hừng đông hắn tỉnh lại liền như có như không cảm giác được vài tia vị đạo, như là mùi của di tử hòa quyện trong đó còn có một chút hương quất nhàn nhạt. Hắn đã hai ngày chưa có tắm rửa, sài phòng như thế nào lại có mùi này. Đến nay, hương thơm kia còn quanh quẩn nơi gian mũi, không biết vì sao nhưng lại làm cho hắn có chút quyến luyến. Còn nữa, tối hôm qua, sài phòng bốn phía gió lộng nhưng hắn tuyệt nhiên không cảm thấy lạnh, ngược lại rất ấm áp, như được ai ôm hắn cùng nằm một chỗ.....

“Thiếu chút nữa đã quên, Thủy tính (kỹ năng bơi) lão gia người còn nhớ hay đã quên?” Đến tận lúc chuẩn bị xuống nước, Tiểu Bính Tử mới cất giọng hỏi

“Người hỏi ta? Ta ngược lại phải hỏi người mới đúng.”

Đúng a, mười tám đời tổ tông nhà mình, lão gia đều quên sạch bách, đương nhiên việc này cũng không nhớ được.”Thủy tính.....” Tiểu Bính Tử nhìn trời mà hồi tưởng lại. Hắn nhớ rõ lúc trước có lần lão gia nhảy vào hồ tự vẫn, không phải, là hắn cùng Tổ Tâm nghĩ lão gia nhảy hồ tự sát, còn lão gia thì nói hắn chính là đi bơi để giải sầu. Lúc cứu người Tổ Tâm cho lão gia một cước, hắn tuy mù tịt về thủy tính nhưng vẫn cứ nhảy xuống túm lão gia, cuối cùng lại không biết cách bơi nên cứ đẩy hồ thẳng tiến mà chìm, từ lúc đó về sau hắn liền ngày ngày ngâm mình ở trong hồ nên luyện được một thân hảo thủy tính. Có năng lực để nhảy xuống hồ mà bơi giải sầu, thì thủy tính của lão gia chắc là cũng không tồi đi.

Tần Chính đứng một bên sớm mặc kệ cái đứa đang ngửa đầu trợn mắt, kéo vạt áo cột tại bên hông thẳng đường hạ thủy. Đứng nữa suy nghĩ, đi thôi, trước tiên phải rời khỏi chỗ này.....

“Từ từ, đợi ta nữa.” Tiểu Bính Tử cũng đá giày ra, nhảy vào trong ao.

Mà đúng lúc này, có một bóng người từ phía sau giá sách bên cạnh được trì đi ra.

“Lục..... Lục chủ tử!” Tiểu Bính Tử kinh hô.

Tần Chính sững sốt, lập tức ngẩng đầu, gương mặt phủ một tầng băng lãnh, kêu, “Lâm..... Lâm công tử.”

Lúc ban đầu khi giúp tiểu Bính Tử chữa thương, Tiểu Lâm cần phải ngày đêm trông coi hắn, cũng đem một ít sách thuốc tới nơi này để đọc trong lúc rảnh rỗi. Bây giờ tới đây là vì tìm một bản chép tay có liên quan đến Vong Tâm Đan mà lúc sư phụ còn sống đã ghi lại, hắn ở Dược Lâu tìm hết mọi góc ngách cũng không có, nghĩ có thể mình đã bỏ quên tại nơi này, nhưng hắn có mơ cũng không ngờ mình lại bắt được một màn trốn nhà đi bụi của phu quân.

“Lục chủ tử, những gì chúng ta vừa nói, ngài..... Ngài đều nghe thấy được?” Tiểu Bính Tử khiếp thanh nói.

Tiểu Lâm gật gật đầu, bỏ qua quyển sách trên tay, đi về hướng Tần Chính, trên mặt không có một tia nộ khí, chỉ là cười dối một chút mà lắc lắc đầu, bộ dạng cứ như là trưởng bối chê trách thương yêu hài tử ‘ chuyên làm chuyện xấu ’ của y. Tới bên cạnh ao rồi, y nghiêng người về phía trước, đưa tay cho Tần Chính, sau đó lại cười một cách ấm áp.

Tiểu Bính Tử nhẹ nhàng thở ra. Thật may là Lục chủ tử, nếu là các chủ tử khác, lão gia nhất định sẽ ném mùi đau khổ. Hắn nhưng lại không biết rằng, nụ cười này của Lục chủ tử so với các chủ tử khác chỉ có hơn chứ không có kém.

Nhìn nụ cười này, Tần Chính chỉ cảm thấy có một cái gì đó thâm nhập vào nội tâm, nhất thời choáng váng một chút, mọi thứ như đổ òa ra, hòa tan tất cả cứng rắn cùng băng lãnh. Hắn đã bị mê hoặc nên không tự chủ được mà vươn tay, đại chưởng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng thuần, theo chủ nhân của nó, chậm rãi ly khai khỏi cái ao..... Tí tách, một giọt nước nhỏ từ trên mái đình rơi xuống, dừng lại ở trên mặt, đồng thời cũng làm hắn bình tĩnh.

“Thực xin lỗi, đừng ngăn trở nữa, ta nhất quyết phải đi!” Tần Chính mạnh mẽ quyết tâm rời khỏi bàn tay của vị công tử thanh nhã kia, bước lại vào trong ao.

chớ đi! bàn tay của Tiểu Lâm chụp vào khoảng không, y vội vàng nhảy xuống được trì, nhưng nước vừa chạm đến thắt lưng, y chợt khựng không dám tiến lên nữa, y...y không biết bơi!

“Tiểu Bính Tử người đi trước dẫn đường!”

Tiểu Bính Tử nhìn thấy Lục chủ tử, do dự giây lát, “Nhưng mà.....”

“Nhưng cái gì, ta cũng không phải là một đi không trở lại!” Tần Chính đại rống, “Phải đi liền ngay bây giờ, còn chần chờ nữa thì sẽ không kịp!”

“Lục chủ tử, lão gia hần chỉ là tạm thời rời đi mấy ngày, sau đó ta nhất định áp hần trở về.” Nói xong tiểu Bính Tử liền cầm đầu nhảy vào trong ao.

Đừng đi, đừng đi, người muốn đi đâu, có thể mang ta theo? Tiểu Lâm vội vàng kêu lên. Lão gia thân mình còn bị thương, cần có y tại bên người trị liệu điều dưỡng a! Ta..... ta sẽ không gây phiền toái cho người đâu..... Tiểu Lâm không khỏi che cổ họng của chính mình, Tuy rằng miệng ta không thể nói..... Nhưng ta có thể.....

“Đi lên đi, nước này lạnh.” Tần Chính lưu lại một câu liền trầm xuống đáy ao.

Lão gia! Tiểu Lâm quỳnh lên, không thêm suy nghĩ gì mà quạt nước đuổi theo hai người, nước ao ngập quá miệng mà y lại dùng lực quá nhiều, lúc sau liền uống nước ừng ực, thân người chìm xuống đáy ao.

Cái ao ở Thính Vũ Các này tuy không lớn nhưng lại rất sâu, có thể đem ba người cao to bình thường giống Tần Chính mà bao trụ, cũng chính vì nguyên do đó mà Tiểu Lâm chọn nơi đây để giúp Tiểu Bính Tử khứ độc, ao sâu tiện lợi cho việc ngâm mình của Tiểu Bính Tử, có thể vây trụ lại hết thân thể của hần, vì chỉ cần có chỗ nào lộ ra thôi thì tất cả độc vật sẽ lắng đọng lại ở nơi đó.

Tiểu Bính Tử bơi phía trước mở đường, đã khai cơ quan, mới tiến nửa người vào trong liền ra hiệu ngoắc Tần Chính lại gần. Lão gia đại hỉ, vừa muốn theo hần đi vào lại nghe thấy phía sau có âm thanh rất không bình thường, vừa quay đầu lại thì thấy đúng là người vừa nãy cười với hần, tư thế kia rõ ràng là bị nước nhấn chìm xuống

“Lâm.....” Hần không chút do dự mà quay đầu lại đón được Tiểu Lâm đang sa vào trong nước, hai chân dùng sức đập nước đem Tiểu Lâm nâng lên phía trên. Nhưng đời nó khốn nạn, đến lúc hần vừa chạm được đến mặt nước thì tim đột nhiên giống như bị người bóp lấy, làm cho hần một phen co rút mạnh lại. Ngay sau đó trước mắt tối sầm, hai người lại rơi xuống dưới đáy ao. Tiểu Bính Tử! Quay đầu đi tìm người, liền không thấy đâu, lão gia thầm nghĩ chắc tên kia đã vào cơ quan trước rồi, phen này, chắc hần đành phải đi gặp tổ tông để uống trà hàn huyên thể sự mất.

“Không.....” Trước mắt Tần Chính, từng làn sóng đen gợn một vòng lại một vòng, ý thức cuối cùng của hần lại muốn nhân dịp này mà rời khỏi cái thân thể dường như sắp ngất kia, hần muốn vươn tay cũng không làm sao chạm tới được mặt nước. Ai tới cứu hần, cứu người này, Lâm công tử.....

“Người thật muốn cùng yếu nhân bồi táng có phải hay không!”

Tiếng rống giận dữ vang lên ở bên tai, chấn động làm lỗ tai của Tần Chính sinh đau. Mở mắt ra nhìn xung quanh vẫn đúng là cảnh trí bên ao, như cũ, không gì thay đổi, có chăng thì chính là xuất hiện thêm một người đứng trước mặt hần, vẻ mặt thịnh nộ hình như là, “Nam Cung môn chủ.....”

“Lão gia người làm ta sợ muốn chết!” Còn có Tiểu Bính Tử cả người ướt như chuột lột.

“Ta..... Lâm công tử!” Tần Chính ôm chầm lấy A Kiệt đang đứng trước mặt, giọng điệu hoảng hốt hỏi, “Y... y thế nào, y có khỏe không!”

Thấy hần lo lắng Tiểu Lâm như thế, A Kiệt không khỏi có chút ngoài ý muốn, “Khá tốt, không việc gì hết, chỉ là uống vài ngụm nước mà thôi, ta đã cho Tâm Như đỡ y quay về Dược Lâu rồi.”

“Khá tốt là như thế nào?” Người kia thân hình mảnh mai, gầy yếu, tưởng chừng như một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ sức lay động, mà nay y lại sa vào cái ao nước lạnh cóng này, bảo sao tốt được. “Ta muốn mau mau đến xem hắn!”

A Kiệt càng bất ngờ, dường như lời Tần Chính vừa nói vượt xa sự suy đoán của hắn, “Người vì sao lại lo lắng cho Tiểu Lâm đến thế, hay là, người nhớ lại cái gì?”

Không khí xung quanh chợt se lại, Tần Chính cảm thấy lạnh nên rung mình một cái, “Ta không nhớ lại được cái gì hết, chỉ là muốn nhìn một chút để xem y rốt cục ra sao.”

A Kiệt nhìn chăm chú vào sắc mặt của chồng mình lúc nói chuyện, lại giống như vô tình mà sờ qua cổ tay của phu quân, bất giác nhíu mày, quả nhiên.”Tiểu Bính Tử.”

Mắt thấy Thát chủ tử đứng dậy, tiểu Bính Tử nhất thời sợ tới mức lui về phía sau một đoạn, “Có tiểu nhân đây, Thát chủ tử có..... Có gì phân phó?”

A Kiệt xoa xoa hai tay nhìn cái tên chết tiệt chuyên gây ra họa kia, nở một nụ cười hết sức hồn nhiên và trong sáng, “Nghe nói hôm qua Đại chủ tử có dạy người một bộ công phu, hình như kêu là Phân Cân Thác Cốt Thủ phải không?”

“A? Phải.....” Tiểu Bính Tử nào dám nói không phải, gan của hắn chung quy cũng chỉ lớn đến mức đó thôi.

“Đại chủ tử có nói qua là ai dạy hay không?”

“Đại chủ tử có nói là do Thát chủ tử dạy..... dạy qua.....” Tiểu Bính Tử đáng thương không dám ngược mắt lên nhìn Thát chủ tử, hắn tưởng chừng như sắp ngất đi.

“Ta sau này nhớ lại, nhất thức ta chỉ cho Đại chủ tử đã sai rồi, A Kiệt vừa nói vừa đem xương ngón tay nặn thành tiếng khanh khách vang lên, ” Cho nên lập tức vội tới đây để giúp người chỉnh lại cho đúng!” Thát chủ tử vừa mới nói tới đó, Tiểu Bính Tử cả người lộn nhào ra phía sau. Ngay sau đó tiếng gào thê thảm vang lên.

“A ——!”

“Nha ——!”

“A nha ——!”

Chiêu thức của Thát chủ tử quả thật không giống với Đại chủ tử, đại chủ tử là đem người dẫn từ đầu tới chân cho đến khi người ngộp, thân thể tàn tạ, rách bươm mới thôi, còn Thát chủ tử thì dập người ta từ chân trở ngược lên đầu.

“Tiểu Bính Tử!” Tần Chính cố lấy dũng khí xông lên cứu người, nhưng khi hai tay hắn vừa giơ lên thì A Kiệt lại thụt lùi về phía sau, mắt thấy cái mạng nhỏ của Tiểu Bính Tử sắp chào tạm biệt nhân gian, một chưởng này của hắn đánh cũng không tới kịp, Tần Chính là gấp đến độ dậm chân hô to, “Người mau dừng tay, mau dừng tay a!”

A Kiệt nghe được lời hắn nói, lần thứ hai bỏ qua Tiểu Bính Tử đang thoi thóp không còn sức thở, xoay người đối mặt hắn, nhe răng cười, “Gấp cái gì, còn chưa tới phiên người đâu.”

Hai mắt của Tần Chính trợn lên thiếu điều lòi ra, “Người người..... A ——!” Hắn mới vừa co giò chạy được hai bước, A Kiệt liền một phen tóm hắn quay ngược trở về, thi lực mà áp ngồi xuống đất. Cảm giác bàn tay của A Kiệt dán tại ngực, hắn cả kinh kêu lên, “Người thật muốn giết ta?!”

“Câm miệng lại, đừng có nói.” Tay phải của A Kiệt đặt tại lưng hắn, còn tay trái thì nắm chặt đầu vai để ngừa hắn lộn xộn.

“Người muốn làm cái.....” Một cỗ khí ấm như ôn lưu (nước ấm) theo lưng rót vào trong cơ thể, thân thể ấm áp lên rất nhanh Tần Chính liền ngừng kêu gào, lòng nghĩ thầm rằng nguyên lai vị Nam Cung môn chủ này là muốn giúp hắn bài trừ hàn khí, vừa muốn quay đầu nói lời cảm tạ thì một trận đau nhức bỏng nóng bỗng chốc xâm nhập toàn thân, “A ——! Được rồi, mau dừng lại!”

A Kiệt bất vi sở động (không hề cử động), chỉ mở miệng nói, “Kiên nhẫn một chút nữa, không lâu sau sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Thân thể giống bị dung nham càn quấy bên trong, Tần lão gia luôn luôn được nâng niu chịu đựng làm sao chịu nổi, ngày xưa vào thời điểm như thế này thì bên người hắn lúc nào cũng có vài người vừa đỡ vừa gạt thì hắn mới bằng lòng hảo hảo hợp tác.”Kiên nhẫn không được, người mau dừng lại, ta đau muốn chết ——!”

“Ngô!” A Kiệt đang hết sức chăm chú nên không có dự đoán được Tần Chính lại dùng một cỗ nội lực phản kháng lại, giờ phút này hắn mạch môn huyền quan toàn bộ mở hết không hề phòng bị, cho nên bị cỗ nội lực này đánh ngược lại gây ra nội thương.

Tần lão gia quả nhiên là đem mọi việc quên đi sạch sẽ, chẳng lẽ hắn không biết rằng lúc này hơi chút động chân khí một chút cũng có thể đẩy đối phương vào chỗ chết hay sao!

“Sẽ mau cảm thấy tốt hơn mà, cũng sắp không đau nữa rồi, nhịn thêm chút nữa đi.” A Kiệt một mặt áp chế huyết khí đang dâng cuộn cuộn nơi lồng ngực, một mặt ôn nhu mà dỗ dành, đang muốn rót thêm nội lực cho chồng mình thì tên khốn kia lại thừa dịp này mà giãy giụa chạy thoát khỏi kìm chế.

“Hảo ý này của ngươi ta nhận không nổi!” Làm hắn đau muốn chết!

“Mau quay lại!” A Kiệt vội vàng đuổi theo ra đi, nhìn thấy người phía trước thi triển khinh công bỏ trốn, hắn gấp đến độ hô to, “Dừng chạy, không thể chạy!” Mới vừa rồi đem chân khí độ cùng hắn, lúc này hắn mà sử lực sẽ làm bị thương chính mình a!

Đúng lúc này, đèn đuốc khắp Tần Phủ đều thấp sáng, vài bóng người từ khắp nơi phi thân mà đến, trừ bỏ tiểu lâm, tần phủ chủ tử toàn bộ đều chạy tới.

“Sắc mặt thế này, ngươi làm sao vậy?!” Thấy A Kiệt sắc mặt xám trắng Quần Ngạo vội vàng hỏi.

“Dừng để ý ta, mau đi bắt lấy hắn, nội thương của hắn lại.....” Không đợi A Kiệt nói xong, mấy người đứng trước mặt hắn đã không còn thấy thân ảnh.

Tần Chính được truyền một chút chân khí, nên tạm thời có thể sử dụng được khinh công, lại thấy người truy đuổi phía sau từ một biến cái thành sáu, nhất thời hồn phi phách tán, quay đầu sống chết mà chạy, ra khỏi Thính Vũ Các một đường chạy tới chỗ ở của Đào Hoa Ổ chủ Nghiêm Thanh Nhâm ‘Đào Hoa Lưu Túy’.

Đang thầm nghĩ muốn tìm một chỗ tránh né, Tần lão gia cũng không quản mình chạy tới chỗ nào, một cước đá văng đại môn liền chàng vào, vừa vận dụng phải một người đau đến nảy lửa. Cầm hôn vào ót của người kia, đến nỗi hắn phải ôm mặt mà kêu rên.

“Đụng có đau không vậy?” Một đôi bàn tay ôn nhu chìa ra, nhẹ nhàng xoa xoa cầm của Tần Chính, lại vì hắn mà ngẩng đầu thổi phù phù vào chỗ đau. Vừa rồi phải chịu ‘khổ hình’ của Nam Cung Môn chủ, bây giờ lại được đối đãi dịu dàng như thế, giờ khắc này đây Tần Chính cảm động đến mức rơi lệ, hảo..... Người đầu mà ôn nhu thế cơ chứ!

12. Chương 12: Ly Gia Xuất Tẩu 5

Edit: Tĩnh Nguyệt

“Đụng có đau không vậy?” Một đôi bàn tay ôn nhu chìa ra, nhẹ nhàng xoa xoa cầm của Tần Chính, lại vì hắn mà ngẩng đầu thổi phù phù vào chỗ đau. Vừa rồi phải chịu ‘khổ hình’ của Nam Cung Môn chủ, bây giờ lại được đối đãi dịu dàng như thế, giờ khắc này đây Tần Chính cảm động đến mức rơi lệ, hảo..... Người đầu mà ôn nhu thế cơ chứ!

“Sao lại nhếch nhác như vậy chứ?” Con người dịu dàng kia xoa xoa cằm cho Tần lão gia, lại giúp hắn gạt đi vài sợi tóc hỗn độn đâm mồ hôi.

Thấy rõ khuôn mặt của người đứng trước mình, nhân tình của Tần Chính không khỏi sáng lên. Vị công tử này có một bộ dáng thật là mỹ mạo, xinh đẹp. Mi này, mắt này so với nữ nhân gia còn muốn hơn phần tinh xảo, thanh thoát tươi đẹp, đừng có nói với hắn đây là một tiểu thư phần nam trang? Cơ mà nghĩ lại lúc trước, vị Tư Đồ công tử mà hắn kêu là ‘cô nương’ chẳng phải cũng là nam tử hay sao?

“Ban đêm còn quấy rầy Nghiêm Ổ Chủ, thật không phải.” Quần Ngạo cùng Kỳ Nhi đồng thời sải bước tiến vào phòng, theo sau là bốn người còn lại.

Vừa thấy sáu người, Tần Chính tức khắc trốn ở phía sau Nghiêm Thanh Nhẫn, kinh hoàng nói, “Các người..... các người đừng khinh người quá đáng..... Bằng không.... bằng không ta liều mạng với các người!”

Nghe vậy, Nghiêm Thanh Nhẫn ngạc nhiên, đồng thời miệng cũng giương lên một tia tiểu ý, Tần Chính quả nhiên đã quên những người này. Cứ tưởng việc Thất vị chủ tử cho lão gia uống nhầm Vong Tâm Đan đã bị phong kín, không cho người ngoài biết, nhưng tai vách mạch rừng, tin tức vẫn như cũ rơi vào tay của Nghiêm Ổ Chủ.

“Người muốn cùng với chúng ta liều mạng?” Vân Phi há to miệng, vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, “Thật tốt, người muốn liều mạng như thế nào?” Khi nào, lúc nào, nơi nào bọn họ lại muốn cùng với người này liều mạng? Lành khóc, lời nói như dao cứa vào tim sáu người kia, dấu biết rằng lão gia như thế là do Vong Tâm Đan, nhưng...tim không ngăn khỏi một cú bóp nghẹn.

Lời nói đã xuất ra thì không thể thu hồi, nhưng Tần Chính thực lòng không nghĩ như thế, hắn lắp bắp “Ta..... Ta là nói, các người không cần..... Không cần.....”

Thấy hắn đối với sáu người vừa sợ lại vừa hận, Nghiêm ổ chủ mặt mày hớn hở, trong đầu tính toán lập mưu, bỗng nhiên lao vào trong lòng ngực của Tần Chính, làm ra bộ thống khổ đau đớn, “Các người còn muốn ép hắn ra nông nổi nào thì mới vừa lòng? Nếu duyên phận đã hết xin buông tha hắn đi! Nhượng ta một lần đã bị các người đả thương nghiêm trọng, cái giá đó còn chưa đủ hay sao?!”

“Người đang nói cái quái gì?” Sĩ Thần nheo mắt phượng lại, Nghiêm Thanh Nhẫn muốn sử dụng quỷ kế gì, nếu không biết thì hắn đã không bị gọi là hồ ly rồi, câu tiếp theo Nghiêm Thanh Nhẫn sẽ nói là gì, Sĩ Thần có thể đoán được.

Nghiêm Thanh Nhẫn thê lương hô to “Các người muốn giết thì cứ giết ta! Nếu là nghĩ đến hạ độc thủ thì có thể làm cho hắn quên ta, đem chúng ta chia cắt thì ta đây nói cho các người biết, các người chỉ mơ mộng hảo huyền thôi! Ta cùng hắn chính là chết cũng muốn chết cùng một chỗ!”

“A?” Tần Chính lại một lần nữa như bị quả búa tạ đập vào đầu, nhất thời xoay mòng.

Này này này..... Chuyện này....chuyện này sao lại có thể a——

“Người thật muốn chết!” A Kiệt là người đầu tiên ra tay, hai tay đánh ra chính diện hai chưởng tuyệt chiêu của Nam Cung gia vừa nhanh lại vừa mạnh, nhằm khiến cho Nghiêm Thanh Nhẫn gân mạch đều đứt đoạn hết.

Chợt thân ảnh lại đan xen nhau, ngăn lại chưởng lực mạnh mẽ. Người chịu hai chưởng này chính là Kỳ Nhi cùng Quần Ngạo

“Tần Chính người.....” Vân Phi cùng Sĩ Thần khó có thể tin vào mắt mình, phu quân của bọn hắn, ngoài bảy vị chủ tử, lại đi ôm một người khác trong lòng.

Tất cả mọi việc đều xảy ra quá nhanh, Duy Nhất mặc dù không thấy rõ ràng, nhưng nhìn cái cách Tần Chính lấy thân che chở cho Nghiêm Thanh Nhẫn hắn cũng đoán được chuyện gì đang diễn ra. Đơn giản là Tần lão gia sẽ vì người trong ngực mà nhận lấy cái chết, còn Tần đại chủ tử cùng Tần nhị chủ tử lại vì lão gia mà ngay cả chết cũng không màng, lấy thân mình đỡ chưởng lực. Trong bảy người thì hai người bọn họ có công lực thâm hậu nhất, nhưng song chưởng của A Kiệt cũng mạnh mẽ không kém, hai người không kịp chuẩn bị mà lại gắng gượng lấy thân đỡ đòn thì làm sao có thể vô sự.

Kỳ Nhi đứng thẳng người, cúi đầu xuống lau đi hồng ti đang trào ra nơi khóe miệng, nhẹ giọng nói, “Theo ta trở về.”

Ánh đèn leo lét, u ám khiến Tần Chính không nhìn thấy rõ mặt của Kỳ Nhi, nhưng thanh âm của hắn lại nghe có vẻ khác thường, quay sang nhìn Quân Ngạo đứng bên cạnh đang cố gắng tỏ vẻ vô sự, Tần lão gia chỉ cảm thấy một khối cự thạch đang đè nặng trong lòng, nặng nề đến nỗi khiến tim hắn chợt thất lại, hô hấp cũng khó khăn. Hắn chỉ là không ngờ có người vì hắn mà thụ thương, hắn chỉ là muốn dốc hết sức bảo vệ người đang ở gần hắn nhất thôi, thật ra, trong thâm tâm, Tần lão gia ngàn lần, vạn lần cũng không có lòng muốn đả thương bảy người bọn họ.

“Không, theo ta đi!” Nghiêm Thanh Nhãn dùng tay nắm lấy người đang có chút dao động, kêu lên, “Ta mang người rời khỏi nơi này!”

“Rời khỏi.....” Nghe hai chữ này Tần Chính bình tâm một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

“Người muốn đi theo hắn?” Chiết phiến trong tay Duy Nhất rơi xuống đất.

Kỳ Nhi lạnh lùng nói, “Người mà dám, ta sẽ khiến cho Đào Hoa Ổ của người gà chó cũng không lưu!” (giết sạch, chó gà cũng không chừa)

Nghiêm ỏ chủ cầm lấy tay của Tần Chính, cười lạnh, “Người cho là có hắn, ta còn quan tâm đến cái khác?” Một Đào Hoa Ổ nhỏ nhoi, có bị tận diệt cũng không đáng tiếc, chỉ cần có được người này, cái gì hắn cũng không màng.

“Các người.....” Tần Chính thống khổ mà lắc đầu. Đầu óc đều hồ đồ hết, trong lòng thì càng hỗn loạn hăng lên, nên đi thôi, trước tiên hắn phải rời khỏi nơi này, sau đó hắn sẽ ngấm lại như thế nào có thể đem mọi chuyện mà tiêu hóa hết.....

“Phóng ——!” Theo tiếng hô to của Nghiêm Thanh Nhãn, từ ba mặt của nóc nhà nhất thời phát ra ánh lửa đại lượng, xích....xích.... tiếng kêu của hàng trăm hỏa tiễn đang bắn về phía Kỳ Nhi sáu người, cả góc trời rực sáng.

Ngửi được mùi của tiêu thạch (giống như mùi thuốc nổ), Vân Phi hô to, “Chấn thiên lôi!” Nghiêm Thanh Nhãn sớm thiết lập mai phục!

“Đi!” Nghiêm Thanh Nhãn nhân cơ hội này túm lấy Tần Chính đi về phía nội đường.

Tần Chính vùng khỏi tay y, bóp chặt lấy yết hầu của Nghiêm ỏ chủ, miệng quát, “Mau gọi người của người dừng tay!”

“Người?!” Nghiêm Thanh Nhãn trừng lớn mắt.

Kinh giác được chính mình đang làm cái gì, Tần Chính liền vội vàng buông tay ra “Ta..... Ta là nói người đừng nên đả thương tánh mạng của người khác!” Bản năng, phản ứng này của Tần Chính hoàn toàn là theo bản năng, hắn cũng không biết tại sao vừa mới nhìn thấy những ác quỷ một sống một chết đòi bắt hắn về bị mai phục như thế liền không suy nghĩ mà bắt lấy yết hầu của Nghiêm ỏ Chủ – người vừa mới cứu hắn ra khỏi địa ngục. Hắn, vốn dĩ, chỉ muốn rời khỏi nơi này. Nhưng mà hắn lại không muốn nhìn bảy người kia có bất kì tổn thương nào.

“Với năng lực của bọn họ thì ngay cả làm bị thương một cọng lông tơ cũng là điều không thể, đi mau!”

Quay đầu nhìn lại thấy sáu người đã an toàn ly khai khỏi tiền đình, Tần Chính lúc này mới theo Nghiêm Thanh Nhãn đi tới thư phòng của hắn, rồi sau đó trong thư phòng mở ra một bí đạo cơ quan thoát ra ngoài Đào Hoa Ổ, không, là Tần Phủ mới đúng, bí đạo này thông ra ngoài thành Tô Châu. Đây mới là đào sinh chi lộ (đường chạy trốn) thực sự của Đào Hoa Ổ

Có lẽ là không khí trong bí đạo bị vẫn đục, hoặc do nội thương lại tái phát, Tần Chính đi được nửa đường liền ngất xỉu, mất đi ý thức, chờ ngày hôm sau tỉnh lại hắn đã được Nghiêm Thanh Nhãn an bài ở một gian tiểu khách xá tại ngoài thành.

“Ngô.....” Người trên giường mới vừa thốt lên một tiếng vô nghĩa, mi mắt còn chưa nhếch lên, người bên giường liền nhào vào ngực của hắn, lực đạo mạnh tới nỗi khiến chút sức lực hắn vừa mới gắng gượng được tan thành bọt bể.

“Người rốt cục tỉnh! Người nếu không mở mắt ta, ta..... Ta liền.....” Lời còn chưa dứt, nhân thần của mi công tử đã có một tầng sương bao quanh chặt chờ rơi xuống, nguyên lai nam nhân cũng có thể sở động lòng người như thế.

Chỉ là vị mi công tử khiến người người động lòng này lại đang đè hắn tới thở cũng không nổi, người thoát nhìn thanh thanh gầy gầy thật ra cũng nặng muốn chết, Tần Chính thử vài cách cũng chưa có cách nào có thể đẩy ra hắn, chỉ đành rên rỉ nói, “Công tử, người nặng thấy mờ, đè ta muốn ngộp thở luôn, đến nỗi mắt cũng không mở ra được nữa.”

Nghiêm Thanh Nhẫn nghe thế vội vàng đứng dậy đỡ hắn ngồi xuống, “Có chỗ nào không thoải mái? Ta liền đi thỉnh đại phu. A, không, trước tiên phải ăn một chút gì đã chứ. Người ngủ một giấc, chắc cũng thấy đói bụng rồi. Mau, đây là cháo thịt mới vừa nấu, còn nóng hổi, nhanh nhanh ăn một ít đi. Đứng rồi, phải đem quần áo mặc thêm vào nữa, trời vẫn còn rét chút đỉnh, đừng nên để bị cảm lạnh.” Nói xong Nghiêm ố chủ tay chân bắt đầu luống cuống hầu hạ Tần Chính mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu, dùng điểm tâm.

Tần Chính mới vừa tỉnh lại, trong đầu vẫn là một mảng mơ mơ hồ hồ, trong lúc nhất thời còn không nhớ nổi vị này ôn nhu công tử này là ai, ngây ngẩn cả người ra mà mặc hắn bài bố, thẳng đến khi chuyện phát sinh tối hôm qua tìm đường trở về óc của hắn thì hắn mới nhớ lại tí chút, nga, nguyên lai là Nghiêm ố chủ.

Quần áo đều được cẩn thận khoác lên người, chỉ còn lại có đai lưng cùng bội sức là chưa đeo lên, Tần Chính thấy thế vội vàng ngăn cản cái người bên cạnh đang đầu tắt mặt tối, vì hắn chuẩn bị mọi thứ không ngơi tay, “Không cần nhọc phiền đến người, tự ta làm cũng được.”

Nghiêm Thanh Nhẫn cũng không làm theo, thực ra y muốn đích thân mình đeo cho Tần lão gia, “Ta muốn làm.”

Bỗng nhiên một màn tương tự như vậy tựa như tia chớp lướt qua đầu của Tần Chính, hình như là giờ phút này, người giúp hắn sửa sang lại quần áo đáng ra Hình như là vị Triển công tử kia, còn có Lâm công tử..... Vô luận như thế nào cũng không phải là người đang đứng trước mặt, “Không, không! Bản thân ta, ta nên tự chăm sóc, Nghiêm ố chủ không cần phải hạ mình như vậy.” Nói xong Tần Chính vung tay lên đẩy người trước mặt ra, tự mình lấy đai lưng bó buộc lại. Hắn vẫn như trước không có nhớ lại được chút gì, nhưng mà trong lòng lại dâng lên một loại chấp niệm không thể hiểu, không nên cùng người này thân cận quá mức, không nên.....

“Nghiêm ố chủ?” Nghiêm Thanh Nhẫn hừ lạnh một tiếng, lập tức lại lộ vẻ mặt ai oán, “Người quả thực đem mọi thứ quên sạch, lúc trước người cũng không gọi ta như vậy.”

Tần Chính thở dài, xoay người hướng hắn chấp tay, cúi đầu, “Còn nữa, xin đừng cùng với người ngay cả tên mình còn không nhớ, người xung quanh quan hệ thế nào cũng không biết như ta mà so đo, thật khiến ta áy náy quá.”

Nghiêm Thanh Nhẫn thăm mắng chính mình ngu ngốc. Ngàn vạn lần không thể nóng vội, không thể ép buộc cái tên mất trí nhớ này. Bấy người kia không phải là ví dụ tốt nhất hay sao? Làm cho hắn trốn cũng không kịp.

“Thực xin lỗi.” Nghiêm ố chủ ra vẻ tự trách mà nói, “Ta thực không nên trách người.” Nói xong liền bày ra một nụ cười chói chang nằng hạ, bắt chước bộ dạng của Tần Chính chấp tay lấy bái, “Tại hạ Nghiêm Thanh Nhẫn, nhân sĩ Tô Châu, may mắn được cùng với Tần huynh nhất ngộ tạo duyên, lúc này xin có lễ.”

Tần Chính sững sốt, lập tức nở khuôn mặt tươi cười, chấp tay bái lại, “Tần mỗ xin được hoàn lễ.”

“Mọi sự lúc trước đã quên cũng không sao, lúc trước ta là ai cũng không là trọng yếu.” Nghiêm Thanh Nhẫn lắc lắc đầu, làm ra bộ dáng tiêu sái hào phóng, “Nhưng người cũng chớ kêu ta là Nghiêm ố Chủ, thực là làm tổn thương người khác, người có thể gọi thẳng tên ta được chứ?”

“Thanh..... Thanh Nhẫn?” Tần Chính thử kêu lên.

Nghiêm ỗ chủ cố gắng kiềm nén cuồng hỉ đang trào dâng trong lòng, liên tục gật đầu, “Đúng đúng, chính là Thanh Nhầm!” Đoạn, bưng cái chén đang ở trên bàn, “Người xem, mải lo nói chuyện, cháo đều lạnh cả rồi.” Múc một muống cháo thịt, Nghiêm Thanh Nhầm đưa tới bên miệng Tần Chính, nhưng ngay sau đó lại vội vàng rút tay về, đem bát cháo đưa tới tay Tần Chính, ngượng ngùng nói, “Vẫn là không quên được thói quen từ trước.”

Thói quen từ trước? Thói quen vô cùng thân thiết như thế? Tần Chính trên mặt một trận run rẩy, hay là hẳn cùng với vị Nghiêm ỗ chủ này thực sự có cái gì?

Nhìn ra được cử chỉ trốn tránh của Tần Chính, Nghiêm Thanh Nhầm bất giác gọi lên tiểu ý nơi khóe miệng. Có vết xe đổ của Tần Phủ thất vị chủ tử, Nghiêm ỗ chủ biết rõ đối với vị lão gia mất trí nhớ này thì nóng nảy chỉ tổ làm hư chuyện thêm, chỉ bằng cứ tuần tự, từ từ mà tiến hành. Tục ngữ có nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chỉ cần có thể chiếu cố hẳn, Nghiêm Thanh Nhầm tin tưởng rất nhanh y liền có thể chiếm giữ được tâm của Tần Chính. Bản tính của Tần lão gia là gì? Không phải là trời sinh háo sắc, mà là cực hảo nam sắc. (câu này quá đúng àh nha)

“Cháo này ăn có ngon không?”

“Ăn ngon, ăn ngon!” Hôm qua, từ lúc bỏ trốn đến giờ, chưa từng hảo hảo nếm qua một hột cơm nào hết, lúc này đương nhiên ăn cái gì đều cảm thấy ngon tất.

“Về sau người muốn ăn cái gì, Thanh Nhầm đều làm cho người ăn.”

“Àn, ản.” Tần Chính vừa ăn vừa cảm thán, Nghiêm ỗ chủ cũng thật ôn nhu, thực thân thiết, hẳn coi như được trời thương ăn ở hiền lành nên được gặp gỡ người tốt.

“Ăn xong rồi thì chúng ta liền sửa soạn chuẩn bị khởi hành, nếu không thì sẽ bị bọn người kia đuổi kịp mất.....”

“Đi đâu?”

“Đi chỗ nào cũng được, chỉ cần có người làm bạn.....”

Đây là ngày thứ năm, ngày thứ năm mất trí nhớ, Tần Chính cùng người đã từng có nghiệt duyên ngăn ngại với mình bắt đầu cuộc trốn chạy khỏi địa ngục.

Nghiệp chướng a!

13. Chương 13: Truy Phu Hành 1

Edit: Tình Nguyệt

Beta: Tiểu Anh

Quảng cáo: Các bà vợ sẽ làm gì khi chồng mình trốn nhà theo người đẹp? Chán cơm thì thêm phở, nhưng ngán phở thì còn có thể quay về với cơm hay ko? Cái cảm xúc không rõ, ngồi bên người này như tâm tư treo tại người khác thì có nghĩa là gì? Liệu sức trù quuyến từ yêu hồ trăm năm có cự lại được thất vị cửu vĩ hồ ngàn năm hay ko? Hồi này sẽ giúp chư vị độc giả giải đáp được phần nào thắc mắc.

Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng. Tổ Tâm trước lúc chuẩn bị lui ra ngoài còn liếc nhìn Tiểu Bính Tử một cái, nàng thật sự không dám nghĩ đến tử trạng thê thảm đang chờ thằng nhãi này. Không chỉ có khiến cho lão gia ăn lầm Vong Tâm Đan, ngược lại còn muốn trợ lão gia trốn khỏi Tần Phủ, chỉ cần một trong hai cái này thôi cũng đủ để hẳn chết thiên biến vạn biến, tiểu tử này, ở Nam Lương nhất định là đã đem toàn bộ đầu óc quảng cho chó gặm, bằng không như thế nào lại ngu ngốc đến mức này, tuy rằng nguyên bản hẳn cũng đã ngu lắm rồi.

Tiểu Bính Tử run rẩy đứng trong đại sảnh, chịu đựng ánh mắt đầy ‘hữu hảo’ của thất vị chủ tử, trong lòng không ngừng niệm A di đà phật Bồ Tát phù hộ, nhưng lúc này xem ra Bồ Tát cũng cứu không nổi hẳn. Đại chủ tử cùng Thất chủ tử đã giúp hắn luyện Phân Cân Thác Cốt Thủ, Tử chủ tử đã đem hắn quăng vào trong hầm rượu một đêm, Nhị chủ tử khoan dung cùng Lục chủ tử hiền lành chắc sẽ không ‘chăm sóc’ hắn đâu, như vậy chỉ còn lại Tam chủ tử cùng Ngũ chủ tử sẽ xử phạt hắn như thế nào? Nhất là Ngũ chủ tử, chính là người sẽ làm cho kẻ nào đắc tội với mình cực kì thống khổ a, sống không bằng chết!

Ai ngờ Tần Ngũ chủ tử lại chỉ phe phẩy quạt cười đều, “Kỳ thật cũng không thể trách Tiểu Bính Tử, chuyện này có thể chứng minh hắn đối lão gia là trung thành và tận tâm, đáng khen, đáng khen.”

“Ngũ chủ tử.....” Tiểu Bính Tử cơ hồ muốn khóc rống, nước mắt, nước mũi chực trào, không nghĩ tới Ngũ chủ tử lại đại nhân đại lượng như thế.

“Thưởng cho người cái gì đây ta?” Ngũ chủ tử dùng phiến tử gõ gõ đầu, nhân tình đột nhiên sáng lên, “Có rồi, vì ca ngợi lòng trung tâm của Tiểu Bính Tử người, bản hầu gia quyết định, đem Tổ Tâm gả cho người!”

Ngũ chủ tử vừa mới nói xong liền nghe được một tiếng hét thảm thiết thê lương, quay đầu thì thấy Tổ Tâm đã ngã quỵ trên mặt đất, chết ngất đi.

Không đợi Tiểu Bính Tử chân căng run rẩy chực ngã xuống, Vân Phi lại tiếp lời, “Vừa hay, để chấm dứt cái đoạn nghiệt duyên giữa người và cái tên Nam Lương kia, ta đã phái người mang thư quay về Bạch Vân Thành, kêu thủ hạ mang một chút lễ vật nho nhỏ tặng cho người kia.”

“Lễ..... Lễ vật?”

Vân Phi nhe răng cười tình, “Tặng cho hắn một hộp tro cốt, đương nhiên nói tro cốt ấy nguyên bản chính là người.”

Không thể nghi ngờ gì nữa, so với Ngũ chủ tử, sự trừng phạt của Tam chủ tử mới là tối tàn nhẫn! Cái này khiến Tiểu Bính Tử ngay cả khí lực để kêu la rên rĩ cũng không có, chân hắn nhuễn ra rồi ngã ngổ trên mặt đất.

“Phải xem người có thể làm nên chuyện tốt gì đây.” Quần Ngạo thở dài.

Tiểu Bính Tử bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng đứng dậy đến kêu lên, “Tiểu nhân nguyện cải tà quy chính, lấy công chuộc tội!” Bây giờ, hắn nên quay đầu là bờ để giữ mạng nhỏ này a. Bằng không thì.... nghĩ cũng không dám nghĩ.

Quần Ngạo gật đầu, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Đào Hoa Ổ ở Giang Nam không phải là một trong mười đại môn phái trong võ lâm, nhưng nhờ năng lực vẫn đứng sừng sững không ngã mặc dù đã trải qua nhiều phiên quyết đấu với mấy đại phái sau đó – tất nhiên là do có ‘hàng’ chống lưng. Thứ nhất là thiên hạ đệ nhất hỏa khí Chấn Thiên Lô, thứ hai là phương thức thoát nạn trong lúc nguy cấp cũng đứng đầu trong giang hồ. Quỷ thủ Hà Vạn Thiên gì đó là một ví dụ, năm đó các đại môn phái trong chốn giang hồ bày ra thiên la địa võng để đối phó với tên ma giáo này, cuối cùng lại không thể bắt được hắn. Người đang bị các đại môn phái bao vây tiêu diệt lại tự nhiên bốc hơi biến mất, như là đã không còn trong nhân gian này nữa. Dù người trong giang hồ có đào ba thước đất cũng tìm không thấy chút dấu vết gì của hắn chứ đừng nói là đến bóng dáng. Đó chính là nhờ công của Đào Hoa Ổ.

Hiện giờ Tần Chính lại rơi vào tay của Nghiêm Thanh Nhãn, muốn truy tung (tìm kiếm) hai người đều không phải là chuyện dễ. Đương nhiên, Tần Phủ thất vị chủ tử nếu muốn cho tất cả thủ hạ dốc toàn bộ sức lực, dĩ nhiên là có thể tìm được, nhưng kể từ đó chuyện Tần Chính mất trí nhớ bỏ nhà đi bụi nhất định bị mọi người biết được, khi đó sẽ phát sinh chuyện gì ai cũng đều đoán không được. Tuy nói hiện giờ võ lâm mình chủ đã đổi chủ, nhưng giang hồ đều biết chủ nhân Tần Phủ mới là người sau lưng chống đỡ nắm trong tay tất cả người trong giang hồ, bắt Tần lão gia có lẽ chẳng khác nào bắt cả võ lâm.

Bởi vậy, truy tung Tần Chính là một chuyện rất cần Tiểu Bính Tử, thiếu hẳn việc không thể thành. Hắn cùng với Tần lão gia chặt vật trước phong ba bão táp đến từ Tần phủ thất vị chủ tử lâu năm như vậy, hai người trong lúc đó hình thành một mối quan hệ tựa như “chó và thịt”, tình nghĩa ngay cả Kỳ Nhi bảy người có đôi lúc cũng tự thán là không bằng. Thịt cho dù có bị vùi dập ở tận nơi xa xăm nào, chó cũng có thể

tìm kiếm nó được, lão gia đối tiểu Bính Tử là quan hệ như thế, Tiểu Bính Tử đối lão gia cũng là sâu chặt như vậy.

Sau khi ly khai Tô Châu thành, Nghiêm Thanh Nhắm cùng với Tần Chính men theo duyên giang nhằm hướng tây mà đi tới Giang Lăng. Thứ nhất, nơi đó là gần nhất, vả lại còn có phân đà bí ẩn trực thuộc Đào Hoa Ổ, bọn họ hai người có thể tạm thời bí mật trú tại nơi đó đồng thời bày mưu tính kế tiếp cho những ngày tháng sau này. Thứ hai, đây cũng là một dịp để Tần Chính du thuyền độ giang thưởng thức phong cảnh Giang Nam vì mấy ngày gần đây Nghiêm Thanh Nhắm trông vẻ mặt của hắn chứa đầy sầu muộn, hi vọng chuyến đi này có thể giúp Tần lão gia khuây khỏa chút đỉnh đồng thời cũng giúp y dễ dàng nắm được tâm của người kia.

Dọc đường, Đào Hoa Ổ chủ vừa đi vừa xóa sạch dấu vết của hắn và Tần Chính, tự cho là đã thoát khỏi tất cả tai mắt của Tần Phủ, khả y lại không biết rằng lúc bọn họ thừa thuyền hạ lưu Trường Giang ngày ấy đã bị một đôi mắt theo dõi chặt chẽ.

“Tiêu thiếu, tin tức này nên truyền cho vị nào trước?” Thiếu niên thị tòng đứng bên bờ, vừa cầm ‘thiên lý nhân’ dõi theo chiếc thuyền xa xa trên sông vừa hỏi vị nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh.

Nam tử trẻ tuổi đoạt lấy ‘thiên lý nhân’ nhìn nhìn người tọa trên chiếc thuyền lớn ấy, trầm tư một lát, sau lại nói, “Đại chủ tử..... Không, truyền cho Tứ chủ tử trước.” Lúc xuất môn Tứ chủ tử có nói, nếu dám giấu diếm tung tích của lão gia, về sau hồi phủ Tứ chủ tử sẽ tái đem hắn ngâm trong tửu trì ba ngày ba đêm, không ăn, không uống, không ngủ. Đại chủ tử có lẽ thuộc loại diện ác hách nhân (mặt ác dọa người), nhưng có đến mức nào cũng chỉ ngẫu nhiên đem hắn luyện một trận Phân Cân Thác Cốt Thủ, cho hắn ném đủ thống khoái rồi chấm dứt, cũng có rất nhiều thời điểm, Đại chủ tử lười nhúng tay vô bất cứ chuyện gì. Nhưng Tứ chủ tử thì khác, y có đủ kiên nhẫn để đem người nào lỡ đại đắc tội với hắn cho ném mùi nửa chết nửa sống, hưởng thụ đủ mọi thú vui trong đó thì mới tính là hết nợ. So sánh hai phía, hắn tình nguyện lựa chọn mạo phạm Đại chủ tử, người sẽ cho hắn trải qua một chút thống khoái rồi thôi.

“Có nên phái người âm thầm bảo hộ lão gia hay không?” Thiếu niên thị tòng lại hỏi.

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu, “Không được, Nghiêm Thanh Nhắm rất là giáo hoạt, chỉ cần các người có một động tác nhỏ thôi thì sẽ kinh động đến bọn họ. Người cho toàn bộ người rút lui đi, mình ta theo dõi lão gia cũng đủ rồi.”

“Nhưng mà ngài.....” Thiếu niên thị tòng lo lắng nhìn người đang đứng trước mặt.

Nam tử cười cười, vận khí chém ra một chưởng, chưởng phong mạnh mẽ sát qua vai thiếu niên kia làm hắn phải lui về vài bước, “Không việc gì, hiện giờ võ công của ta mặc dù đã suy yếu đi nhiều, nhưng cũng đủ để tự bảo vệ mình.” Nội lực của hắn nay cũng đã khôi phục được hai thành, cũng nhờ ơn của Đại chủ tử cùng Thất chủ tử.

“Vâng” thiếu niên chấp tay cúi đầu, xoay người thoát cái đã biến mất ở bờ sông.

Nam tử trẻ tuổi kia lại giơ lên ‘thiên lý nhân’ nhìn hai người đang vô cùng thân thiết tiếu đàm ở trên con thuyền kia, không khỏi thở dài, “Lão gia, người ngàn lần vạn lần không được làm chuyện gì ngu xuẩn a, nếu không, ta cũng không có cách nào cứu được người.”

Lúc này, Tần Chính đang ở trên thuyền đột nhiên hắt xì một cái.

Nghiêm Thanh Nhắm vội vàng đem áo choàng đến, giúp hắn mặc vào, nhẹ giọng trách, “Ta vì người mà chuẩn bị đồ mới, người lại không cần, nhất quyết muốn mặc cái y kiện đơn bạc rách nát này, không bị cảm lạnh mới là chuyện lạ.”

Tần Chính lên tiếng tạ ơn, đưa tay lấy áo choàng qua người rồi nói, “Một thân y kiện này mặc vừa người thoải mái, người ta không phải thường hay nói đồ mới chẳng qua được đồ lâu năm hay sao, chỉ cần cố gắng một chút là được.”

Nghiêm Thanh Nhắm nhú mồm, đáp lại “Áo mới không bì được với áo cũ, lời này nghĩa là sao? Phải nên đổi lại là áo cũ chẳng đáng treo cùng với áo mới thì mới đúng chứ.”

Tần Chính chỉ cười cười, đứng dậy mang theo chén trà đã nguội lạnh tản mát hương vị từ bao giờ chậm chậm nhắm nháp, dù không đáp lại lời của Nghiêm Thanh Nhắm nhưng hắn vẫn đang suy nghĩ ý tứ từng câu. Áo mới chẳng bằng áo cũ đã sờn rách, người nay không bằng được với người xưa, ý của hắn nguyên bản chính là như vậy. Thật sự, hắn không muốn bỏ đi y kiện mà hắn mặc trên người từ lúc rời khỏi Tần Phủ, cũng có điểm không đành lòng.

“Tú phong cao các ý thành a, thúy trúc thương từng quả bệ la. Xuân những hương phù hoàng cúc tế, thu sơn tư nhập bích vân đa*.....” Thanh âm nhẹ nhàng lạnh lạnh từ vị bạch y công tử đang đứng ở đầu thuyền, nói là công tử cũng không tránh được làm cho người ta có chút hoài nghi, dáng người thanh mảnh, tư thái khoan thai vừa thấy thoát tưởng nữ tử, nhưng nhìn lại, thân thể kia lộ ra khí chất cao ngạo ngay cả nữ nhân cũng không thể nào có được.

Vài câu thi từ mỹ diệu xuất ra, Tần Chính lại không có lấy một lời khen đáp trả. Rõ ràng là một phen cố gắng bộc lộ tư thái của vị bạch y công tử này đã uống công, ngâm thi đối phụ dung phong nhã (học đòi phong nhã) đều không phải là sở trường của Tần Chính. Bất quá bạch y công tử cũng đã đạt được mục đích mà hắn muốn, ánh mắt của Tần Chính si mê nhìn hắn, quả thật đã bị hấp dẫn đến ngu người luôn rồi.

Bạch y tố tịnh thuần khiết, làm nền tôn lên màu đen mượt mà của mái tóc, Tần Chính chỉ cảm thấy một thân ảnh này rất quen thuộc. Nhìn thấy liền không khỏi liên tưởng đến một người khác, mà người kia so với vị Nghiêm ỗ chủ ở trước mắt này hơn hắn cái phần tiêu sái dật nhiên, không ai thích hợp với một thân trang phục này hơn hắn, một mặt bạch y làm hắn giống như là bạch vân (mây trắng) ở giữa bầu trời xanh thẳm mùa hạ, khoan thai thanh khiết, ào ào phiêu dật. Bạch công tử, Tần Chính nơi tìm nhẹ giọng gọi.

Một ngày đã trôi qua...

Ngày thứ mười lăm kể từ lúc Tần Chính quên đi sự việc lúc trước.

Đương lúc tâm hồn vị đào phu đang còn treo ngược tại cành cây ở miền xa xôi nào đó, Nghiêm Thanh Nhắm đã đi đến bên người hắn, “Ném thử chút điểm tâm này, ta đặc biệt lên bờ thỉnh sư phó làm cho ngươi ném đó.”

Tần Chính lắc lắc đầu, quay đầu nhìn chăm chú vào mặt nước đầy làn sóng gợn.

Nghiêm Thanh Nhắm ảm đạm mà ngồi xuống ở bàn đối diện, như thế nào lại như vậy, tình cảnh hiện giờ cùng với viễn cảnh mà y tưởng tượng lúc đầu hoàn toàn bất đồng. Sau lúc rời khỏi Tô Châu, cái tên trước mặt này lúc nào cũng trưng ra bộ mặt rầu rĩ không vui như thể ai đang thiếu nợ hắn cái gì, thoát đi cái hang quỷ kia rõ ràng cũng là mong muốn của hắn a, vì sao giờ phút này, biểu tình lại đầy vẻ phiền muộn như thế.”Nếu là ở trên thuyền buồn chán quá, chúng ta liền lên bờ du ngoạn vậy?” Tần lão gia vẫn cứ thất thần không đáp lại, Nghiêm Thanh Nhắm liền chụp lấy tay hắn vỗ nhẹ nhẹ, “Tần đại ca?”

Tần Chính lúc này mới lấy lại tinh thần, “Không cần, không đáng để bận tâm, như bây giờ đã là tốt lắm.”

“Nếu làm bạn với ta chẳng có gì thú vị hoặc là gánh nặng thì ngươi cứ nói thẳng ra.” Nói đến đây Nghiêm Thanh Nhắm đã là vô hạn ủy khuất. Mấy ngày vừa qua, không nhắc tới việc y chăm sóc hắn từng miếng cơm manh áo, mọi chuyện lí tí cũng đều vì hắn mà lo, nhân nhượng đủ thứ để lấy lòng, chỉ thiếu điều đem hắn đi thờ như thờ Phật là đủ thôi. Tần lão gia mất đi trí nhớ liền rất dễ tâm việc nam tử cùng nam tử dây dưa thân cận, thế nên Nghiêm Thanh Nhắm chỉ đối đãi với hắn như chí hữu (bạn thân), duy trì khoảng cách cố định, sợ nếu làm quá thì sẽ dọa tên đầu heo này chạy mất. Hắn muốn có khoảng thời gian để suy nghĩ, y liền cho hắn một khoảng lặng để ngâm, rốt cuộc còn phải làm đến mức nào thì hắn mới cảm thấy là đủ?

“Ân?” Tần Chính khó hiểu, quan sát sắc mặt của đối phương, cẩn thận hỏi, “Là ta làm liên lụy khiến ngươi cảm thấy mệt mỏi, không vui?”

Ý thức được lúc này không phải thời điểm để nổi giận, Nghiêm Thanh Nhắm vội thu hồi bộ dáng ai oán, khổ cực, “Không, ta là nói dọc đường đi nếu Thanh Nhắm đối Tần đại ca chiều cố nếu có điểm không tốt, Tần đại ca nhất định phải nói với ta.”

Tần Chính tựa hồ đã hiểu, cầm tay hắn cảm kích nói, “Như thế nào lại có điểm không tốt, ta còn không biết phải làm cách nào để tạ ơn Thanh Nhắm đây.” Xong còn vỗ vỗ đầu nói tiếp, “Về phương diện này, thủy

chung rất tốt, ta không có điều gì để phàn nàn hết, chỉ là Tần đại ca đang phải suy nghĩ một việc mà thôi.”

Ngày trước thuyết phục tiểu Bính Tử, trong lời nói hắn có nhấn mạnh cái “động chi dĩ tình” ý hy vọng trong một khoảng thời gian tĩnh lặng, hắn có thể suy nghĩ thấu đáo về mọi việc rồi tìm hướng giải quyết để cho Tiểu Bính Tử giúp hắn thoát khỏi Tần Phủ, đó cũng không phải là một câu hư ngôn. Người nào không tự mình trải nghiệm mọi bão tố chông gai thì vĩnh viễn không thể lãnh ngộ được bất cứ điều gì, phải mở mắt ra để thấy được tất cả. Đối với chính mình, hắn chung quy vẫn còn chút cảm giác mơ hồ, hư ảo. Hắn thậm chí không phân rõ được đây là sự thật hay hắn vẫn đang nằm mơ, cái thân phận người khác áp đặt cho hắn, hắn cũng không dám mơ tưởng đến và cũng không dám đảm trách nó, cho nên hắn lựa chọn rời đi, chờ đến khi hắn có thể nhớ lại chút gì hoặc là có thể chấp nhận được tình huống lúc này.....

Nghiêm Thanh Nhắm nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không cần nói lời tạ ơn với ta, ngày sau người nhớ ra rồi, sẽ biết được rằng người ta vốn nên là như thế, không cần đối ai nói tạ ơn.”

Tần Chính hơi nhú mào, mi mắt buông xuống nói, “Cho ta chút thời gian.”

Nghiêm Thanh Nhắm gạt qua đôi mắt đầm lệ, đem tay hắn phủ lên gương mặt mình, vuốt nhẹ vài cái, “Ta chờ người, ta chờ người, nhưng chỉ là người phải nhanh lên, nhanh lên một chút, ta đã sắp chịu không nổi, chịu không nổi người đối đãi ta lạnh lùng như thế.” Tuy mặt ngoài hai mắt y đầm lệ mông lung, nhưng Nghiêm Thanh Nhắm trong lòng cũng mừng thầm không thôi. Ấn vào Vong Tâm Đan của Dược Vương, Tần Chính người đã không có khả năng nhớ chuyện cũ, từ nay về sau làm bạn bên người tả hữu chỉ có ta, chỉ có mình ta.....

“Cầm âm, người nào đang gảy đàn.....” Mơ hồ nghe thấy tiếng đàn loáng thoáng đâu đó, Tần Chính dựng thẳng tai để nghe trong chốc lát đột nhiên thu hồi tay lại bất thần đứng dậy bước ra đầu thuyền tìm nơi phát ra tiếng nhạc, làm hại Nghiêm Ổ Chủ còn đang say mê trong mộng đẹp suýt chút nữa đã phải đập mặt vào bàn.

*

Dịch thơ (của một nhân sĩ bên TTV_Augustinous)

Lầu ngọc cao cao đứng bên thành

Tùng liễu um tùm điểm màu xanh

Hương rượu khai xuân mùi hoàng cúc

Mùa thu lên núi ngắm thiên thanh

Dịch nghĩa:

Một cái lầu cao đẹp như một ngọn núi dựa vào tường thành

Dưới chân lầu trồng đầy trúc xanh, tùng thế

Rượu ủ từ mùa xuân tràn ngập hương của hoa cúc vàng

Vào núi mùa thu chỉ thấy cảnh mây xanh

14. Chương 14: Truy Phu Hành 2

Beta: Tiểu Anh

Quảng cáo: Cửu vĩ hồ ngàn năm đã xuất hiện cùng với yêu hồ trăm năm đối chiến để dành phu quân. Ai sẽ là người thắng cuộc? Là Cửu Vĩ Hồ khuynh thành khuynh quốc, cầm âm thiện tài, hay vẫn là yêu hồ am hiểu nhân tâm, giỏi lấy lòng người khác? Dù con người có quên hết tất cả sự việc thì cái gọi là “tình” một

khi đã khác sâu vào tim sẽ không bao giờ có thể xóa được. Lão gia rốt cuộc sẽ theo ai? Gặp lại người cùng mình trải qua bao chông gai, đầu ấp tay gối, liệu có gọi nơi Tần Chính chút hoài ức xa xôi hay không?

Cầm âm réo rắt, khi gần khi xa, đến khi chiếc thuyền hoa kia chậm rãi tiến gần, Tần Chính mới có thể nghe rõ ràng được một chút, lại vẫn như cũ, không dám khẳng định người đánh đàn có ở bên trong hay không

Khúc nhạc bi thương, ai oán nhưng không kém phần dịu dàng, thánh thoát *, giống như hình ảnh một nữ tử e lệ giấu mặt sau diện sa (chiếc khăn che mặt), mộng lung huyền ảo, hoặc giả như là thưởng hoa trong sương mù, khó thấy được hình dáng hoa ra sao. Mờ mịt như những suy nghĩ trong lòng hẩn, tưởng chừng đã lọt vào trong màn sương, không phân biệt rõ đâu là mộng, đâu là thực. Trong giấc mộng vừa mới tìm được một chút gì đó, tỉnh lại, toàn bộ đã phai nhạt, tiêu tán hết.

*= thánh thót + thoát tục

Dần dần diện sa bị vén lên, huyền âm lưu chuyển trôi chảy, bình thản, nhu hòa giống như gió nhẹ lướt qua mặt, sương mù trong lòng đều được thổi đi. Lát sau, giai điệu trở nên nhẹ nhàng, thoải mái, tựa dòng suối tự do chảy róc rách, chậm rãi cuốn đi những nút kết rắc rối vướng mắc ở trong lòng khiến cho tâm tư rộng mở, trong sáng, cũng là lúc, không hiểu sao, cảm nhận được một nỗi chua xót trào dâng.

Lúc này cầm âm đột nhiên cất cao, vừa mạnh mẽ lại đầy những thống khổ, giống như tất cả những đau đớn ở trong lòng hẩn đều tụ lại, không ngừng phát ra, khiến hẩn chực rơi lệ, rồi âm điệu chuyển tiếp, tấu ra ánh nắng ấm áp tháng ba, sáng lạn dương liễu xuân phong, đem tàn âm từ những đau đớn kia vuốt đi.

Tiếng đàn không biết từ khi nào đã dừng, khả Tần Chính vẫn như cũ, đắm chìm ở trong mỹ diệu khúc âm, chẳng cho đến khi một thanh âm từ thuyền hoa đối diện truyền đến.

“Nô gia tài hèn sức kém, khiến người phải chê cười rồi.”

Tiếng nói truyền ra từ phía sau sa liêm (màn che), tuy không thanh thúy bằng những nữ tử bình thường, ngược lại có phần trầm thấp lộ ra một chút từ tính của nam tử, rồi lại giống như nữ nhân gia mà uyển nhu trầm bổng. Là nam tử hay là nữ tử Tần Chính thực tại phân không rõ, chỉ biết thanh âm này thập phần êm tai, dễ nghe.

“Xin hỏi người là....”

Sa liêm vén lên, một nữ tử mặc đào hồng la quần, thân hình cao gầy từ bên trong đi ra. Trong lúc đó, vài tỷ nữ, tiểu tư bên người vội lấy lai lộ bản (giống như miếng ván) bắt qua hai thuyền. Nữ tử lả lướt, bước ra bản, mới vừa đi hai bước, hình như ý thức dáng bước của chính mình quá mức ‘dững cảm’, vội vã đổi lại liên bộ nhảy tạo nhả.

Đợi đến khi nữ tử đã bước vào trong phòng, đứng trước mặt Tần Chính cùng Nghiêm Thanh Nhẫn, thì trong mắt hai người trong mắt đều rõ ràng chỉ ẩn chứa hai chữ kinh diễm.

“Mạo muội đến đây quá nhiều, nô gia thật thất lễ.”

Tần Chính vội vàng ngưng trụ khí tức lại, sợ chỉ một thoáng lơ đãng thôi sẽ bị người này hút hết hồn phách, rồi lại nhìn quanh đôi phượng nhãn kia của ‘nàng’ hơi hơi mở miệng. Ý thức mình đang làm gì khiến hẩn sợ tới mức lấy tay che nhanh lại

Mỹ mạo nữ tử, nam tử trong thiên hạ đích thật là có rất nhiều, nhưng tuyệt không có một người nào nhiếp hồn đoạt phách đến như vậy. Phượng nhãn một khắc trước còn lưu quang rạng rỡ, ngay sau đó rồi lại như người say rượu phủ lên một màn sương mờ câu dẫn nhân tâm, đuôi mày nơi khóe mắt khẽ động một chút, thanh sắc liên lưu chuyển hàng nghìn hàng vạn nét phong lưu, đôi môi đỏ thắm như hoa đào khẽ mở, khóe môi nhếch lên một tỷ lệ toát ra khí chất quyền rũ vô hạn.

Không cần đợi người bên mình nói thêm lời nào, chỉ một đôi mị nhãn như tơ này đã đem tâm hồn Tần Chính quán quanh mà bay. Đừng nói là hẩn, ngay cả Nghiêm Thanh Nhẫn đang đứng một bên cũng đang một trận mặt đỏ tâm nhiệt vì bị đôi mắt yêu hoặc ấy liếc qua.

Hảo cho một xương nữ lợi hại! Nghiêm Thanh Nhẫn trong lòng phẫn nộ, cắn giận rủa.

Thật vất vả mới kéo được hồn quay về với tâm, Tần Chính vội chấp tay nói, “Nào có phiền hà gì, tại hạ thật có diễm phúc mới được nghe cô nương tấu khúc này, thứ cho tại hạ ngu muội, thật chỉ có thể nói một câu rằng khúc này quả thực là ứng thiên thượng hữu, tiên khúc nơi thượng giới.” Nói xong lại nhin không được lại lên đưa mắt liếc vị ‘ cô nương ’ kia một cái. Nếu nói đến khuyết điểm, thì đó là trên mặt vị cô nương này trát quá nhiều yên chi (phấn son), càng xem càng cảm thấy được giống như là vẽ rấn thêm chân, nếu để nguyên vẹn tổ nhan (dung mạo thật) thì tất càng thêm động lòng người. Bất quá hẳn không có chú ý tới, lúc hẳn gọi ‘ cô nương ’, hai tay của nữ tử nắm lại một chút.

“Xưa nay thật khó tìm được người tri âm, người đã quá đề cao nô gia rồi.”

Nghiêm Thanh Nhắm hừ nói, “Cái gì gọi là tri âm, chỉ là loại dụng thủ đoạn bẩn thỉu để tiếp cận, câu dẫn người khác thôi. Đàn được mấy khúc liền lên mặt trán tráo mà không biết ngưng, còn không biết lễ nghi mà chủ động lên thuyền, quả nhiên là mặt dày không biết xấu hổ!”

Nữ tử cũng không giận, khẽ kéo la quần cười nói, “Cái gì gọi là tri âm, nô gia không dám bàn, đành phải làm phiền đến vị này.” Nói xong nữ tử chuyển hướng sang Tần Chính, tao nhã mà khẽ cúi người một chút, “Chỉ vì thấy người khí vũ hiên ngang, tướng mạo bất phàm, nô gia liền không biết xấu hổ, ở bên trong nhìn vọng tưởng, lại thấy người nổi lòng không được thoải mái, lúc này mới lộng cảm cùng tổ vọng cất khúc mong giúp người khuây khỏa, nô gia thật là không biết lượng sức mình, mong người đừng trách.”

“Không..... Không.....” Tần Chính đã không còn nghe rõ ‘ nàng ’ đang nói cái gì, ánh mắt hẳn đã bị khóa ở đôi môi của ‘ nữ tử ’ kia, chỉ cảm thấy làn môi khiêu dẫn bị son phấn làm cho chướng mắt, thầm nghĩ muốn đem nó lau đi, để cho hẳn hảo hảo âu yếm một phen..... Thiên ạ, hẳn đang suy nghĩ cái gì đây! Hẳn cư nhiên đối với cô nương người ta nổi lên sắc tâm!

Nữ tử tựa hồ thực hiểu được mị lực của chính mình, thấy Tần Chính ngây ngốc ra đó bị nàng mê hoặc đến đầu óc choáng váng, không khỏi nâng tay lên che lại tiểu ý bên miệng. Mãi đặc ý, nên ‘ nàng ’ không có lưu ý đến ánh mắt sắc bén của một người khác đang đứng trước mặt.

“Tư Đồ Sĩ Thần!” Nghiêm Thanh Nhắm đột nhiên hô to một tiếng.

“A?” Thanh âm xuất ra, Sĩ Thần chỉ biết mình xong rồi.

“Quả nhiên là người!” Nghiêm Thanh Nhắm cầm lấy tay Tần Chính lui ra phía sau hai bước, cười lạnh nói, “Sau này, nếu người muốn giả dạng thì cũng nên thượng trang (hóa trang) cho hai tay người luôn nữa đi.”

“Tay?” Sĩ Thần lật xem tay mình, đích xác một đôi luyện Việt Vương Kiếm, tuyệt không giống nữ tử, lại nhìn đôi chân so với nữ nhân gia cũng lớn hơn không ít, sơ hở thật sự là nhiều lắm. Nhưng cái này cũng không thể trách y, y từ lúc chào đời tới nay, đây chính là lần đầu tiên phần nữ nhân, có thể hồ lộng lâu như vậy đã là một kỳ tích rồi.

Tần Tứ chủ tử nghĩ như vậy mà tự coi nhẹ mình, nếu không có Nghiêm Thanh Nhắm quá mức nhạy bén, lấy tướng mạo của y, chỉ cần một thân ăn mặc như vậy chỉ sợ là ít người có thể nhận ra, ai lại nghi ngờ con người yêu dã này lại không phải nữ tử, không phải ngay cả Tần lão gia cũng không nhận ra được hẳn sao.

“Tư Đồ công..... Công..... Công tử?!” Tần Chính suýt nữa đem đầu lưỡi cắn nát.

Sĩ Thần tức giận mà nói, “Lão gia kêu la cái gì, ta tự nhiên biết ta là công tử.”

Nghe vậy, lãnh diện tiểu tử bên cạnh Tư Đồ Sĩ Thần, nhin không được cười ra một tiếng, nhìn kỹ đúng là nha đầu Lan Tổ bên người Tứ chủ tử. Hai chủ tử này, một người là nam phần nữ, một người là nữ phần nam, bất quá, hiển nhiên là nha đầu không có tài giỏi bằng chủ tử của nàng, gương mặt thủy linh, bộ dáng thanh tú, đoan trang vừa nhìn thấy liền rõ là nữ nhân gia.

“Bội phục, vậy mà người cũng có thể đuổi theo cho được.” Nghiêm Thanh Nhắm vừa nói vừa thôi lui đến một ngõ trong khoang thuyền.

Sĩ Thần nhin không được liếc mắt xem thường, việc rất nhỏ ấy có gì đáng giá bội phục. Đào Hoa Ổ thủ thuật phòng ngừa truy tung, che mắt người khác tuy rằng rất lợi hại, nhưng đối với phân đà ngầm khắp thiên hạ của Tần Phủ mà nói cũng không tính cái gì. Chẳng qua là sợ phiền phức, sự tình bại lộ, nên mới

đem nhiệm vụ giao cho tiểu Bính Tử, cũng may lúc này hắn không phụ sở vọng, rất nhanh liền đem nhục cốt đầu tìm được (thịt đầu. =))) lão gia là thịt, tiểu bính tử là chó ==)

“Lão gia nhà ta còn bệnh, ta cũng không muốn cùng người so đo, người tự mình rút đi.” Lời tuy nói như vậy, nhưng thấy Tần Chính cùng Nghiêm Thanh Nhắm tay nắm chặt tay, tình nồng ý đậm, Sĩ Thần vẫn là nổi lên sát ý. ‘Người cũng đừng quên, Nghiêm Thanh Nhắm cũng là một ‘nữ nhân’ tuần tú, đến lúc đó lão gia có mối nối cũ, người liền có thể tiến nhập lãnh cung’. Câu đó lúc trước Vân Phi cũng chỉ là nói đùa mà thôi, nhưng y đến nay vẫn nhớ kỹ, bây giờ, nhìn tình cảnh như thế thật không thể không lo được.

“Ta đương nhiên phải đi, nhưng sẽ không đi một mình.” Nói xong Nghiêm Thanh Nhắm thâm tình mà nhìn Tần Chính, “Tần đại ca người yên tâm, ta sẽ liều mạng này, dù có chết cũng sẽ không đem người giao cho hắn!”

Tần Chính nhìn người đang cầm tay của hắn, lại nhìn nhìn Sĩ Thần, nội tâm giãy dụa, chiến đấu kịch liệt. Lẽ ra hắn nên là không chút do dự mà đi theo Nghiêm ổ chủ mấy ngày nay đối hắn làm bạn tử huyệt mà không phải là Tư Đồ công tử tương đối xa lạ. Lại nói, Nghiêm ổ chủ ôn nhu sẵn sốc, thiện người am hiểu ý, khiến hắn cũng không có ý viết thư, còn ngày ấy vị Tư Đồ công tử này đối hắn quyền đâm cước đá. Chiếu lý, hắn nên theo Nghiêm ổ chủ mới đúng, nhưng mà giờ phút này hồn hắn đã bị Sĩ Thần câu dẫn còn không có đường trở về, hắn rất muốn nói với Nghiêm ổ chủ rằng, không có việc gì đâu, người cứ việc đi đi, để ta theo hắn, Tần mỗ ta là người không sợ chết, thật sự không sợ.

Thấy chồng mình do dự, Sĩ Thần cười lạnh một tiếng, thân thủ rời thuyền đến mạn liềm bên cửa sổ, xé nó ra, đem mạn liềm quăng về phía chiếc thuyền đối diện, đoạn thu về, theo đó là một Hắc mộc điều hoa cầm cuốn tới trong tay. Đó là dụng vật hồi này y dùng, vì Tần Chính mà tấu đàn.

Sĩ Thần một tay nâng cầm, một tay ở trên cầm huyền (dây đàn) lướt nhẹ, động tác dịu dàng như nước chảy hoa trôi, cầm âm theo đó mà vang lên. Nhưng hành động ngay sau đó của y lại nằm ngoài dự đoán của mọi người. Cầm âm như gió thoảng lướt nhẹ phiêu du ru hồn người bỗng nhiên đột ngột dừng lại, Sĩ Thần bắt lấy cầm huyền kéo căng ra. Lực đạo khá lớn khiến cho thất căn cầm huyền (bảy dây đàn) nhất tề đứt thành đoạn nhỏ, “Tần Chính, người lúc này còn dám nói cùng hắn đi, kết cục sẽ giống như thế này! Ta đầu tiên sẽ cạo đầu người ta, sau đó ném vô chùa cho người làm sư cạo tóc, để coi người còn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt nữa không! Nếu không tin ta liền làm thử cho người xem!”

Tần Chính sợ tới mức ôm lấy đầu bảo vệ đám tóc của hắn, hoảng hốt kêu, “Đừng! Đừng! Ta theo người đi!” Hắn không muốn cái đầu bị cạo bóng lưỡng, càng không muốn phải nhập chùa làm hòa thượng!

Lần này đến phiên Nghiêm Thanh Nhắm trợn tròn mắt, “Tần đại ca người?!” Lúc trước ở Tần Phủ dù bị bảy thanh đao đặt ngang cổ, hắn vẫn là sống chết muốn chạy, lúc này Tư Đồ Sĩ Thần bắt quả chỉ giống như đối với tiểu hài tử mà buông câu dọa nạt, vậy mà Tần Chính lại mới vừa lâm trận đã liền phản chiến!

Sĩ Thần vừa lòng mà gật gật đầu, lão gia của y, y còn không rõ nữa sao. Muốn Tần lão gia cắt tóc đi làm hòa thượng, còn không bằng giết hắn trước đi.

“Lại đây.” Sĩ Thần đưa tay hướng về phía Tần Chính.

“Không, Tần đại ca!” Nghiêm Thanh Nhắm cũng hướng hắn mà vươn tay.

“Lão gia?” Tiểu nhan câu nhân lần thứ hai lại dương lên. Mỹ nhân cười một lần khuyh thành, cười hai lần khuyh quốc. Tần Chính làm sao mà chống đỡ nổi, hắn không chút do dự mà cầm lấy tay của yêu tinh câu hồn nhà hắn.

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ xung quanh đều im lặng đến đáng sợ, Nghiêm Thanh Nhắm trong tay đang nắm lấy nút điều khiển các cơ quan trên thuyền, Sĩ Thần thì chậm rãi giơ tay lên, Lan Tổ cũng nắm chắc kiếm ở bên hông. Chiến tranh sắp xảy ra mà Tần Chính vẫn hồn nhiên không hay biết, hắn chỉ nhìn thấy bên trong ánh mắt của Nghiêm ổ chủ cùng Tư Đồ công tử có ánh lửa đang nhảy nhót..... Thật sự là ánh lửa a ——!

Nhất thời, trong một lúc Chấn thiên lôi, ky quan (cơ quan) độc tiêu, đao kiếm va chạm leng keng, sát tự không ngừng vang lên. Trời đất chao đảo, Tần Chính thấy mấy chiếc thuyền lớn từ từ chìm dần, phần đông rơi xuống sông là mấy người đang mãi huy đao hoành kiếm không chịu chú ý, vô số ám khí bay tới rồi lại

bay ra, bay ra rồi lại bay vào cùng với khói đen mịt mù cuộn cuộn. Họa thủy (Kẻ gây tai họa), Tần lão gia trong đầu chỉ hiện lên hai chữ đó.

15. Chương 15: Truy Phu 3

Quảng Cáo: Cửu vĩ hồ đại chiến cáo thành, dành được phu quân. Tần lão gia cuối cùng cũng được về với vợ mình. Là phúc hay là họa? Trò nào đang đợi hần ở phía trước đây? Ngoài cái tài trêu hoa ghẹo nguyệt ra thì Tần Chính còn có điểm nào khiến chư vị phu nhân một lòng theo hần? Cái gọi là hình phạt tối tàn nhẫn nhất thế gian là gì? Chỉ có hai câu có thể khắc họa rõ hình nhất:

Gương kia ngự ở trên tường

Thế gian ai ác được dường như ta!

Sau đó là một mặt im lặng ‘Họa thủy’ Tần lão gia đã theo Sĩ Thần tới một trạch tử (tòa nhà) u tĩnh. Vừa qua khỏi cửa cửa Sĩ Thần liền lôi hần đến nội thất, tiếp đó đóng cửa, cài then phòng lại, và rồi.....

“A!” Tần Chính mở to hai mắt, hần còn chưa kịp thích ứng với thứ ánh sáng mờ mờ hân ám trong phòng thì liền trúng một quyền thật mạnh. Mới vừa che mắt trái lại, thì tiếp đó một quyền hướng mắt phải mà đâm tới, “A!” Tưởng rằng hai tay che hai mắt là sẽ bình an vô sự hay sao, nếu thế thì Tần lão gia thật là coi thường cơn phẫn nộ của hồ ly nhà mình, quyền thứ ba của Sĩ Thần nhằm ngay mũi của hần mà quất, để xem hần còn đào đâu ra cái tay thứ ba để che.

“Cư nhiên làm cho lão tử phẫn nộ nhân! Ta đánh chết họ Tần ngươi!” Sĩ Thần một tay rít gào vùng quyền dần chồng mình một trận, một tay tháo trâm ngọc trên đầu quẳng qua một bên, đồng thời lau đi son phấn trên mặt.

Thuở nhỏ, Sĩ Thần tối thống hận người khác nói y lớn lên sẽ giống nữ nhân, tên nào can đảm dám ở trước mặt y nói những lời này nhất định sẽ bị y hung hăng dẫn cho một trận chí tử, ném mùi đau khổ. Năm đó, hoa khôi của các thanh lâu ở Việt Thành, người nào không là hồng nhan tri kỷ của Tứ trang chủ Việt Vương Kiêm, dù so với các nàng, mỹ mạo của Tứ trang chủ đều có phần hơn, như là một đạo phong nguyệt trong sân. Thường xuyên ở kỹ viện phong lưu khoái hoạt, ít nhiều cũng vì cái nguyên nhân kia mà tác tủy, kể từ đó còn ai dám nói sau lưng là hần giống nữ nhân.

Lúc ấy tấu đàn, cầm âm tuyệt diệu, ru hồn người cũng là do năm xưa khi bay bướm với các hoa nương ở kỹ viện mà học được, chẳng qua ngày thường ngay cả Tần Chính cũng ít có diễm phúc để nghe, vì với Sĩ Thần đàn tấu là chuyện chỉ có nữ nhân mới làm mà thôi. Cũng vì theo lời Bạch Vân Phi, Tư Đồ công tử này lộ ra mặt nào đều thấy thật giống với nữ nhân, cho nên y mới chủ quan, dẫn đến hành sự không khỏi có chút đầu đầu hử đuôi.

Tần Chính trốn qua một bên oa oa kêu to, “Là bản thân ngươi ăn mặc thành như vậy, sao lại liên quan đến ta!”

“Không phải do ngươi, ta sao lại mặc thành bộ dạng này? Dám bảo ta là cô nương, hừ, ta xem ngươi còn dám đối ta nói hai tiếng ‘cô nương’ nữa không!” Lúc này Sĩ Thần cực kỳ giống một nữ nhân đánh đá, chua ngoa, sợ đánh chết tên chồng vô lương tâm này, y không dám chân chính sử dụng nội lực, gạt nổi lửa giận trong lòng không thể không phát tiết, thế nên y liền giống như nữ tử thường tình, hét cào lại cẩu. Cũng may trong phòng không có người khác, không lo tổn hao đến uy danh Tần tứ chủ tử của y.

“Ta thật hối hận! Đáng lẽ ta không nên theo ngươi, Nghiêm ỗ chủ ta đi với ngươi ——!” Lời này vừa nói ra, mấy hành động hung hăng của Sĩ Thần chợt dừng. Tần Chính đang muốn đắc ý, thì ngay sau đó liền phát ra một tiếng hét thê thảm, cắn người, cắn người, cầm cũng muốn bị y cắn rớt!

“Ngươi còn dám gọi tên của hần lần nữa, ta cắn chết ngươi!”

“Ngươi ngươi..... Ngươi đúng là nữ nhân, quân tử chỉ động khẩu bất động thủ!”

Sĩ Thần cười ranh mãnh, tiếp lời “Ta chính là không muốn động khẩu, thì sao?” Nói xong lại làm động tác như muốn cắn đứt lỗ tai của Tần lão gia.

“Dừng tay! Không, dừng miệng của ngươi lại a ——!” Đang lúc hai người giãy dụa, Tần Chính một chưởng chụp cánh cửa, miếng ván dày nhất nơi đó nhất thời xuất hiện vài vết nứt.

Sĩ Thần sững sốt, “Lão gia, võ công của ngươi.....” Y lập tức chế trụ mạch môn của Tần Chính ngẫm dò xét nội lực, quả có một cỗ lực mạnh mẽ phản trùng lại, xem ra đã không uống công lão Lục một năm nay vì hần mà lao tâm khổ tứ, vất vả trăm bề. Đã có một ít nội lực, “Ngươi vì sao không đánh trả lại?”

Tần Chính bĩu môi, “Ta vì sao lại phải đánh trả?”

“Ta đã đánh ngươi a.”

“Ta biết.” Hần cũng không phải là ngốc tử.

“Vậy ngươi vì sao không đánh trả ta?” Sĩ Thần lặp lại câu hỏi.

“Ta vì sao phải đánh ngươi?” Hừ, nghĩ muốn dụ hần ư, không có cửa đâu.

Sĩ Thần có chút luống cuống, “Lão gia ngươi ăn lầm Vong tâm nên cả đầu cũng đều bị phá hư rồi sao?” Nói đoạn, y đem nắm tay mình đặt ở trên mặt của Tần Chính, “Ta như vậy đánh đau ngươi.” Lại kéo nắm tay của Tần Chính dán tại mặt của mình, “Ngươi lại không muốn đánh trả? Cũng không muốn đem ta quánh nhừ tử à.”

Tần Chính nhú mày, vẫn là không rõ, “Ngươi đánh ta, đó là bởi vì ngươi muốn đánh ta. Ta đối với ngươi lại không muốn động tay, vậy thì đánh ngươi để làm cái gì?” Thật sự là kỳ quái, vị Tư Đồ công tử này, không phải đầu hần có bệnh chứ?

Sĩ Thần ngây người mà đứng nhìn ngốc tử trước mặt, sau một lúc lâu, bỗng nhiên hốc mắt y một tầng nhiệt sương dâng lên, hồ ly nhào vào lòng ngực của ngốc tử, lu loa, “Cái tên hỗn nhân này, ngươi rốt cuộc là không nhớ rõ mọi chuyện hay chỉ là giả vờ thôi. Có phải hay không ai đánh ngươi, ngươi đều để mặc hần đánh đến chết?”

Tần Chính hừ nói, “Ta cũng không phải là ngốc tử.” Nào có ai bị đánh mà lại không đáp lễ chứ.

“Ngươi chính là ngốc tử, là kẻ ngu dốt, hỗn trưởng, trời đánh ngươi chết cho rồi!”

Đánh người ta cho đã, rồi sau đó lại chửi vả, nguyên rửa, Tần Chính thiệt muốn nghĩ là đầu óc của hần cần phải sửa chữa lại, nếu không sao hần còn cảm thấy được đây là cũng là loại hưởng thụ không tồi?

“Công tử, Tư Đồ công tử, chúng ta hai người nam nhân mà lại ôm ấp, thân xác kề nhau sợ là..... Sợ là không ổn.....” Tần lão gia may mắn có được tiện nghi của mỹ nhân còn khoe mã, ngoài miệng tuy nói không ổn nhưng trong lòng thì khỏi phải nói hần có bao nhiêu vui mừng, đôi tay còn không chịu an phận mà lần dò kiếm thế kéo người kia xích lại để tiện bề ăn đậu hủ.

Sĩ Thần giãy khỏi cái ôm của hần, lui ra phía sau hai bước, thanh âm buồn bã, cất tiếng, “Đúng vậy, mặc dù lão gia bảo ta là cô nương, ta chung quy cũng là nam nhân, nam nhân cùng nam nhân quả thật không ổn, lão gia nói có đúng không?”

Hai tay Tần Chính trống trơn, ầm ập biến mất, trơ trọi ở không trung, tự dưng hần cảm thấy có chút ủy khuất, mắt mát, buồn thanh nói, “Phải.....” Rõ ràng là nên như vậy, chỉ là, vì sao trong lòng lại không cảm thấy thoải mái, lúc trước hần không phải kêu ‘vớ vẩn’ hay sao, lúc này lại ôm ấp một nam tử mà còn có cảm giác tâm viên ý mã, nghĩ bậy nghĩ bạ.

“Vậy sao?” Tư Đồ công tử một khắc trước còn cười tươi như hoa, ngay sau đó dung nhan tú lệ lập tức biến thành quỷ dạ xoa.

Nhìn thấy, y, tay cầm dây thừng từ từ tiến lại gần, Tần Chính không khỏi kinh hoàng mà lui về phía sau, “Ngươi..... Ngươi muốn làm gì..... A ——!”

Sĩ Thần phong bế huyết đạo của Tần Chính, đem chồng mình đang trong cơn khốn khổ chật vật quăng lên ghế, trối lại, sau đó liền khóa cửa đi ra ngoài, thẳng đến màn đêm hắc tẫn (đen tối) mới bưng mấy đĩa đồ ăn cùng một vò rượu trở về.

Tần Chính nguyên bản đã ngủ, nghe thấy tiếng động liền tỉnh lại, mở mắt ra thì nhìn thấy một màn khiến hắn không khỏi cất tiếng thét chói tai, “Người đang mặc cái gì thế kia?!”

Sĩ Thần dường như là vừa mới tắm xong, sợi tóc rối tung, quấn vào nhau còn mang theo một chút ẩm ướt, từng giọt từng giọt nhỏ xuống bờ vai khi ẩn khi hiện, hiệu ứng ánh sáng mờ mờ từ ngọn nến trong phòng cộng thêm dung mạo mỹ lệ tựa thiên tiên của y khiến cho không khí xung quanh bỗng trở nên lưu loát, quyến rũ “Không thấy à, thì là xiêm y thường thôi.” Y đi chân trần, toàn thân một kiện thủy bào (áo ngủ) đỏ sẫm, trừ cái đó ra, bên trong cái gì cũng không có mặc. Chiếc áo choàng duy nhất cũng chỉ khoác hờ bên ngoài, cũng không thượng y đai (thắt lưng) thắt lại, từng từng khoa khoa, nửa mặc nửa không, lúp xúp ở bên người, có cảm giác như nó chực rơi xuống bất cứ lúc nào, hơn nữa chỉ dùng một dây y kết (đai lưng) tùy ý bó buộc ở bên hông, bên bả vai, hơn phân nửa khuôn ngực trắng nõn đều lộ ra bên ngoài, lúc cất bước, nơi ở giữa hai chân lúc ẩn lúc hiện câu dẫn nhân mơ màng.

Thấy hành vi y phóng đảng như vậy, Tần Chính không khỏi nổi cơn giận dữ, “Người không phải là cũng ăn mặc một thân như vậy đi ra ngoài?”

Sĩ Thần đem đồ ăn đặt tại trác kỷ ở đầu giường, chộp lấy cái gối, thông thả tựa người vào đó, tay ôm vò rượu mở miệng nói, “Bất quá thì không mặc như thế này lúc đi mua rượu và thức ăn.”

Tần Chính khí cực, “Người còn không biết chừng mực!” Mới vừa mắng xong đã bị một củ lạc bắn trúng ót.

“Người còn dám nói một chữ nữa, ta cứ để thế mà đi ra ngoài liền.”

“Người dám!”

“Ta dám hay không dám có liên quan đến người hay sao, người là ai, có tư cách gì mà quản ta?”

Tần Chính ghen lời. Đúng vậy, hắn có tư cách gì mà quản y, hắn vì sao lại nổi nóng lên như vậy?”Ta..... Ta là nói trời lạnh, không nên ăn mặc mát mẻ như vậy..... dễ.... dễ bị cảm.”

Sĩ Thần hừ lạnh, cười một tiếng không hề để ý tới hắn, thẳng tay nhấc vò rượu giữa đầu uống, mới có mấy ngụm, trên má rất nhanh có một giọt đỏ ửng nổi lên. Rượu theo khóe miệng chạy dọc xuống cổ, rồi xuống ngực, mỗi giọt đều phản chiếu ánh sáng mờ mờ từ ngọn nến trong phòng, lung linh, quyến rũ.

Nếu Tần Chính còn có trí nhớ, hắn liền biết Tứ phu nhân nhà mình mặc dù thích uống rượu nhưng tửu lượng lại kém, uống cỡ ba chén nhỏ liền say đến rồi tỉnh rồi ngủ, sao có thể ôm vò rượu mà chè chén ngon lành như vậy được.

“Lạnh? Ta không có lạnh, ta cảm thấy mát mẻ lắm.” Nói xong Sĩ Thần đem vạt dưới áo choàng mở rộng ra, đôi chân thon dài, trắng nõn lại trơn nhẵn theo đó dần lộ diện. Không cần phải nói, dĩ nhiên là y đã say.”Gia, muốn uống rượu hay không?”

“Muốn.....” Hai mắt Tần Chính đã lóe ra hỏa quang nguy hiểm.

Sĩ Thần đang đưa vò rượu, cười ha hả không ngừng, “Ta không cho người.”

Người càng say, khuôn mặt càng thêm đỏ bừng, so với đào hoa, phù dung kia hơn phần diễm lệ quyến rũ, đôi phượng nhãn lúy túy nửa nhắm nửa mở mở lòng, khi thì giận khi thì cười, như một hồ xuân thủy lưu động nơi tâm tần chính, khuấy chọc sóng triều trong lòng hắn nổi lên cuộn cuộn.”Du tư khiên nhạ đào hoa phiến, châu liêm yểm ánh phù dung diện.....” * Trước mắt này không phải là một màn sao.

“Gia còn có thể ngâm thơ?” Sĩ Thần lại tràn ra một chuỗi tiểu thanh, vò rượu theo tiếng cười của hắn cũng lay động, sóng sánh trước ngực, vài giọt rượu vì đó mà vung vẩy ra ngoài.

Mấy giọt nước như cơn trồn làn da hoa ngọc, chậm chậm chảy dọc xuống dưới. Ánh mắt sắc lang của Tần Chính vẫn chưa lúc nào dời đi, hận chính mình không phải là một trong những giọt đó. Yết hầu hắn không tránh khỏi một cái nuốt ực đầy thêm thưởng, cổ họng đang cháy khát cả ra, hắn cũng muốn uống rượu nữa, nghĩ muốn đem tất cả các giọt rượu đọng ở trước ngực người kia từng chút, từng chút một liếm hết sạch sẽ.

“Nếu không thì lão gia tái ngâm một câu, ta liền đem rượu còn lại trong vò này cho người uống.” Hồ ly rất là hào phóng, một bên vừa nói vừa đem một chân thon dài của mình nâng lên kiêu khoát (vất) lên trác kỉ ở phía trên, mơ hồ có thể thấy được một đạo phong cảnh xuân tình ở giữa hai chân.

Đối mặt với túy mỹ nhân đang nằm ngang trước mặt, Liễu Hạ Huệ cũng không thể thờ ơ, hướng chỉ là Tần lão gia vốn quen thói phong lưu bay bướm..”Niệp thúy đề thùỵ nộn ngạc, quân hồng đảo thốc phồn anh, nùng tiêm tiêu đắc bỉ giai nhân. Tửu nhập hương cơ thành vựng, liêm mặc âm âm song dữ, lan kiên khúc khúc trì đình, chỉ đầu bất khởi mộng xuân trình.....” ** Học đòi văn vẻ, Tần lão gia cũng không kém bao phần, chính là để xem đối với ai.

“Vừa ngâm thi lại vừa mượn lời ca tụng, lão gia hảo văn tài.” Sĩ Thần quăng vò rượu qua một bên, cước bộ tập tễnh hướng về phía Tần Chính đi tới. Đang lúc Tần Chính nghĩ hần sắp bị ăn đòn tới nơi thì bỗng nhiên mỹ nhân lại ngồi trên đùi hần. Sĩ Thần yêu dã mị hoặc vươn hai tay vòng ra sau cổ chồng mình, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hần thổi một hơi.”Lão gia có phải hay không đã nói qua, hai đại nam nhân mà ôm ôm ấp ấp như vậy thì thật là không ổn?”

“Không..... Không phải.....” Tần lão gia trong lòng hô to, thỏa đáng, thỏa đáng mà, nếu có thể tiến thêm một bước nữa thì càng tốt hơn! Đáng tiếc là bị dây thừng cột lấy quanh người, huyết đạo lại bị phong bế hết thủy, dù cho hần nghĩ muốn tái tiến thêm một bước thì cũng là lực bất tòng tâm.

“Nam nhân cùng nam nhân thân thiết như vậy, rõ ràng là không ổn, lúc này tại sao lại là không phải?” Sĩ Thần vừa nói vừa xấu xa mà cắn môi hần một chút, tiếp theo lại dùng cái lưỡi nhỏ nhắn của mình nhẹ nhàng vuốt ve chỗ đau.

Một chút đau lại một chút ngọt, lý trí của Tần Chính cũng sắp phải đi về miền cực lạc an nghỉ.

“Gia, khuôn mặt này của người sao lại ghen thành cà thế kia, ha ha.” Phượng nhãn lưu chuyển, bàn tay y hướng về phân thân đang gắng gượng của Tần Chính, nhẹ nhàng sờ.

Tần lão gia thực sự muốn khóc, cái tên yêu tinh này, có cần phải tra tấn người ta đến chết như vậy hay không? Ai ngờ đã như thế mà yêu tinh kia còn chưa có vừa lòng, cứ nhiên lại đổi tư thế, hai chân y mở ra, đưa cái vật đang muốn đứng thẳng của Tần Chính nhét vào giữa hai chân mình, ma sát cọ qua cọ lại. Vừa làm vừa quan sát bộ dáng đang bị bức đến điên lên của lão gia.

“Thấy rõ ràng chưa, ta là nam nhân, người có muốn ta hay không?” Sĩ Thần nghiêm túc nhìn người trước mắt, trên mặt tuyệt không có một tia hi tiểu.

Tần Chính đã sớm bị mất hồn, không ngừng gật đầu, “Muốn, Muốn.....” Huyết đạo đã được cói bỏ, hai tay hần đang bị trói quặt ra phía sau ghé dựa sớm có ý đồ muốn giãy thoát.

“Muốn phải không?” Gương mặt phù dung một lần nữa triển khai nụ cười mị quyền rũ nhân tâm. Ngay sau đó, hai người đã chuyển đến chiếc giường phía trước.

“Ta... ta.....” Thoát khỏi trói buộc, Tần Chính kích động, cả người run run, đôi tay không tự chủ được mà trộm mò xuống thứ ở giữa hai chân Sĩ Thần, khốn nạn cái là hần còn chưa được sờ múi được gì thì toàn thân liền cảm thấy một trận tê dại, đau nhức. Đại huyết quanh thân một lần nữa bị phong bế!

“Người ở đó mà mơ mộng hảo huyền đi!” Sĩ Thần mắng một tiếng, lúc sau liền cúi người ngã xuống, lấy thân Tần Chính làm gối, một lát sau vang lên tiếng hít thở nồng mùi rượu. Tần Tứ chủ tử cứ như vậy mà uống hết một vò rượu, có thể thanh tỉnh đến bây giờ đã là một chuyện không tưởng rồi.

Mỹ nhân xích lõa, ôn hường nằm trong ngực, khổ thay thân thể không nhúc nhích được, Tần lão gia chỉ có thể ăn bằng mắt – nhìn nhưng không thể sờ loạn, ăn đậu hủ một chút, Sĩ Thần trong cơn mơ ngủ còn thường thường ở trên người hần cọ xát vận vẹo, không thể nghi ngờ, đây đúng là khổ hình tối tàn nhẫn nhất thế gian. Tần Chính cơ hồ muốn gào khóc lên, có cần phải khi dễ người ta đến như vậy hay không
—————!

*Nguyên bản trong bài Tây Tương Ký của Vương Thực Phủ bản thứ nhất: Lan xạ hương nhưng tại, bội hoàn thanh tiệp viễn. Đông phong điều duệ thùỵ dương tuyên, du ti khiên nhạ đào hoa phiến, châu liêm yểm ánh phù dung diện. Nhĩ đạo thị hà trung khai phủ tương công gia, ngã đạo thị nam hải thủy nguyệt quan âm hiện.”

Dịch nghĩa 2 câu trong bài theo QT: Đạo chơi thấy tơ nhện che lấp cánh hoa đào, tựa như một mảnh rèm che mất đi khuôn mặt phù dung.

**trình trung văn ko có lấy 1 chữ, đành lên google search thử thì đại ý hình như bài thơ này dành cho một mỹ nhân khiến vạn người say, biệt hiệu túy mỹ nhân Thùy Ti Hải Đường, trong tập Tây Giang Nguyệt. Đại ý từ QT: đài hoa xanh ngát buông xuống, cánh hoa đỏ thắm vờn quanh, so ra còn kém với giai nhân. Rượu nhập khiến hồn người ngây ngất, ánh trăng chiếu qua tấm rèm lay động, hòa cùng song cửa đan xen thành lưới trước hồ. Mộng xuân tình dù không muốn vẫn bị khơi dậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tinh-thuy-phien-ngoai-tam-the-tu-thiep>